DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

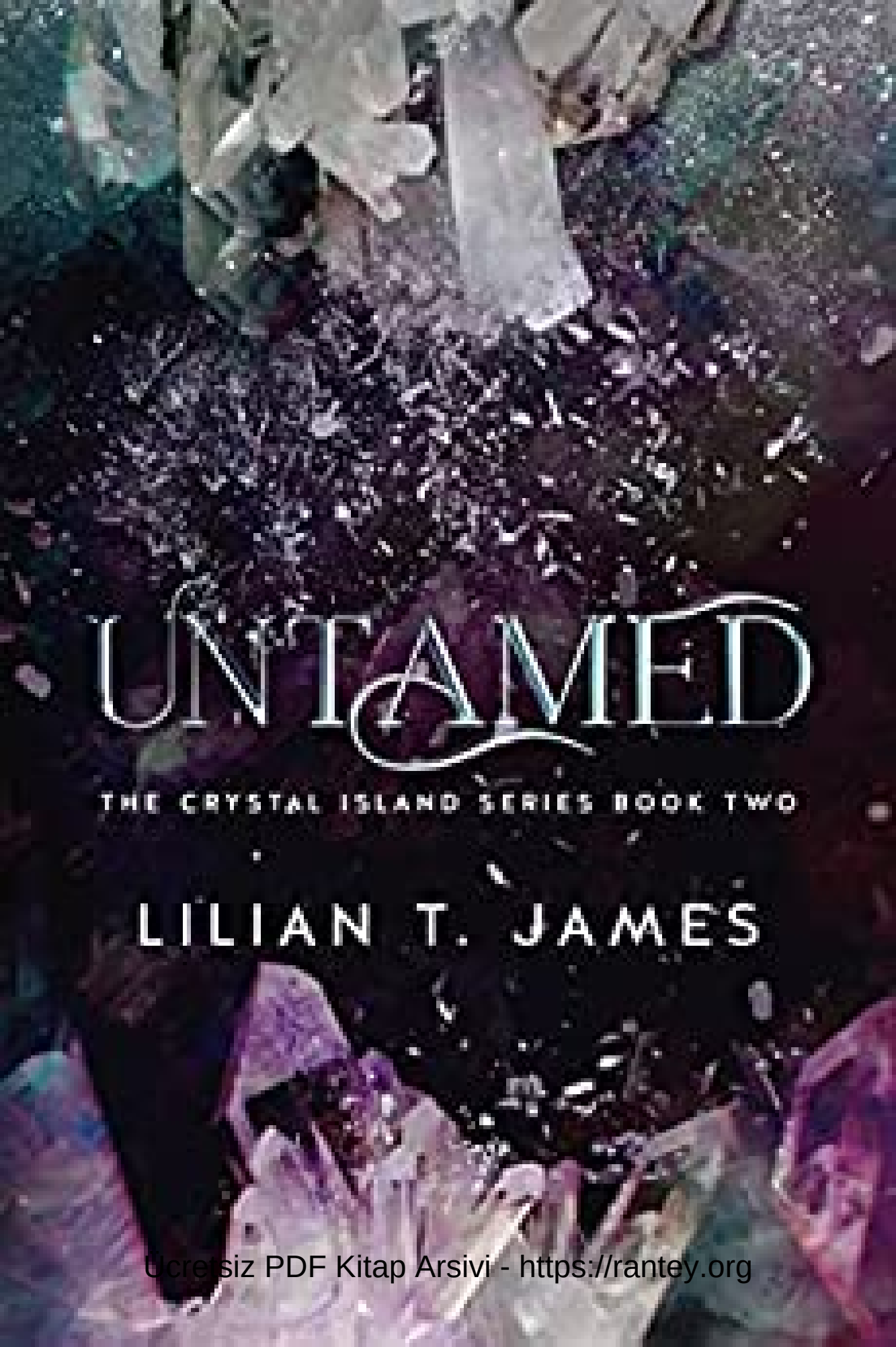
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

UNTAMED

CRYSTALİ SLAND SERİ ES

OOK İKİ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

L LⅡ AN T. JA8ES

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KRİSTAL SAYFALAR PU Lİ SHİ NG

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kristal Sayfalar Yayıncılık, Aleron Books, LLC'nin bir baskısıdır

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2022 Lilian T. James

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

İlk baskı 2022

Kapak Tasarımı : Murphy Rae
Editör : Allusion Publishing
Harita Tasarımı : Chaim Holtjer
İç Sanat : Etheric Tales & Edits

ISBN-13: 978-1-7378899-4-6

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GONTENTLER

Bhasura Haritası
Telaffuz Kılavuzu
Telaffuz Kılavuzu

Yazarın Notu
Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Sonsöz

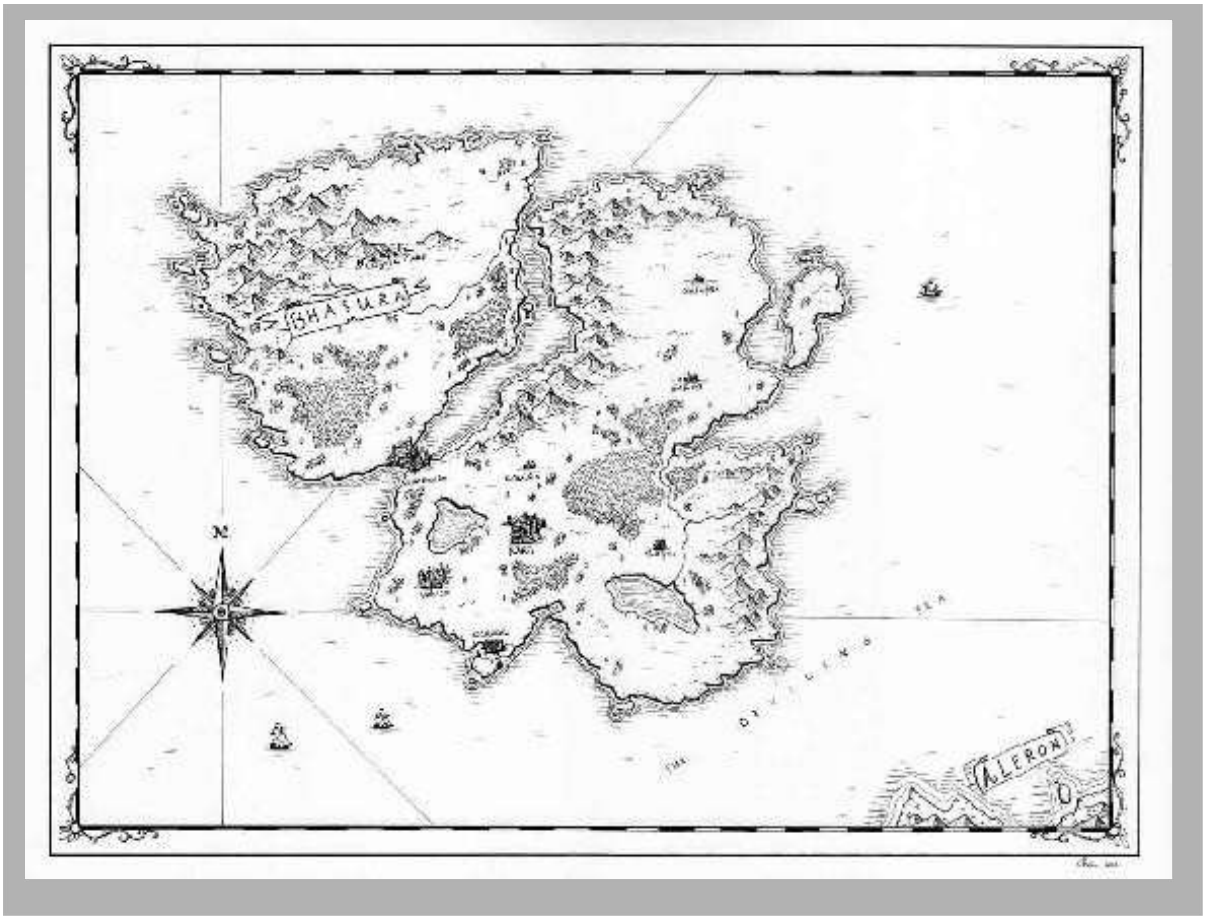
Sözlük Teşekkür Yazar
Hakkında
Lilian T. James'den daha fazlası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bulutlar ışığınızı gizlemeye kararlı görünse bile bir yıldızdan daha parlak yanmaya devam eden tüm insanlara.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

QHASURA HARİTASI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GRONGİASYON KILAVUZU

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KARAKTERLER

Alean Arenaris : Ay-lEEn Are-NAIR-is
Alyana Arenaris : AY-lee-AW-nah Are-NAIR-is
Dedryn Barilias : DEH-drin Bar-ILL-ee-us Doren Panaeros : DOOR-in Pan-AY-rows Eithan Matheris : EE-thin MATH-er-is
Elric Lesta : EL-rick LESS-tuh
Jaeros Barilias : JAY-rows Bar-ILL-ee-us
Jaren Barilias : JAIR-en Bar-ILL-ee-us Onas Dornelin : OH-ness Door-NELL-in Reniya Virnorin : Ren-EYE-uh VER-nor-in Ryn Hayes : Rin HEY-s
Sulian Matheris : SUE-lee-en MATH-er-is
Taeral Virnorin : TAY-roll VER-nor-in Trey Gibson : Tray GIB-son
Vaneara Arenaris : Van-EAR-uh Are-NAIR-is
Veralie Arenaris : VAIR-uh-lee Are-NAIR-is
Vesstan Arenaris : VESS-tin Are-NAIR-is Wes Coleman : Wess COAL-man

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GRONGİASYON KILAVUZU

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

LOKASYONİ ONS / DİĞER

Aleron : AL-er-on
Bhasura : BAH-sue-da
Cruiris : Crew-EAR-is
Earith : EAR-ith Magyki
: Maj-ick-EYE Matherin
: MATH-er-in Midpath :
Orta yol Naris : Nair-is
Ocridal : OH-cri-doll Philyra
: Fill-EYE-ruh Rimemere :
Rye-meh-mEEr Slegon :
SLEH-gun Southterres :
South-TAIR-is
Thyabathi : Tie-juh-BAW-tee
Vatica : Va-tick-uh

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YAZARIN NOTU

Bu roman bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek içerikler barındırmaktadır:

Gücün kötüye kullanılması, rızaya dayalı ısırma, rızaya dayalı olmayan ısırma, çocuk istismarı (bahsediliyor, sayfada yok), hafif kan, kadın düşmanlığı, ahlaki açıdan gri bir aşk ilgisi, küfür, cinsel içerikli sahneler, intihar düşünceleri, işkence (bahsediliyor, sayfada yok) ve şiddet.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GROLOJUE

JAREN

Fgözleri fal taşı gibi açıldı ve bir saniye önce tepesinde beliren yüze alnını çarpmamak için kendini zor tutarak ayağa fırladı.

"Veralie!"

Ayağa kalkmak için bacaklarını oynattı ama iki kol vücudunu sararak ayağa kalkmasını engelledi. Çırpındı, kurtulmak için uzuvlarını körlemesine dışarı fırlattı.

Veralie. Veralie neredeydi?

Bir homurtu duyuldu ve başının üzerinde alçak bir ses konuştu. "Sakin ol Jaren. Sadece benim."

Dondu kaldı, arkasındaki babasının yüzünü görebilmek için vücudunu hapsettiği yerde döndürdü. Bakışlarını indirdi, sonunda etrafını görecek kadar uzun süre durakladı.

Az önce Veralie'yle birlikte saldırıya uğradıkları koridorun ortasında, Jaeros'un kucağında oturuyordu.

Panik boğazını tırmaladı ve çılgınca etrafına bakınıp iki sarışın erkeği aradı ama görünürde yoklardı. Jaeros dışında etrafındaki tek kişi, şu anda duvara yaslanmış onu izleyen diğer babası Dedryn'di.

Yanlış bir şey yoktu. Zonklayan başı ve havadaki kan kokusu olmasaydı, her şeyi hayal ettiğini düşünebilirdi. Belki de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Veralie'nin hâlâ güvenli bir şekilde yatağında olduğuna kendini ikna edebildi.

Ama değildi.

Jaeros'un kollarını tekrar itti ve onun gördüğü son görüntüye karşı gözlerini sıkıca kapattı. Yere yığılmıştı, boynundan yere kan damlarken saçları yüzünün etrafında dağınık bir haldeydi.

Acı çekiyor olmalıydı ama korkmuş olsa bile gözleri onunkilerden hiç ayrılmamıştı. Kör edici bir acı kafatasında yankılanmadan ve her şey kararmadan önce gördüğü son şey gri derinlikleriydi.

O çok cesurdu ve şimdi *onun* için cesur olması gerekiyordu.

"Bırakın beni, Veralie'nin başı dertte! Saldırıya uğradık ve muhtemelen-"

"Çırpınmayı bırak Jaren. Biliyoruz. Kafanda bir yara var ve sakinleşmen gerekiyor."

Bu yorum onu daha da hırpaladı, dirseklerini Jaeros'un gövdesine geçirdi ve kafasını Jaeros'un çenesine çarptı.

Babası küfretti ve Jaren'ın kendini yukarı fırlatıp ona bakmak için dönmesine yetecek kadar gevşedi.

"Neyin var senin?" diye bağırdı, gözlerini ikisi arasında gezdirerek. "Ne dediğimi duymadın mı? O benimle birlikteydi ve kaçırıldı. Neden burada dikilip duruyorsunuz? Yardıma ihtiyacı var."

Son kelimede sesi çatallaştı ve yutkundu, cevap gelmeyince öfkeyle gözlerini sildi. "İki erkeğin eve girdiğini duydum, ben de onu gizlice dışarı çıkardım. Seni bulmak için buraya koştuk ama bizi takip ettiler."

Gözleri acıdı ve ne kadar tutmaya çalışsa da gözyaşları köşelerde birikti. "Onu koruyamadım ve yaralandı. Muhtemelen şu anda çok korkuyordur."

Onun neler yaşıyor olabileceğini düşündükçe kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi hissediyordu. Ona sesleniyor muydu? Onun incindiğini ya da daha kötüsü, onu terk ettiğini mi düşünüyordu?

"Jaren."

"Onu bulmalıyız, hemen şimdi." Babaları öylece durup ona bakarken ona ne yapıyorlardı?

"Jaren," diye tekrarladı Dedryn.

Ellerini iki yanında yumruk yaparak onu görmezden geldi. Henüz onu kokusundan takip etme yeteneğine sahip olmamasından nefret ediyordu. Bunu yapmak için babalarına güvenmek zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu koruyan kişi *o olmalıydı*. "O yaralı, bu yüzden acele edersek kanı hâlâ taze olmalı."

"Jaren!" Dedryn onun omuzlarını kavrayarak ve gözlerinin içine bakmaya zorlayarak tersledi. "O gitti, oğlum."

Dudaklarından cevap niteliğinde bir hırıltı döküldü ve Dedryn'in ellerini itti, yarı yarıya babasının gazabını göze alıp bir küfür savurmak istedi. "Öyle olduğunu biliyorum. Sana söyledim; onu iki erkek kaçırdı."

"Onlar öldü," dedi Dedryn, sözlerine öfke damlıyordu.

Jaren bunun üzerine dondu kaldı, beyninin kulaklarına yetişmesi bir an aldı. Babasının giysilerine baktı ve daha önce fark etmediği şey karşısında gözlerini kırpıştırdı.

Dedryn'in saçları garip açılarla yukarı kalkmış, her zaman tertemiz olan tuniği kırışmış ve belinden sarkmıştı. Ön tarafında ıslak bir leke bile vardı, sanki bir noktada onu tutmuş ve yüzündeki teri silmiş gibiydi.

Jaren, Jaeros'a baktığında hiç de iyi görünmediğini görünce ciğerleri genişledi. Gözlerinin altında halkalar vardı ve uzun saçları bağından kurtulmuş, kafasında toplanmış ve dağılmıştı.

Ağır bir nefes aldı, göğüs kafesine baskı yapan ağırlık hafifledi ve anlayışla başını salladı. "Onları sen öldürdün."

"Evet."

Tanrılara şükürler olsun. Babalarının onu kurtarmak zorunda kalması gururunu incitti ama bu acı hissi bastırdı. Önemli olan tek şey onun güvende olmasıydı.

"Bir şifacıyla mı birlikte?"

Bir duraksama oldu ve Dedryn boğazını temizleyip cevap vermeden önce babaları birbirlerine baktı. "Hayır."

Jaren gözlerini kıstı. Babası sarayda hızlı ve sözlü saldırılarıyla tanınırdı. Kral Vesstan onun en çok bu yönüne saygı duyardı. Dedryn *asla* tereddüt *etmezdi*. Peki, neden o-

Hayır.

Başını Jaeros'a doğru çevirdi, inkâr zaten vücudunu sarmıştı, şefkatli babasının gülümsemesini ve ona her şeyin yolunda olduğunu söylemesini umuyor ve buna ihtiyaç duyuyordu. Ama söylemedi.

Jaeros sadece Jaren'ın hançerlerinden birini göğsüne dayadı ve sessiz bir gözyaşı yanağından süzülüp sakalının içinde kaybolurken ona baktı.

Hayır. Hayır, lütfen, tanrılar, hayır.

Dedryn ağzını açtı ve Jaren'ın uzuvları hemen titremeye başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sakın ."

"Beni dinlemeni istiyorum, evlat." "Hayır. Sakın bunu söylemeye cüret etme."

Dedryn ellerini Jaren'ın yüzüne koydu ve ona şimdiye kadar yaptığı en nazik dokunuşla çenesini kavradı. "O gitti, Jaren."

Dokunuşu yanık gibi hissettirdi ve Jaren onun elinden kurtulup geri çekilerek ona ters ters baktı. "Onu görmek istiyorum."

Dedryn ellerini bıraktı, başını sallarken yüzü taş gibi sertti. "Bunu yapamazsın."

"*Onu görmek istiyorum, hemen şimdi!"*

"Ben de hayır dedim," diye tersledi Dedryn. "Bununla başa çıkamazsın."

Jaren hıçkırdı, gözyaşlarını silerken bile bir damla gözyaşı daha aktı. "Senin iznine ihtiyacım yok. Onu kendim bulacağım. Bunu bir kez yaptım, yine yapabilirim."

Topuklarının üzerinde döndü ama Dedryn bir kolunu fırlatarak onu dirseğinden yakaladı. "Lanet olsun Jaren, o öldü."

Daha önce hiç hareket etmediği kadar hızlı bir şekilde döndü, yumruğunu savurdu ve babasının çenesinin alt tarafına doğrudan bir darbe indirdi.

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırarak kolunu ikinci kez geriye doğru kaldırdı. Bir vuruş yeterli değildi. Bu kelimeyi söylemeye cüret ettiği için bile onu yere sermek istiyordu. Göğsü gümbürdedi, ama tekrar temas kuramadan kolları aşağı çekildi ve yanlarına sabitlendi.

Sonunda asla söylememesi gereken o laneti haykırdı ama Jaeros onun gücünden faydalanarak vücudunu çeliğe çevirdi.

"O öldü oğlum," diye fısıldadı, sesi kalın ve kırıktı. "Ve bunu sana söylemek zorunda olduğumuz için çok üzgünüm." Sonunda boğuldu, Jaren'ı daha sıkı kavradı ve yüzünü saçlarının arkasına gömdü.

Hayır. Neden bahsettiklerini bilmiyorlardı. Ölseydi bilirdi. *Bilirdi*.

Gözlerini kapatarak aralarındaki bağı hissetti. Henüz onun farklı kokularını anlayacak ya da duygularını hissedecek kadar olgunlaşmamıştı ama yine de oradaydı. Hâlâ var olmuştu.

Yıllar önce Veralie'nin yaşındayken bile bunu hissedebiliyordu.
Onu hissetmek nefes almak gibiydi, ruhuna işlemiş doğal bir içgüdüydü.

Gözlerini daha da sıktı ve alıştığı o tanıdık sıcaklığı aramaya koyuldu. Onun rahatlığını kanıksamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama orada değildi.

Mide bulantısı tehdit ediyordu ve nefes alış verişi düzensizleşmişti. Soğuk, boşluk hissi onu öne doğru itti ve Jaeros'un onu serbest bıraktığını umursamadan soluk soluğa kaldı.

Onun *aitanta'sı*. *Arkadaşı*. Babasının bir gün aşık olacağıyla dalga geçtiği kadın. Hançerlerinin hikayesi, eğitiminin amacı. Hepsinin onun için olması gerekiyordu.

Ve başarısız oldu.

Bacakları büküldü ve yere düştü, dizleri duyulabilir bir şekilde taşa çarptı. Acı, içinde hissettiklerinin yanında hiçbir şeydi. Ruhunu ele geçiren ve onu içten dışa çürüten bir zehirdi bu.

Biri ona seslendi ama zihninde kusan nefretten artık onları duyamıyordu. Kendi üzerine kıvrıldı, tırnaklarını kafasına geçirdi ve kasıldı. Tekrar ve tekrar.

O gitmişti.

O gitmişti ve hepsi onun suçuydu.

Daha önce hiç bilmediği bir acı içini yaktı, sıcak gözyaşları yüzünden aşağı akarken derisi boyunca sivri uçlar gibi fırladı. İki elini göğsüne bastırdı, başını geriye atıp çığlık kalbinin parçalanmasını engellemek için boşuna çabaladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM I

VERA
On Beş Yıl Sonra

1 Yüzünün üzerinde gezinen sert popoyu görmeden konsantre olmak imkânsızdı. Görebildiği tek şey mükemmel yuvarlatılmış şekliydi ve uzanıp onu çimdikleme isteği karşı konulmazdı. Özellikle de

Sahibi o devasa, sinir bozucu ağzını açmak için tam o anı seçtiğinde.

"Zhumo dzind mbi."

Göt deliği. Her zaman çok sert bir şekilde ısırabileceğini de düşündü. Kendisine aptal denmesinin mi, yoksa hakaretlerin bile adamın bariton sesinde kulağa seksi gelmesinin mi onu daha çok kızdırdığından emin bile değildi.

"Bana yine aptal dersen, ben-"

Aniden döndü, bacağını başının üzerine fırlattı ve burnunu kıl payı kaçırdı. Kaburgalarının üzerine çöken ağırlık bir anlığına kalktı, sonra tekrar yere düşerek omurgasını altındaki tuzla kayganlaşmış tahtaya sürttü.

Acı dolu homurtusunu bastırmak için çenesini kilitledi, sıkılmış dişlerinin arasından nefesini verdi ve sert poposunun yerini alan pasaklı, yara izli yüze dik dik baktı. Bu kadar çekici biri nasıl bu kadar sinir bozucu olabilirdi?

Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, hiç istifini bozmadan sırıtarak ona baktı. "Peki sen ne yapacaksın? Bugün beni bir kez bile tuş etmeyi başaramadın. Bunu yapabileceğini pek sanmıyorum*, Nlem snadzend*."

Dili, unvanının heceleri etrafında kıvrılıyor, onunla alay ediyor ve gururu boyunca iğne ucu kadar kan çiziyordu. Ama boğucu erkek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kalbinin yakınında titreşen kibir bardağı taşıran son damla oldu.

Çok az miktarda olduğunu umduğu bir güçle başını adamın burnuna doğru kaldırdı. Vuruştan kaçınmak için geri çekildi, ağırlığını kaydırdı ve büyük kısmını gövdesinden uzaklaştırdı.

Adam toparlanmadan önce sahip olduğu bir saniyeyi kullanarak kollarını aralarındaki boşluğa savurdu ve göğsüne doğru itti. Adamın nefesi kesildi ve geriye doğru uçmadan hemen önce gözleri parladığında kendi sırıtışına engel olamadı.

Secde pozisyonundan onun güverteye çarptığını görmedi ama vücudunun tahtaya çarpması da bir o kadar tatmin ediciydi. Belki bu ona biraz terbiye verirdi.

En az yara alan tarafına doğru yuvarlanarak ayağa kalktı ve zihinsel olarak onun misillemesinden kaynaklanacağı kesin olan yeni çürüklere hazırlandı. Kollarını kaldırdığında, o da aynısını yapmış ve savunma pozisyonuna geçmişti.

Yan tarafındaki acıya aldırmadan derin bir nefes aldı. Eğer bilmeseydi, adamın attığı son tekme yüzünden sol akciğerine bir kaburga kemiği saplandığına yemin edebilirdi.

Jaren'in gözleri hemen onun gövdesine takıldı ve kollarını indirdi, çenesindeki kaslar esnedi. "Öfkelendiğinde hileye başvurmak, bugün meditasyon sırasında üzerinde düşünmen gereken bir karakter kusuru."

"Siktir git," diye homurdandı. Neredeyse hiç hile yapmamıştı ve gerçek bir kavgada her şey oyundu zaten.

Gözleri onunkilere dikildi ve göğsündeki nabız atışıyla birlikte parladı. "Bunu yapmak için beni gerçekten iğnelemen gerekir, küçük yıldız."

Yüzü ısındı ve bakışları onun bedenine kaydı, sanki kendi bedeni onu kıstırıp tam da bunu yapmayı hayal etmeye karşı koyamıyordu.

Bronzlaşmış göğsünü ve kollarını kaplayan ter damlacıkları, acımasız güneşte parlıyor ve her bir kas dalgalanmasına dikkat çekiyordu. Genelde keskin olan çenesi, denizde geçirdikleri günler boyunca uzamış olan sakallarının altında saklıydı ve zümrüt gözleri, koyu renk, çizilmiş kaşlarının altından kızın içine işliyordu.

Aleron'da Eithan'dan kaçtıkları günden beri birbirlerine hiç dokunmamışlardı ama bu kesinlikle ikisinin de arzusuzluğundan kaynaklanmıyordu.

Adam tam bir pislik gibi davrandığında bile kızın ilgisini fazlasıyla çekiyordu ve adamın da bunu istediğine şüphe yoktu. Her gece onun yanındaki karyolada yatarken, arzusunun kavurucu sıcaklığının güçlendiğini hissedebiliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama antrenman bittiğinde Vera'nın ne kadar yorgun olduğu ve banyo yapmadıkları için ikisi de harekete geçmemişti. İlk birkaç gün Vera'nın sürekli öğürme ve öğürme sesleri de yardımcı olmamıştı.

Çok fazla tecrübesi olmayabilirdi ama safralı nefes ve terli çukurlarla yapılan seksin samimiyetin öldüğü yer olduğundan emindi.

Adamın vücudu kadının bakışları altında gerildi ve neredeyse öne doğru kayacak gibi oldu ama sonra donup kaldı, yumruklarını iki yanında birleştirdi. Adam ters ters bakıyor, onun kıçını tekmelemekten başka bir şey istemiyormuş gibi görünüyordu ama ondan yayılan yoğun, toprak kokusu çok farklı bir hikâye anlatıyordu.

"Bugün yeteneklerini kullanmaya bu kadar hevesli olduğuna göre, sanırım meditasyonuna erken başlayacağız," dedi, kelimeleri neredeyse sıkılmış dişlerinin arasından tükürerek.

Ürperdi. Harika. Gücüyle pratik yapmaktan nefret ediyordu. Aktif olarak hoşlanmadığı için falan değil, gerçekten berbat olduğu için.

Berbat gemisine bindiğinden beri -soluduğundan çok kustuğu ilk birkaç günü saymazsak- Jaren her sabah onunla idman yapmasını ve her öğleden sonra meditasyon yapmasını istemişti.

Her ne kadar sık sık mide bulantısını artırsa ve güverteye yığılıp adamın gözlerini oymak istemesiyle sonuçlansa da antrenmanlara aldırmıyordu. Kendini fiziksel olarak zorlamaktan her zaman keyif almıştı ve ondan öğrenebileceği çok şey olduğunu biliyordu.

Keşke şu lanet meditasyonu bıraksa.

Birkaç nedenden ötürü dövüşleri sırasında yeteneklerini kullanmamaya karar vermişlerdi. Bunlardan ilki, ne kadar güç kullanacağı konusunda sıfır kontrole sahip olması, ikincisi ise Jaren'ın onun rezervini tüketmesini istememesiydi.

Bugünlerde kahvaltısını karnında tutan tek şey buydu ve bu bile bir mücadeleydi. Az önce yaptığı gibi sorunsuzca okşayabiliyordu, ancak başarılı ve tutarlı bir şekilde belirli bir şeye odaklanamıyordu.

Deneyimli Magyki görme ya da işitme gibi tekil yeteneklerini geliştirebilirdi ama tüm vücudu her zaman lanet bir işarete dönüşüyor gibiydi. Çok zordu. Gerçekten çok zordu.

Yapabildiği en iyi şey küçük yaralarını ve deniz tutmasını gerektiğinde nasıl iyileştirebileceğini bulmaktı ama bu bile her zaman işe yaramıyordu. Bunu en son denediğinde Jaren duruşu ve tekniğiyle ilgili bir şeyler söylemiş ve öfke patlaması kontrolünü kaybetmesine neden olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O kadar çok şey çekmiş ki tüm vücudunu iyileştirmiş. Hastalıklar, çürükler, ağrıyan kaslar, hepsi. Onu övmek, eşeklik ettiği için özür dilemek ya da iyi bir öğretmenin yapacağı herhangi bir şey yerine, onu bir savaşçıdan çok şımartılmış bir prenses olmakla suçlayarak daha da azarlamıştı.

Tabii ki, ona karnına yumruk atarak karşılık vermişti. Adam bunu hak etmişti. Gerçi onu neredeyse denize gönderdiğinde biraz pişman olmuştu ama daha sonra çenesini kapatmıştı.

Şimdi, onun yana devrildiğini görmek için her şeyini verirdi. Ona bir şey olmaz.

Göt herif yüzmeyi biliyordu.

Bakışlarındaki beklenti dolu ağırlığı görmezden gelerek, onları çevreleyen Bölünmüş Deniz'in uçsuz bucaksız genişliğine baktı. Aleron'dayken eriştiği güç sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Sanki sadece hayal ettiği bir şeymiş gibi.

Kendine karşı dürüst olmak gerekirse, eline kılıcı alıp Eithan'la antrenman sahasında dövüştüğünden beri olan *her şey* sanki başka birinin başına gelmiş gibiydi.

Kız tarafına döndü ve gözlerini kısarak uzaklara baktı. Aleron sahili uzun zaman önce gözden kaybolmuş, gözlerinin görebildiği kadarıyla dalgalanan maviden başka bir şey göremez olmuştu.

Gitmiş olmak hâlâ gerçek gibi görünmüyordu. Saklanmak zorunda kalmayacağı bir yere gidiyor olmak. Onu taşlamak yerine yapabilecekleri için ona değer verecek bir yere. Korkutucu olduğu kadar heyecan vericiydi de.

"Otur."

Bu sert emre parmak şaklatma sesi eşlik etti ve Vera'nın başı geriye savruldu, ağzı açık kaldı. Adam ona bir köpek gibi emir vermemişti.

Adam onun söze dökülmemiş öfkesine sadece kaşlarını sessizce kaldırarak cevap verdiğinde, kız hemen bakışlarını etrafına çevirerek yüzüne fırlatabileceği bir şey aradı. Bu çekilmez erkeğin nasıl olup da onun ruh ikizi olabileceği aklını karıştırıyordu.

Başını geriye atıp derin ve gürleyen bir kahkaha attığında, bir botu çıkarıp adamın gözlerinin arasına göndermesine iki saniye kalmıştı. Şaşırtıcı ses onu sarıp sarmaladı, olduğu yerde dondurdu ve kızgınlığını hiç var olmamış gibi söndürdü.

Gözlerini adamın boynunun kıvrımına dikmiş, duygusal açlık çeken bir kadın gibi sese kilitlenmişti. Belki de öyleydi. Kahkaha gibi şeyler ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onunla neşe nadirdi. Bu onu daha genç, dünya tarafından daha az hırpalanmış ve yıpranmış gösteriyordu.

Kızın yaşadığı bariz şok karşısında gülümsemesi daha da genişledi ve vücudu ısındı. Bazen onun sıradan bir insan olmadığını unutmak kolaydı, özellikle de saçları artık kulaklarını tamamen kapattığı ve yeteneklerini hiç kullanmadığı için.

Ama gülümsemesi iki keskin köpek dişini ortaya çıkardığında bunu inkâr etmek mümkün değildi. Adamın eli pantolonuna gömülüyken omzunu delen köpek dişleri, kadının hiç düşünmediği kadar sert bir şekilde orgazm olmasını sağlamıştı.

Onu sahiplenmiş, en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden onu sahiplenerek işaretlemişti. Dudaklarını yaladı ve bilinçsizce elini kaldırarak parmaklarını giyinik omzunda gezdirdi.

Jaren'ın kahkahası kesildi ve doğruldu, gözleri kızın eline odaklanırken burun delikleri açıldı. Omzu yanıyormuş gibi kolunu indirdi, dikkatini orada ne olduğuna çekmek istemiyordu.

Daha doğrusu, orada olması gereken şey.

"Peki," dedi, adamın gösterdiği yere doğru ilerleyip kendini güverteye bırakırken sesinin onu ele vermemesini umarak. "Ama bir dahaki sefere nezaket kurallarına uy ve kibarca sor."

"Bunu bir Silah Ustası tarafından yetiştirilen ama yine de bir müsabaka sırasında hile yapan kadın söylüyor," dedi ve onun önünde duracak şekilde pozisyon aldı.

Adamın görünüşüne bakılırsa, gözlerinde karanlık bir vaat dönüyor olmasaydı, yaptıkları alışverişten hiç rahatsız olmadığına ikna olurdu.

Boynunu kırdı. *"Thyabathi zhe be."*

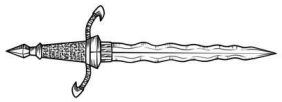
"*Nlayi,"* diye kabul etti.

İlk alıştırmaları sırasında, daha rahat olması için yeteneklerini uygularken sadece Thyabathi kullanmasını istemişti. Çoğu Magyki'nin her iki dili de bilmesine rağmen, çok azının ortak dili kullandığı konusunda uyarmıştı.

İtiraz etmemişti. Ana dilini temel bilgileri aktaracak kadar hatırlıyordu ama ne kadar çok pratik yaparsa o kadar iyiydi. Bu bir kası germek gibiydi. *Nasıl* esneteceğini biliyordu ama tekrar gevşetmek ve doğal hale getirmek zaman ve pratik gerektiriyordu.

Matherin Başkenti'nde yaşadığı için zaten yargılanacaktı, öne çıkmak için başka bir nedene ihtiyacı yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

JAREN, kızgın bir ayı gibi ses çıkarmasaydı, iç çekme olabilecek bir ses çıkardı. "Denemiyorsun."

"Evet, öyleyim."

Bacak bacak üstüne atmış, ellerini yüzünde gezdiriyor ve kıvrılıp uyumaktan başka bir şey istemiyordu. Neden yeteneklerini kullanmak onu bu kadar yoruyordu?

Onun hizasına kadar çömeldi ve kollarını bükülmüş dizlerinin üzerine koydu. "Aleron'da gücünü gayet iyi geliştirdin. Şimdi farklı olan ne?"

"Bilmiyorum," dedi, ondan çok kendi kendine sızlanarak. Ellerini güverteye bıraktı, parmaklarını tahtada gezdirdi ve kıymıkların kenarlarının tenine sürtünmesine izin verdi. "O zaman nasıl yaptığımdan emin değilim. Bir anda oluverdi."

"O anı tekrar canlandır," diye bastırdı. "Her bir duyunuzu tek tek gözden geçirin ve bana neler olduğunu anlatın. Ne hissettiğinizi."

Yorgunluğuna rağmen dinledi ve gözlerini kapatarak kendini o güne geri dönmeye zorladı. Midpath'ten ayrıldıklarında ılık rüzgârın sırtına nasıl , Jaren'in hâlâ vücudunda kalan kokusunu, gelecek için duyduğu heyecanı ve ardından kendilerine doğru koşan toynakların önsezili sesini.

Eithan'ı Matherin'in dışında gördüğünde yaşadığı şoku ve söyledikleri karşısında duyduğu dehşeti hatırladı. Trey'in gözlerindeki hüznü ve Hayes'in gözlerindeki nefreti hatırladı. Ama her şeyden çok, Hayes'in okunun Jaren'ın bedenini delip geçtiği anı hatırlıyordu.

Vera'nın kasları bu anıyı hatırlayınca gerildi ve çenesini sıkarken dişleri birbirine çarptı. Çığlık atarken boğazında oluşan yanmayı ve yaranın kalan acısını hâlâ hissedebildiğine yemin etti.

Korkusu kalın, elle tutulur bir şeydi ve içinde kaynayan fırtınanın içine dalıp bacaklarını güçlendirerek sert ve hızlı bir şekilde hamle yaptı. Düşünce yoktu, plan yoktu, sadece onu kurtarmak için duyduğu çıplak çaresizlik vardı.

Ama sonra kendisi de vurulmuş, Hayes Jaren'a kılıç tutarken izlemek zorunda kalmıştı. Ve sonra aniden Aleron'u artık görmüyordu ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bıçağı arkadaşına tutan Hayes değilbir yabancıydı.

Jaren'ın kokusunu içine çekerek ve onun *burada*, yanında olduğunu kendine hatırlatarak titrek bir nefes aldı. Ne Hayes ne de ok vardı. İkisi de hayattaydı ve zarar görmemişlerdi.

"Sen," dedi kaşlarını çatarak. "Seni hatırladım."

Parmakları seğirdi ve dizlerini kavrayarak onları içeri kıvırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Şimdiki halinle değil, çocuk halinle. Zihnim bana oyun oynuyor olabilir ama gerçek gibiydi. Bir koridorda yatıyordun ve bir adam - belki de bir Magyki, emin değilim - göğsünde bir bıçak tutuyordu."

Başını kaldırdı ve şimdi hafifçe genişlemiş olan gözleriyle kilitlendi. "Bana doğru uzanıyordun. Dehşetini hissedebiliyordum, ya da belki de benimkiydi, bilmiyorum. Tek hatırladığım zihnimden kaybolduğunda bir şeylerin koptuğu. Artık *kendim* gibi hissetmiyordum."

Yutkundu, gözlerini kırpıştırmadan önce gözlerinin yeşilinde acı titreşiyordu. "Öfke ve korku, kesinlikle gerekli olduğunda yeteneğinize erişmek için iyi çalışan güçlü duygulardır, ancak bunlar bir koltuk değneğidir. Onlar olmadan da yeteneğinizi kendi iradenize göre şekillendirmelisiniz."

"Bunu anlıyorum," diye espri yaptı. "Bana o anda ne hissettiğimi sordunuz, ben de size söyledim. Şimdi *senden* istediğim şey, öğretmenim, bunu nasıl farklı yapacağımı bana *öğretmen*."

Çenesi titriyordu. "Bu doğuştan gelen bir tepki; sana öğretebileceğim bir şey değil. Onu hissetmeli ve gitmesini istediğin yere yönlendirmelisin. O sana cevap verir, tersi değil."

"Ben yönetiyorum."

"Yeterli değil. Muazzam bir gücün var, Veralie. Lanet bir okun hızından daha hızlı hareket ettin. Güç orada. Sen sadece kendini sorguluyorsun."

Yüzündeki bukleleri savurarak bir nefes verdi. "Bunu oraya varmadan önce öğrenmem neden bu kadar önemli ki?"

"Yani kendini bir kılıçtan daha fazlasıyla savunabilirsin. Annen öldü, Veralie. Tıpkı oraya son gidişinde az kalsın senin de öleceğin gibi."

"Evet, ama isyan sona erdi. Neredeyse on beş yıldır sürüyor.
Bunu kendiniz söylediniz."

Bacaklarını dikleştirerek onun üzerinde yükseldi. "Senin güvenliğin konusunda kimseye güvenmiyorum, küçük yıldız. Sen Taht'ın kızısın. Her zaman tehlike riski olacaktır. İşimi şansa bırakmayacağım. Şimdi gözlerini kapat ve tekrar dene."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

JAREN

Acı seviyesi ne olursa olsun, çok sayıda korkunç senaryoya dayanmak için yıllarca eğitilmişti. Aleron'a yaptığı keşif gezilerinde aldığı riskler bunu gerektirmişti. İnsanlar daha zayıf olabilirdi, ama bir dağın üzerinde yeterince çakıl taşı dengede durursa, eninde sonunda bir kaya kaymasına neden olurlardı.

Her zaman sayıca çok üstün olduğu halde yakalanma riski olmadığına inanacak kadar kibirli olmamıştı, bu yüzden duygularını bastırmayı uzun zaman önce kendine öğretmişti. Başına ya da etrafına ne gelirse gelsin zihnini açık tutabilmeliydi.

Sonra *o* ortaya çıktı. Tanrım, o lanet olası ağzı. Bazen onu öpmek mi yoksa dikip kapatmak mı istediğinden gerçekten emin olamıyordu.

Son bir hafta, daha önce hiç hazırlanmadığı bir işkence olmuştu. Gözlerini kapattığı ana kadar her açtığında onu görmek, her nefes aldığında onu hissetmek, onu koklamak, onu *istemek*. Lanet olsun. Çıldırtıcıydı.

Bir boğaz temizlendi. "Sakıncası var mı?"

Dudakları kıpırdadı ama bir şekilde gülümsemesine engel oldu, meditasyondan sonra öğleden sonra talep ettiği dövüşün terini teninden silerken kaslarının kaymasını izledi.

" de değil, küçük yıldız. et."

Kalbi hızlandı ve yanakları ısındı, onu her zaman çıldırtan lezzetli bir pembe tonuna dönüştü.

Öp onu. O iğrenç ağzı kesinlikle öpmek istiyordu. Alt dudağını ısırıp ağzına çekmek ve onu kendisine açılmaya zorlamak. Onu tam olarak istediği yere yerleştirirken, boş zamanlarında keşfedip tadına bakarken, saçlarının yumruğuna dolanmış hissini hayal etti.

Ve orada durmayacaktı.

Güvertenin öbür ucunda, arkadaşı tökezledi ve kullandığı bezi ölümcül bir şekilde sıktı. Kadının kızarması derinleşti ve adamın göğsü cevap olarak gümbürdedi.

Onun azgın arzusunu hissedebilmesini seviyordu. Onun için her sertleştiğinde, gözlerini ona dikmeden bile bunu bilmesini seviyordu. Ama en çok da bunun onu bu kadar etkilemesini seviyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tanrım, bu gemiden çıkmaları gerekiyordu. Neredeyse iradesi dışında ona doğru kaydı ve kadın sertçe içine çekti, gözlerini pantolonuna dikti ve o lanet olası dolgun dudağını ısırdı.

Belki de onlar gidene kadar beklemeyecekti. İdeal olmayan banyo durumlarının onu rahatsız ettiğini biliyordu ama altında kıvranacak olması onun umurunda bile değildi.

Boğulur gibi bir ses çıkardı ve bir elini göğsüne bastırarak bir adım geri çekildi. "Bunu engellemenin bir yolu var mı?"

Yalnız bir kora çarpan bir dalga gibi, arzusu kekeledi ve dondu kaldı. Aralarına bir ağırlık yerleşti ve parmakları iki yanında kasıldı. "Bundan sonra ne söyleyeceğine çok dikkat et küçük yıldız. Tam olarak *neyi* engelleyeceğim?"

Elindeki bez parçasını güverteye fırlattı, omuzlarını dikleştirdi ve fırtınaya hazırlanır gibi dik durdu. Belki de öyleydi, çünkü ağzından çıkacak söze bağlı olarak, adam bir fırtına da onun üzerine indirebilirdi.

"Aramızdaki bu köprü ya da her neyse, duygularımızı sürekli birbirimize aktarıyor. Bunu yapmamanın bir yolu var mı?"

Dişlerini sıkarak ona doğru birkaç adım daha attı. Eğer onu reddedeceğini düşünüyorsa, acı verici bir şekilde hayal kırıklığına uğrayacaktı. "Bağımızı kabul ettin."

"Biliyorum. bu değildi. Ben sadece-"

Kadın uydurduğu bahaneyi bitiremeden adam saldırdı. Bir eliyle kızın kalçasını kavrarken, diğer eliyle boğazına sarıldı ve onu kendine doğru çekerek hırlamaya başladı.

"Beni susturmaya çalış, Veralie. Derinin altına öyle bir gömüleceğim ki, beni oyup çıkarman gerekecek."

İki eliyle bileğini kavradı, sıktıkça nasırları derisini sıyırıyordu. "Aramızdaki bağı reddetmiyorum Jaren. Sadece mahremiyetin olmaması konusunda ne hissettiğimden emin değilim. Kendi duygularımla yeterince mücadele ediyorum, bir de seninkiler eklenmesin."

Başını salladı, kadının açıklaması onu sakinleştirmeye yetmedi. "Biz eşiz. Aramızdaki bağ tam da bu amaç için var. Böylece senin ihtiyaçlarını tahmin edebilir ve karşılanmalarını sağlayabilirim."

"Açık, dürüst iletişim bunu da yapabilir," diye tersledi.

Elini daha yukarı kaldırdı, parmaklarını Veralie'nin çenesine doladı ve başını geriye yatırdı. "Seni hissetmek istiyorum, Veralie. Her zaman. Yaptığım her şeyde. Bu beni tarif edemeyeceğim bir şekilde besliyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüz ifadesi yumuşadı ve bileğindeki tutuşunu bırakarak başparmağıyla tenini okşadı. "Bu sadece çok fazla, Jaren. Bazen nasıl hissettiğimi senin nasıl hissettiğinden ayıramıyorum. Bu kafa karıştırıcı."

Burnundan nefes aldı, duyularını onun yıldız ateşi kokusuyla doyurdu ve damarlarındaki kükremeyi yatıştırmaya çalıştı. "Bağı reddetmeden bağlantımızı engellemenin bir yolunu bilmiyorum. Eğer çiftleşmiş bir çift bir yol bulduysa bile bunu henüz açıklamadı," diye mırıldandı.

Kaşları çatıldı. "Acaba bazı Magyki'ler ilk etapta bu yüzden mi ? Belki de bir eşe sahip olmaya karşı olduklarından değil, belki de sadece onun müdahalesini istemediklerinden."

Parmaklarını kızın kalçasına geçirdi ve yüzünü kızın yüzünün hemen üzerinde gezinene kadar indirdi. "Ne kadar *müdahaleci* olabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. Beni baştan çıkar, küçük yıldız. Biz bir ve aynı olana kadar vücuduna gireceğim. Benim nerede başlayıp senin nerede bittiğini anlayamayana kadar."

Burnunu kızın çenesinde gezdirdi ve kulağına fısıldarken boynundaki tüylerin diken diken oluşunu izledi. "Şimdi duygularımızın karıştığını mı düşünüyorsun? Sen kendi zevkinle benimki arasındaki farkı ayırt edemeyene kadar onları birbirine kaynaştıracağım. Aramızdaki bağı Tanrı'nın lanet çeliğine dönüştüreceğim."

Boğazı düğümlendi ve kalbi onunkinin yanında gümbür gümbür atmaya başlayana kadar hızlandı. "Beklediğimden çok daha fazla sahiplenicisin," diye nefes alarak ona yaklaştı.

Sırıttı, dokunuşuna karşılık olarak kadından yuvarlanan hızlı uyarılma parıltısını içti. "Hiçbir fikrin yok."

Ve yapmadı. Henüz değil.

Tahtın Kızı Bhasura'ya ayak bastığı anda, her yerdeki çiftleşmemiş Magyki'ler açlıktan ölmek üzere olan hayvanlar gibi ona akın edecek, dişlerini geçirip hem vücuduna hem de unvanına sahip olmak için can atacaklardı.

Öfkesi alevlendi ve onu hemen orada tekrar işaretlemek için baştan çıkardı. Açıkça görülebilecek bir yerde, eğer biri onu almayı düşünürse, lanet olası omurgalarını sökme hakkına sahip olacaktı.

Ağzını boynunun kıvrımına yerleştirdi, çenesi hassas noktayı sıkıştırma ihtiyacıyla ağrıyordu. Ama omzunun üzerinden bir şey gözüne çarptı ve yüzünü kaldırarak suyun ötesini görebilmek için görüş alanını genişletti.

İç çekerek kadının boğazındaki tutuşunu bıraktı ve kalçalarını kavrayarak sırtını kendisine yaslaması için vücudunu döndürdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kendini şanslı say küçük yıldız," diye mırıldandı, yükselen kıyı şeridini işaret ederek. "Eve geldik."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 2

TREY

Kan, düzenli bir ritimde yere düştü.

Damla. Damla. Damla.

Her damlanın düşüşünü, büyüyen su birikintisini dalgalandırmasını izledi. Eğer denerse yeterince sert, muhtemelen ayak parmaklarını zorlayarak içinden geçebilir, pürüzlü, kirli taşların etrafında boya gibi itebilirdi.

Sayıklama halindeyken, içine "*Seni özledim*" yazmayı düşündü. Görme bozukluğu ve çarpan kafasıyla mesajı okunaklı bir şekilde yazması imkânsızdı ama lanet olsun, sadece piçin tepkisini görmek için bile buna değerdi.

Kısık kahkahası sessizlikte yankılandı, duvarlardan sekerek ona geri döndü. *O* da bunu komik bulurdu.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Kahretsin, ne kadar seyrek beslendiği ve ne kadar sık bayıldığı arasında, kaç gündür orada olduğunu bile bilmiyordu.

Hatırladığı son şey, bir masaya bağlandığı ve bir çift mavi gözün ona baktığı, her çığlık attığında haklılığını ortaya koyduğuydu. Sanki çektiği her acıyı hak etmiş gibi.

Kendini tutmayı denemişti, tanrılar denemişti. Ama o zehirli niyet gözüne odaklandığı anda tüm kontrolünü kaybetmişti. Bayılmak büyük bir lütuftu.

Başı onu öldürüyordu ama onu uyandıran omuzlarındaki ve bileklerindeki acı verici ağrı oldu. Kolları duvara sabitlenmişti,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayakları yere ancak değecek kadar yüksekteydi ve içinde bulunduğu acı seviyesine bakılırsa en az bir saattir bu haldeydi.

Kraliyet Hazretleri Silah Ustasıyla da mı oynuyordu? Trey tükürdü. *Lanet* olası *Kraliyet Ekselansları*. İblis'e bu unvanı bir daha asla vermeyecekti. Adam deliliğin tanımıydı ve en kötüsü de bunu kimsenin bilmemesiydi.

Eithan'ın dış kabuğu mükemmel bir şekilde hazırlanmıştı. Yarattığı kılıkta tek bir kusur bile yoktu. Trey yıllarca onu örnek almış, Aleron'un hak ettiği geleceğin imparatoru olabileceğine inanmıştı.

Her şey acımasız bir yalan olmasaydı, onun için seve seve canını verirdi.

Eithan'ın güvenini sarstığını biliyordu, Vera'nın kaçmasını destekleyerek görevinde başarısız olduğunu biliyordu ama bu? Eithan ona işkence etmiyordu çünkü bunu hak ettiğini düşünüyordu. Onu öldürmeyi tercih ettiğini itiraf etmekten çekinmiyordu.

Hayır, Eithan bunu sadece hastalıklı ve sapkın arzularını beslemek için yapıyordu. Ve Trey'in komşu hücrelerde duyduklarına bakılırsa, Eithan'ın oyun oynadığı tek kişi o değildi.

Ayak sesleri onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve kalbi hızlandı, kafasındaki zonklama arttı. Anlık tepkisini kontrol edemiyordu. O adımları her duyduğunda, kanlar içinde kalıyor ve çığlık atıyordu.

Bundan sağ kurtulduğu hayal dünyasında, bir daha asla ürkmeden, acı çekmeyi beklemeden taşa vuran botların sesini duyamayacaktı. Yaşamak için şartlanmıştı.

Sessizliği bozan bir ses midesinin bulanmasına neden oldu ve safra boğazından yukarı tırmandı.

"Sonunda uyandığını görüyorum."

Trey onu görmezden gelerek yere bakmaya devam etti. Zayıf bir yaprak gibi titremesini engelleyecek bir şey bulma umuduyla taşları saymaya başladı.

Eithan huysuz bir çocuğu terbiye ediyormuş gibi dilini damağına vurdu. "Biliyor musun Gibson, bana bilmek istediğim şeyi söylersen bütün bunlar erecek."

Trey seethed. Yalancı. Aklı başında olsaydı isteyerek yapabileceğinden çok daha fazlasını söylemişti ona ve Eithan hiç durmamıştı.

Onlar dost!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Haince sözler son "oyun zamanlarından" birinde ağzından çıkmıştı ve onları geri almak mümkün değildi.

Bunun için hissettiği ihanet duygusundan nefret ediyordu. Suçluluk duygusundan. Vera hakkında ifşa ettiği şeyle ilgili hiçbir şey hissetmemeliydi. O gün Jaren'ı savunduğunda bunu neredeyse kendisi itiraf etmişti.

Dürüst olmak gerekirse, eğer gerçekten isteseydi, içinde bulunduğu durumun tüm suçunu ona yükleyebilirdi. Suçlu hissetmesi gereken kişi oydu, kendisi değil.

Eğer hiç kaçmasaydı ya da geri dönmek için onunla kavga etmeseydi bile, şu anda olduğu yerde olmazdı. İki gözü de yerinde olacaktı ve hâlâ muhafız birliğinin gururlu bir üyesi olacaktı.

Kızgın olmak istedi. Ondan nefret etmek istedi. Ama kalbinde ikisini de hissedecek gücü bulamadı.

Belki başta öyleydi ama Eithan'ın gerçek doğasını daha fazla gördükten sonra, kaçtığı için rahatlamaktan başka bir şey hissetmedi. Bu canavarın karısı olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu.

Yatak odasında nelerden hoşlanabileceğini.

"Sana bildiğim her şeyi anlattım zaten," dedi sonunda, başını kaldıracak enerjiyi bulamamıştı. Yere bakmaya devam etti ve altındaki dalgalanan yansımayı izledi.

Eithan'ın dili yine ağzının damağına çarptı, ardından anahtar şıngırtıları ve menteşe gıcırtıları duyuldu.

İçinden istemsiz bir ürperti geçti ve dilini sertçe ısırdı, piçin vücuduna korkuyu bu kadar çabuk programlamasından nefret ediyordu. Artık *onunmuş* gibi hissetmiyordu.

"Sana inanmıyorum Gibson," dedi Eithan, sesi daha önce olduğundan daha yakındı. "Onlarla günlerce seyahat ettin ve ikimiz de sana güvendiğini biliyoruz. Magyki ile arasında olduğunu söylediğin ruh bağı hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

"Ben... bilmiyorum," diye söylendi. Konuşma çabası neredeyse onu tekrar bayıltmaya yet.

Eithan bir adım öne çıktı, cilalı siyah çizmeleri Trey'in görüş girdi. Bileklerinde keskin bir çekilme hissetti ve sonra yere yığıldı, bacaklarına ve ayaklarına kan damlacıkları sıçradı.

"Sorun değil," dedi Eithan, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi yavaşça çömelerek. Gülümsedi ve solgun yüzü Trey'inkine sadece birkaç santim kalana kadar öne eğildi. "Yardım etmek benim için sorun değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

JAREN

EVDE. Haftalar ardından nihayet eve dönmüştü.

Kıyı şeridinin ufku doldurduğunu görmek onu her zaman rahatlatan bir manzaraydı ama yanında dostuyla rıhtıma yanaşmak bambaşka bir şeydi. Her iki dilde de hiçbir kelimenin açıklayamayacağı bir doğruluk hissi.

Ocridal'a varmışlardı; iğrenç kokusuna, ağzı bozuk sakinleri ve içkiciliğiyle ün salmış olmasına rağmen şaşırtıcı derecede temiz bir balıkçı şehriydi. Burası her zaman başkentten daha çok hoşuna gitmişti ve iç bölgelere gitmeden önce genellikle birkaç gününü buradaki oyalayıcı şeylerin tadını çıkararak geçirirdi. Kendini kaybetmek ve keşif gezileri sırasında her zaman oluşan gerginliği atmak için kolay bir yerdi.

Ama bu sefer işler farklı olacaktı, çünkü tek bir geceden fazla kalmaya hiç niyeti yoktu. Babalarını görmek için sabırsızlanıyordu ama mesele bundan daha fazlasıydı. Ne kadar gecikirlerse, gözler o kadar çok Veralie'nin üzerinde toplanacak ve birilerinin onun kim olduğundan şüphelenme ihtimali o kadar artacaktı.

Çok gerekli olmasa hiç kalmayı göze almazdı ama o bile yeterince dinlenmeden ve gerçek bir yemek yemeden daha fazla yol alamazdı.

Ocridal'dan başkent Naris'e at sırtında yaklaşık iki günlük bir yolculuktu ve eğer *aitantasına* banyo yapmadan iki gün daha geçireceğinden bahsederse, burnunu tekrar kıracağından emindi.

Kıkırdadı. Hayır, son zamanlarda yaşadıkları önemsiz kavgalar ve içinde biriktiğini hissettiği hayal kırıklığıyla, hızlı bir vuruş yapmaktansa onu kendi bağırsaklarıyla boğması daha olasıydı.

Tanrım, babalarının onu görmesi için sabırsızlanıyordu. Eğer onun çocukken ele avuca sığmaz biri olduğunu düşünüyorlarsa, bir yetişkin olarak onu çok seveceklerdi. Jaeros'la iyi anlaşabilirdi ama Dedryn? O ve Dedryn, Jaren'ın onunla olduğundan daha fazla ters düşeceklerdi.

Veralie insan akıl hocasının sert ve asık suratlı olduğunu düşünüyordu ama Jaren onun Dedryn'le kıyaslanamayacağını garanti edebilirdi. Ded'in sert tavrı Jaren'a düpedüz tatlı ve sevecen görünmüştü.

Neyse ki, babasının pürüzlerini gidermek için huysuz ve şefkatli Jaeros'u vardı. Birbirlerinin tamamen zıttı olan bu ikili, mükemmel bir çiftin tanımıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama tavırları ne olursa olsun, onu gördüklerinde ikisi de altlarına sıçacaktı. Onlarla sadece birkaç yıl yaşamış olabilirdi ama birkaç yıl önce onu kabul ettikleri gibi onu da kendi çocukları olarak kabul etmişlerdi.

Dedryn, Aleron'da geçirdiği yıllar hakkında bilgi almak için ona sözlü saldırıda bulunurken Jaeros muhtemelen saçma sapan abartılı bir yemek pişirirken ağlayacaktı. Kendisinin de bilmek istediği bilgilerdi bunlar.

Ve sonunda gece için ortadan kaybolduklarında, onu odasına geri götürür ve kokusuyla kaplardı. Vücudu, kıyafetleri, yatağı. Onu bu kokuya boğacaktı.

Veralie'nin kafası o kadar hızlı ona doğru savruldu ki boynunu kırmadığına şaşırdı. Aniden gelen gülme dürtüsüyle savaşarak dilini ısırdı.

"Sorun mu var?"

Kollarını açarak etrafındakilere işaret etti. "Yardımcı olacak bir şey yapmayı düşünüyor musunuz, yoksa siz orada durup hayal kurarken her şeyi ben mi yapacağım?"

Başını eğdi ve gözlerini onun vücudunda gezdirdi. "Eğer benim *yapmamı* tercih edersen

Hayalini kurduğum şeyler için tek yapman gereken sormak küçük yıldız."

Burun delikleri alevlendi ve güvertenin diğer tarafına doğru tepinirken saçma sapan erkekler hakkında bir şeyler mırıldanarak döndü. Adam onu izlerken nabzı hızlandı ve kadının kendi uyarılmasına bu kadar duyarlı olmasından zevk aldı.

Aralarındaki bağ ve bu bağın derinliği konusunda endişeli olabilirdi ama buna en az onun kadar karşı koyamazdı. Bir bütünün iki parçası gibi uyum içindeydiler. Ve Naris'te onlar için planladığı uykusuz geceden sonra, sonsuza dek iç içe olacaklardı.

Kendi kendine mırıldanarak onun kıvrak vücudunun çalışırken esnemesini ve gerilmesini izledi. Biri kaçınılmaz olarak onu aramaya gelmeden önce, boş zamanlarında dokunmak ve tatmak için onu ne kadar süre saklayabilecekti?

Kral Vesstan elbette yasını tuttuğu kızını tanımak için zaman isteyecektir ama ne kadar? Ve kral onların çiftleşme bağı hakkında ne diyecekti? Veralie'den önceki hiçbir kraliçe, ebeveynleri de dahil olmak üzere çiftleşmemişti. Kraliyet eşleşmeleri her zaman siyasi ve çocuk potansiyellerine göre yapılmıştı.

Jaren eğer isterse onun rahminin çocuklarıyla şiştiğini memnuniyetle görebilirdi ama ona kendi adıyla sunabileceği hiçbir şey yoktu. Çiftleşme bağlarına diğerlerinden daha fazla saygı duyulurdu ama konuda ne kadar başarısız olduğu düşünüldüğünde

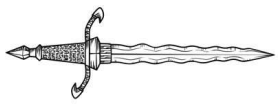
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yıllar önce onu korurken, Kral Vesstan'ın bunu nasıl karşılayacağından emin değildi.

Tüm bunların bilinmezliği Jaren'ın göğsünde karanlık bir kıpırdanmaya neden oldu. Durumu ne olursa olsun, kızın adı ne olursa olsun, kız *onundu*. Kral Vesstan onunla istediği kadar vakit geçirebilirdi ama kral olsun ya da olmasın, eğer onları ayırmaya kalkarsa büyük bir sorun yaşayacaklardı.

Vesstan'ın emriyle Aleron'a yaptığı onca seyahate rağmen onunla hiç yüz yüze gelmemişti ama yıllar boyunca babaları arasında geçen konuşmalara kulak misafiri olmuş ve kralın kontrolden hoşlandığını anlamıştı.

İsyan sırasında karısının ve kızının başına gelenler düşünüldüğünde Jaren onu suçlamıyordu ama yine de kızının bu tür şeylere iyi tepki vermediğini fark ettiğinde ne yapacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Veralie'nin altlarındaki figürlere aval aval bakmasını seyretmek kadar, onların rıhtımdaki koşuşturmalarını seyretmek de çok eğlenceliydi. Gözleri kocaman açılmış, dudakları aralanmıştı ve elleri parmak eklemlerini beyazlatacak kadar sıkı bir şekilde küpeşteyi kavrıyordu.

Yaralı kulakları ve tuhaf tavırları sürekli hatırlatsa da, bazen şimdiye kadar sadece insanlarla birlikte olduğunu unutmak kolaydı - en azından hatırlayabildiği kadarıyla.

Küpeştenin üzerinden biraz daha eğildi. "Neden hepsi paniklemiş gibi görünüyor?"

Onun bakışlarını takip etme zahmetine girmedi, sürekli değişen ifadelerini özümsemekle meşguldü. "Gemimi tanıyorlar."

Gözlerini işçilerden ayırıp ona yan gözle baktı. "Bu kadar önemli misin? Senin sadece bir izci olduğunu sanıyordum?"

"Ben *sadece* bir izci değilim," dedi gözlerini kısarak. "Ama hayır, teknik olarak önemli olan babalarım. Muhtemelen Ocridal'a, dönmem gereken zamanda beni yakından izlemesi için haber göndermişlerdir. Neredeyse

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir habercinin Naris'e vardığımı haber vermek üzere yola çıktığını garanti ederim."

"Kral Vesstan'ın danışmanları olduklarını söylemiştiniz, değil mi?"

Resmiyeti karşısında kaşlarını kaldırdı ama yorum yapmadı. Kız bu konuda konuşmaya hazır olana kadar ailesi hakkında baskı yapmak onun işi değildi. Bırakın onu doğuran erkekle tanışmayı, gerçeği bile uzun süredir bilmiyordu.

"Dedryn bir danışman, evet. Ben doğmadan önce de öyleydi. Jaeros ise daha çok gayri resmi bir danışman. Sadece Dedryn'i desteklemek için dahil oluyor."

"Ve kral buna izin mi veriyor? Sırf eş oldukları için mi?"

" yukarı. Jaeros da iyi tanınan ve saygı duyulan biri." "O

zaman neden gerçek bir danışman değil?"

"Soylu bir kandan gelmiyor. Ailesi sarayda aşçıydı. Aslında Dedryn'le böyle tanışmışlar. Bunu bir ara ona sormanız gerekecek, oldukça ilginç bir hikayesi var."

Kaşlarını çattı. "Sanırım burada asil kanın bu kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. Hepiniz aynı yetenekli kana sahip Magyki'lersiniz. Aile bağları neden önemli olsun ki?"

Küpeşteden inerek onu takip etmesini işaret etti ve daha önce yan tarafa attığı ip merdivene yöneldi. İki ayağını da sağlam zemine basmaya fazlasıyla hazırdı.

"Öyleyiz. Magyki'nin sizden farklı olduğunu düşünmeyi bırakmalısınız. Biz aynıyız, Veralie."

Arkasından homurdandı ama bacağını yan tarafa atıp onu takip ederken tepkisini kendine sakladı.

"Bhasura barbar değildir," diye devam etti, iskeleye adımını attı ve ona yardım etmek için elini uzattı. "Aleron'un aksine, kadınlarımızı küçümsemiyoruz ve tüm Magyki'lere rahat bir yaşam sürme özgürlüğü tanınıyor. Ancak bunu toplumumuzun mükemmel olduğu şeklinde algılamayın."

Onu kendine çekerek yüzünü onunkine doğru eğdi, kadın düşünmeden karşılık verdiğinde göğsü zevkle gümbürdedi. Gözleri dalgalanarak kapandı ve başını geriye doğru eğerek dudaklarını araladı.

Onun göremeyeceğini bildiği için gülümsedi ve ellerini kollarında gezdirdi. Omuzları boyunca ilerleyip parmak uçlarını ensesinde gezdirirken teni dokunuşunun altında çakıllı bir hal aldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ağzını onunkinin üzerinde gezdirerek, nefesi dudaklarında gezinene kadar bekledi ve sonra kapüşonunu kavrayıp başının üzerine çekti.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve onu geri itti, yanakları kızarırken parlak, gümüş rengi gözlerinden öfke akıyordu. "Tam bir pisliksin."

Onun bakışlarındaki meydan okumayı görmezden gelerek sırıttı. İçindeki vahşi taraf onu ne kadar kışkırtmak isterse istesin, şimdi onların savaşlarından birinin zamanı değildi.

"Yalnız kaldığımızda seni istediğin kadar öpeceğim küçük yıldız, ama şimdilik gitmemiz gerek. Genelde kaldığım han buradan çok uzakta değil." Adam kapüşonunun kenarını gözlerinin üzerinden daha da aşağı çekmek için uzandı ama kadın elini tokatlayarak geri çekildi.

"Buradaki herkes sizin kim olduğunuzu biliyor. Pelerinlerimiz bizi aniden görünmez yapmayacak," diye tersledi, sesi kızgın olmaktan çok yorgun ve somurtkan çıkıyordu.

"Endişelendiğim kişi ben değilim."

"Kimse beni tanımayacak Jaren. Sen tanımadın."

Hatırlatma karşısında dudağı kıvrıldı. Şimdiye kadar boktan bir arkadaştan başka bir şey olmamasının bir nedeni daha. "Muhtemelen hayır, ama işimizi şansa bırakmayacağız. İkimiz de iyi ya da kötü bir çeteyle uğraşamayacak kadar yorgunuz. Odamıza gider gitmez çıkarabilirsin," diye ekledi, başını işaret ederek.

Gözleri kısıldı ve adam gerildi. Her şeyine bahse girerdi ki, kız kapüşonu orada fırlatıp atma riskini almak isteyip istemediğini tartıyordu.

Bir elini gözlerine kadar uzanan saçlarında gezdirerek keçeleşmiş telleri yüzünden uzaklaştırdı ve içini çekti. "Tanrılar, neden bu kadar inatçı olmak zorundasın? Ne kadar çabuk tartışmayı bırakıp yürümeye başlarsan, o kadar çabuk yıkanabilirsin."

Kollarını kavuşturdu, başını eğdi ve dişlerini emdi. "Ne kadar hızlı soyunursam, o kadar hızlı yıkanabilirim. Belki bunu daha da kolaylaştırır ve tüm giysilerimi burada çıkarıp çırılçıplak soyunurum."

Aralarındaki küçük boşluğu kırarak kendini ona doğru bastırdı ve ellerini beline doladı. Kızın vücudu onunkine sarıldığında kendini çok iyi hissediyordu. "Devam et küçük yıldız, bu manzara çok hoşuma giderdi."

Kadın alay etti ama adam kadının geri çekilmediğini fark etmedi. "Saçmalıyorsun. İkimiz de bana bakan herkesi öldürmek isteyeceğini biliyoruz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sana söz verebilirim, yapmam."

"Öyle mi?"

"Öyle," dedi, dudağının kenarı kıvrılmıştı. "Bu kadar çok cesedi temizlemek çok uzun sürer."

Tek kelimesine bile inanmayan kızın gözleri kısıldı ve adam kıkırdayarak ellerini kızın kıçını avuçlamak için aşağı indirdi. "Buradaki her Magyki'nin sırf izimin teninde ne kadar güzel durduğunu görebilmek için çıplak kıvrımlarına hayran olmasına memnuniyetle izin veririm."

Nefes alış verişi kesildi ve adam onu daha da kendine çekti, kalçalarını onun ortasına doğru yuvarladı ve kalbinin yakınında yayılan baş döndürücü hisle birlikte gözlerinin nasıl karardığını izledi.

"O zaman, sen güvenli bir yerde saklanırken, o çok küvette ıslanırken, ben de onların her birinin izini sürecek ve benim olduğunu belirten hançerlerle gözlerini yuvalarından çıkaracağım."

Kapüşonunun altından gözlerini kırpıştırarak ona baktı, bir kez olsun nutku tutulmuştu. Adam başını eğdi ve dudaklarını onunkilere değdirmekten kendini alamadı.

Aleron'dan bu yana öpüşmeye en çok yaklaştıkları andı ve vücudu daha fazlası için çığlık atıyor, onun tadını almak için yanıp tutuşuyordu. Dilinin onunkinin üzerinde kaydığını hissetmek için. Ama yutkunarak kendini onu serbest bırakmaya zorladı. Daha sonra. Karınlarını doyurduktan, yıkandıktan ve yalnız kaldıktan sonra bunun için bolca zamanları olacaktı.

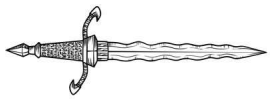
"*Thyoil*?"

"Evet... evet, hazırım," diye cevap verdi, gözleri hâlâ her zamankinden daha büyüktü.

Dilini şaklattı, aralarına çok ihtiyaç duydukları bir mesafe koydu ve iki parmağını dudaklarına dokundurdu. Kadın inledi ve adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı ama *"Ye mipoak thyoil"* diye tekrarladı.

"Aferin kızıma," dedi ve rıhtımdan aşağı inmek için döndü, tamamen onun kafasının arkasına bir şey fırlatmasını bekliyordu. Ama kızın sadece bunu düşündüğünü hayal edebildiği ağır bir duraksamadan sonra, onun yerine renkli bir küfür savurarak peşinden yürüdü.

Sırıttı. En azından Thyabathi dilinde söylemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"ANLAMIYORUM," dedi yürürken, kendi ana dillerinde konuşmaya devam ederek. Bu durum onun normalden daha yavaş konuşmasına neden oluyordu ama genel olarak, sadece birkaç hafta sonra bu kadar çabuk toparlanmasından etkilenmişti.

Bunu ona söyleyeceğinden değil.

Aşağıya baktı, hâlâ bir şekilde onu tokatlamasını bekliyordu ama gözleri etraflarındaki Magyki'deydi.

"Neyi anlamıyorsun?"

Başını iki yana çevirerek yanlarından geçtikleri işçilere baktı. "Bütün bu insanlar senin kibirli kıçının gelişine hazırlanmak için yarıştı."

Tanrım, o lanet dili ısırmak istiyordu. "Ne olmuş ona?" Dudaklarını içeri yuvarladı ve sonra dışarı çıkardı, bakışlarını dolgun dudaklarına çeken küçük bir şapırtı sesi çıkardı. "Peki o zaman, neden kendimi Herkes bizden kaçıyor gibi mi? Kimse pek misafirperver görünmüyor."

"Ben çene çalacak biri değilim. Bunu çok iyi biliyorum." Omuz silkti, önlerindeki hafif bir kargaşayı yakalamak için gözlerini isteksizce ayırdı.

Yürüyüşünü yavaşlattı, bir kolunu Veralie'nin göğsüne doğru uzattı ve vücudunu onunkinin önünde konumlandırdı.

"Yani, temel olarak, sen bir-bekle, ne yapıyorsun? Ne oldu Jaren?"

Onu zar zor duydu; dikkati sokaktaki son sırayı iterek geçen ve rıhtıma doğru kararlı bir şekilde koşan erkeğe odaklanmıştı.

Jaren olduğu yerde durdu, gözlerini kırpmayı reddetti, *gördüğü* şeyin - gördüğü kişinin- gerçekten orada olup olmadığından emin değildi.

Veralie'nin parmakları Jaren'ın sırtını okşayarak etrafına bakındı ve Jaren'ın omurgasında bir ürperti yarattı. "Kim o, Jaren?"

Yutkundu, tüm sinirleri ve hisleri üstündeydi. "Babam." Babalarından birini başkentten ayrılırken kaç kez gördüğünü bir elin parmakları kadar sayabilirdi. Onu Ocridal'a kadar getiren ne olmuştu?

Veralie'nin parmakları hareketsiz kaldı. "Ne? Naris'te kaldıklarını söylediğini sanıyordum?"

Cevap vermedi. Bir cevabı yoktu. Omzunun üzerinden onunla göz göze gelmek için dönerek uzandı ve çenesini yumuşak bir şekilde sıktı. "Burada kal."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadın gözlerini kırpıştırdı, bu istek karşısında şaşırdığı belliydi. Yıllardır sahip olduğu hançerlerinden birini kınından çıkararak ona uzattı ve nasırlı parmaklarının yazıyı sarışını izledi. "Lütfen, Veralie."

Şaşırtıcı bir şekilde başını salladı, hançerini kemerine soktu ve kalabalığın arasından sıyrıldı. Ne olsa dinleyebiliyordu. Bir dahaki sefere tartıştığında onunla alay etmek için bu bilgiyi bir kenara kaydedecekti ki bunun uzun süreceğinden şüpheliydi.

Kendini ondan uzaklaşmaya zorlayarak babasına doğru koşmaya başladı. Jaeros, Jaren'in yaklaştığını görünce yavaşlamadı. Aksine hızlandı ve ona çarpmamak için zar zor durabildi.

"Tanrılar kahretsin," dedi babası, "öldüğünü sanıyordum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 3

JAREN

fThyabathi, Jaren'ın omuzlarını ölümcül bir şekilde kavrarken ağır nefesler arasında aceleyle döküldü. Kokusu üzerine sinmiş, Jaren'a bu kadar uzakta bile taze pişmiş yapışkan çörekleri hatırlatmıştı.
mutfağından.

"Özgüven eksikliğiniz rahatlatıcı," diye yaptı.

Jaeros her zamanki gibi görünüyordu, yüzünün sakallarla örtülmemiş tek kısmı genişçe gülümserken parlıyordu. "Belki de son yirmi beş yılda kendini korumaya dair bir ipucu bile göstermiş olsaydın, daha fazlasına sahip olurdum."

Jaren'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "O kadar yer varken Ocridal'da ne işin var?"

Ellerini Jaren'ın omuzlarından çekti ve bir hışımla kalçalarına dayadı. "Senden haber bekliyordum, seni lanet olası aptal."

Tanrılara şükürler olsun, diye düşündü ve anında rahatladı. "Yani, bir sorun yok mu?
Deds iyi mi?"

"Son zamanlarda kıçına soktuğu sopa dışında mı?" Jaeros sordu, yüzü neredeyse neşeyle parlıyordu. "Evet, o iyi. Yine de senin için endişeleniyorum."

Jaren homurdandı. Dedryn hiçbir şey için endişelenmezdi. Nötr ve kızgın olmak üzere iki ayarı vardı. Eşi dışında kimseye karşı normal duygular beslemezdi. Ortak noktaları buydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jaeros sanki aklından geçenleri okumuş gibi elinin tersiyle omzuna vurdu. "Kes şunu, o önemsiyor. Seni aramam için buraya gelmeme izin verdi, değil mi?"

Başını eğdi, itiraz edemedi. Babasının, arkadaşının onsuz bu kadar uzağa seyahat etmesine izin vermesine şaşırmıştı. "İkinizi de endişelendirdiğim için özür dilerim. Orada..." dudakları seğirdi. "Anlatacak çok şey var."

Babasının gülümsemesi düştü ve tereddütle bir adım geri çekildi, alnındaki kırışıklıklar derinleştikçe mizahı azaldı. "Bunu senden duymak hiç iyi değil. Endişelenmeli miyim?"

"Hayır. Deds bir sokakta uyandığımı, dövüldüğümü ve soyulduğumu öğrendiğinde belki biraz."

Jaeros'un gözleri ağzına kaydı ve Jaren'in bu anı karşısında bastıramadığı gülümsemesini fark etti. O kadar sinirlenmişti ki. Yıldız ateşi arkadaşının onu sidikle kaplı bir sokakta terk etmesine izin vermişti.

Jaeros kaşlarını kaldırdı, onun tepkisi karşısında kafasının karıştığı belliydi ve mırıldandı, "Belki de bu hikâyeyi ona anlatmasan daha iyi olur."

Savaşı kaybeden Jaren'ın boğazından derin bir kahkaha patladı ve buna karşılık olarak kalbinin yakınında bir sıcaklık hissi titreşti. "Her şey yolunda gitti. Sadece biraz dikkatim dağıldı."

"Eh, yemek yerken bana her şeyi anlatabilirsin," dedi Jaeros, elini Jaren'in kürek kemikleri arasına koyup hafifçe iterek. "Ama önce bir banyo. Deniz, ter ve çaresizce kendini tatmin etme kokuyorsun."

Jaren ayaklarını dikti ve onu öne doğru itmeye çalışırken başını hafifçe salladı. "Henüz değil. Tanışmanı istediğim biri var." Babası tartışmak için ağzını açtığında, bir elini kaldırarak cevabını durdurdu. "Bekleyemez. *O* bekleyemez."

Jaeros'a rıhtımı net bir şekilde görebilmesi için vücudunu yana doğru büktü ve bunu yaparken Veralie'nin sinirleri gerildi. Kalbi göğsünün içinde lanet bir davul gibiydi ve kendi kalbiyle aynı anda atıyordu. En son ne zaman gerçek bir heyecan hissettiğini hatırlayamıyordu.

Ama Jaeros ipucunu alıp arkasına bakmak yerine, uzun parmağını onun yüzüne doğru sallayarak bir küfür savurdu. "Umarım düşündüğüm anlama gelmiyordur, evlat. Çünkü sırf hamile bıraktığın bir insan kadını geri getirmek için beni endişelendirirsen, kıçına tekmeyi basarım."

Jaren'in kaşları gözlerinin üzerine düştü, heyecanı hafifçe azaldı. Fiziksel aşıklar edindiği bir sır değildi, özellikle de babalarına, ama her biri Magyki'ydi. Ve o zaman bile, *truik iksiri* kullanmadan bir kez bile sevişmemişti. Veralie ilk olacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çocuğumu taşımasını istediğim tek bir kadın var," dedi ters ters bakarak, "o da insan değil."

Jaeros'un gözlerinde inançsızlık titreşti ve boğazını temizleyerek utangaç bir ifadeyle başka tarafa baktı. Verdiği tepki anlaşılabilirdi. Jaren hiç kimseye Veralie'den bahsetmemişti. Asla. Şimdiye kadar da hiç istememişti.

"Midpath'te dikkatimi çeken bir şeyle karşılaştım," diye devam etti sinirini bastırarak. "Onu Matherin'e kadar takip etmeye karar verdim. Bu yüzden geç kaldım."

Babası arkasına yaslandı, kalbi yerinden çıkacakmış gibi göğsünü tutuyordu. "*İçeri girdin* - Ölüm Tanrısı beni nazikçe alsın, kalbimi duyuyor musun Jaren? Yakalansaydın neler olabileceğini biliyor musun?"

Hınzırca sırıttı. "Öyleydim."

Jaeros ona ters ters baktı ama o sadece bir kolunu kaldırarak eşinin bir sandığa yaslanmış halde durduğu yeri işaret etti. Jaeros'u şaşırtmak ne kadar heyecan verici olsa da, onun yanına dönebilmek için bunun bitmesine hazırdı.

Babası bakışlarını takip etti, görme yeteneği herhangi bir Magyki kadar iyi olmasına rağmen her zaman sahip olduğu bir alışkanlıkla gözlerini kısarak baktı. Bir an için kafası karışmış gibi göründü ve gözlerinin etrafındaki gerginlik bir an için arttı, sonra gözleri açıldı ve tökezleyerek geri çekildi.

"Vaneara? Hayır, bu... bu mümkün değil."

Veralie onlara doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi, endişesi onu rahatsız ediyordu. Kim olduğunu saklamaya o kadar alışmıştı ki, onların ilgisi altında ne yapacağını ya da nasıl davranacağını bilmiyordu. Bütün bir başkent onu bir an olsun görebilmek için yarışırken ne yapacaktı?

Onun yanına koşma arzusunu görmezden gelerek yumruklarını sıktı ve açtı. Aleron'da geçirdiği yılların ona yaptıklarından nefret ediyordu. O Taht'ın Kızıydı ve o insanlar ona utançtan başka bir şey hissetmemeyi öğretmişlerdi. Buna akıl hocası da dahildi.

Onun öz değerini ezmişler, yaptığı ve olduğu her şeyi ikinci kez düşünmesine neden olmuşlardı. Bu onu öldürüyordu ve bunu değiştirmeye kararlıydı. Onun tekrar kazandığını görmek için.

Cesaret verici bir şekilde gülümseyerek kızın kendisine bakmasını bekledi ama kızın gözleri babasında sabitlenmişti. Kızın kalp atışları katlanarak hızlandı ve adam kaşlarını çatarak omzunun üzerinden baktı.

Babası ne yapıyordu da onun dikkatini bu kadar çekmişti? Jaeros'un solgun yüzünü zar zor görebilmişti ki kokusu çarptı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Duygularına bir çekiç gibi saplandı ve kaslarının anında kasılmasına neden oldu.

Korku.

Jaren hançerinin kabzasını kavradı, Veralie'ye doğru bir adım attı ve çılgınca çevrelerini taradı. Duyularını harekete geçirdi ama etrafta belirli bir şey yakalayamayacağı kadar çok Magyki koşuşturuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, tutuşunu sıkılaştırarak. "Ne görüyorsun?"

Babası nihayet konuştuğunda kılıfını çıkarıp ona doğru koşmasına saniyeler kalmıştı, sözleri damarlarında saf buz etkisi yarattı.

"Tanrılar merhamet etsin, Jaren. Ne yaptın sen?"

EITHAN

BURNUNDAN VEREREK iki avucunu yere dayadı ve yüzünü soğuk yüzeyden sıyırarak yukarı doğru itti.

Görüşünü netleştirmek için gözlerini kırpıştırdı, ruhunun kalan parçacığında bir yol açan tiksintiden uzaklaşmak için yerdeki çentiklere ve sıyrıklara odaklandı.

Yavaş, sabit bir nefes aldı ve .

Bir. İki. Üç. Dört. Beş.

Vücudu pes için yalvarıyordu; başı, bacakları ve kaburgaları hareket etme çabası altında titriyordu.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş.

Sayarken başındaki zonklama her sayıyı noktalıyordu ama o bunu görmezden geldi. Kendini bildi bileli acı onun değişmez yoldaşıydı. Tanıdığı ve anladığı eski bir dosttu.

Tüm bu aşağılanma onu dünyaya karşı öfkelendirmek istiyordu. Onu köklerinden tutup çekerek etrafındaki her şeyi kendisi gibi ölü hale getirmek istiyordu.

Nefes al, tut, nefes ver. Üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi. Sadece odaklanması gerekiyordu.

"Halımda kan var."

Eithan solundaki gece mavisi koşucuya baktı. *Evet Sulian, birinin yanında emredersen böyle olur.* İşte bu yüzden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ızgaraların olduğu hücrelerde çalışıyordu. Bu sağduyulu bir davranıştı.

"Affet beni, baba." Yüzünü buruşturdu ve her türlü duygudan yoksun bir maskeye dönüştürdü.

Sulian pekâlâ hakarete uğrayabilir ve ilkinde yaşanan katliamı umursamaz göründüğü için ona bir ders daha vermeyi tercih edebilirdi ama o şerefsize tepkisini görme zevkini tattırmadan önce bir ders daha almaktan memnuniyet duyardı.

Daha da yukarı itti, taze kanın tadını alana kadar dilini ısırdı ve omurgasını dikleştirdi. Dizlerini altından kaydırdı, başını eğik tuttu ve Sulian'ın eğlenen oflamasını görmezden gelmeye kendini zorladı. Pislik herif buna bayılıyordu; onun itaatsiz bir evcil hayvan gibi ayaklarının dibinde diz çökmesini izliyordu.

"Bizi yalnız bırakın."

Eithan emrin kendisi için olmadığını bildiğinden kılını bile kıpırdatmadı. Yalnız muhafızın geri çekilen ayak seslerini dinledi, sonra kapıların açılıp kapandığını duydu. Yennin. Sulian'ın emirlerini yerine getirecek ve Eithan'ın *derslerinde* ona yardımcı olacak en yeni muhafız.

Sulian'ın konuşmak istediğinde neden adamlarını gönderme zahmetine girdiğini bilmiyordu. Zaten Yennin de kulak misafiri olduğu bir şeyi tekrarlayabilecek gibi değildi. Adam, Sulian'ın kişisel korumalarının her biriyle birlikte, sadece okuma yazma bilmiyordu, aynı zamanda dilleri de yoktu.

Bunun için ölçülemeyecek kadar zengindiler ve sokakta yaptıkları her şey yanlarına kâr kalıyordu. Şiddet, rüşvet, tecavüz. Sulian, *kendisine* sadık kaldıkları sürece bunların hepsini görmezden geldi.

Ama yine de Eithan, suratına bir kadın otursa kendi dilini nasıl kullanacağını bilemeyecek bir adam için dilinden vazgeçmeyi hayal bile edemiyordu.

"Bazı günler buna değip değmeyeceğini merak ediyorum. Tek seçeneğimin sen olmadığını hatırlasan iyi edersin."

Sözcükler düşüncelerini böldü, içinden geçip maskesinin altına girip sömürecekleri bir çatlak aradılar. Ama öyle bir şey bulamadılar.

Sulian'ın söyleyebileceği, Eithan'ın hayatının son yirmi yılında daha önce söylemediği hiçbir şey yoktu. Küfürlü sözleri uzun zaman önce etkisini yitirmişti.

"Anlıyorum, baba. Senin iyiliğini yeniden kazanmak için ne yapmam gerektiğini söyle, ben de yapayım." Kelimelerin tadı dilinde kül gibi kalmıştı ama ciddiydi. Sulian'ın ona çok yakından bakmasını engellemek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir duraklama oldu, Sulian'ın parmaklarının tahtına ritmik vuruşları konuşmadan önce sessizliği dolduran tek sesti.

"Artık bir anlamı yok. Sana Magyki ile evlenmeni emrediyorum. Başarısız oldun. Onu geri getirmeni emrediyorum. Başarısız oldun. Hain muhafızını bana getirmeni emrediyorum. Başaramadın. Eğitimsiz bir sürtük emirleri senden daha iyi uygular."

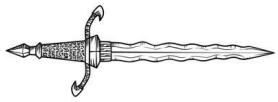
Eithan Sulian'ın kendisine doğru gönderdiği ölüm bakışını görmek için tam zamanında başını kaldırdı. Bu onu zerre kadar rahatsız etmemişti. Hisler karşılıklıydı.

"Vera geri dönecek, baba. Hayatım bahse girerim."

"Senin iyiliğin için, kesinlikle öyle umuyorum." Tahtının kollarını kavradı ve tükürmek için öne doğru eğildi, "Bhasura'yı elimin altında istiyorum ve tek varisim lanet olası bir dişiyi kontrol etmekte başarısız olursa buna sahip olamam."

"Anlıyorum," diye tekrarladı Eithan, üstü örtülü tehdide rağmen içini bir sakinlik kaplamıştı. Başta planladığından daha uzun süre beklemek zorunda kalabilirdi ama ona sahip olacaktı. Bundan emindi. Vera mektuplarını alır almaz koşarak geri gelecekti ve o da kollarını açarak hazır olacaktı.

Sulian, Bhasura'yı dizginlemek için Kral Vesstan'ın kızını kullanmaya kararlıydı ama bilmediği şey, babasının ölüm fermanını imzalayacak olanın onun dönüşü olacağıydı. Ve Eithan da sabırsızlanıyordu.

Sulian nihayet onu serbest bıraktığında muhafızı Wes Coleman kapının hemen dışında bekliyordu. Coleman'ın duruşu sert ve öfkeliydi, bir eli kılıcının kabzasını kavrıyordu. Ama sessiz kaldı ve adam geçerken onunla aynı hizaya geldi.

Eithan omuzlarını yuvarlayarak tuniğinin kendisine yapışan kısımlarını çözmeye çalıştı ama sadece boynuna acı veren sivri uçlar göndermeyi başardı. Ter ve kanın yapışkan tabakası, giysiyi yırtıp atmak için vücudundaki her dürtüyle savaşmasına neden oldu. Botlarına kadar her bir kumaş parçasını yakmak istiyordu.

Bu görüntü dudaklarından ani bir kıkırdamayı çıkardı. Bu bir şey olmaz mıydı? Alacağı bakışları sadece hayal edebiliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sarayda çırılçıplak ve dövülmüş olarak. Asilzade kılığındaki yılanlara konuşacak bir şeyler vereceği kesin.

Sarayın labirent gibi koridorlarında ilerlerken Coleman'ın ona yan gözle baktığını görmekten çok hissetti. Adamın yüzünde kanlı bir gülümsemeyle taht odasından çıktığını gördüğünden beri bir kez olsun kaşlarını çatmayı bıraktığını sanmıyordu.

"Rahatça konuş, Coleman. Seni tüm hayatım boyunca tanıdım. Yargılayıcı fikirlerle dolup taştığını hissedebiliyorum," dedi ona acıyarak.

Muhafızı gözlerini devirdi ve içini çekti, elini kılıcından çekerek ona doğru bir işaret yaptı. "Seni böyle görmekten nefret ediyorum. Seni korumak benim görevim. O odaya bensiz girdiğin her seferde elimi başarısızlığa zorluyorsun."

Sana Magyki ile evlenmeni emrediyorum. Başarısız oldun.

Sulian'ın sözleri etrafında dönüyordu ve dişlerini birbirine geçirerek onları dışarıda tutmak için kalkanını sertleştirdi. Maskesi kaymış olmalıydı çünkü Coleman yüzünü öne doğru çevirdi ve boğazını temizledi.

"Haddimi aştığım için özür dilerim. Bir şey söylemek bana düşmezdi."

Eithan başını salladı ve kucağında katlanmış yatak takımları taşıyan genç bir hizmetkârın yanından geçip gitti. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok, sana özgürce konuşmanı söylemiştim. Ama babamla olan işim beni ilgilendirir. Bu konuda endişelenmenize gerek yok."

"Genellikle..." "Bu

kadar açık mı?"

Coleman dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırarak başını salladı.

O haklıydı. Eithan daha küçükken aldığı birkaç sert ders dışında, Sulian onu genellikle saray tarafından fark edilmeyecek şekilde cezalandırırdı. Babası her ne kadar ondan nefret etse de, varisinin arazide morarmış bir gözle dolaşması pek hoş karşılanmazdı.

"Vera olmadan dönersem ne olacağını biliyordum. bir şey değildi," dedi omuz silkerek. Eklemediği şey ise tüm muhafızlarının cezasını kendisinin .

"Ya Gibson?"

Eithan'ın gözleri seğirdi ama onun dışında yüzünü nötr tuttu. "Peki ya o?"

Coleman bir elini çenesinde gezdirerek tereddüt etti. "Onun... kaçmasına yardım ettiği için aldığı ceza infaz edildi mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eithan uzanıp adamın omzunu kavradı ve bir kez sıktı. Gibson'a güvenmiş olabilirdi ama Coleman onunla yıllarca yakın çalışmıştı. "Onuruyla öldü, Wes. Söz veriyorum."

Coleman yine başını salladı, yüzü gergindi. Eithan oyunun bu kısmından, sürekli yalan söylemekten ve saklanmaktan nefret ediyordu. Özellikle de hayatı boyunca tanıdığı ve gerçek bir dost olarak gördüğü Coleman'a karşı.

Sadece arzuları ve planları konusunda dürüst olmak ve adamlarının hala gururla onu takip etmesini istiyordu. Ama içlerinde tamamen güvenebileceği tek kişi Gibson'dı ve bu ironi onun gözünden kaçmamıştı.

Neyse ki, haydut muhafızı kontrol etme vakti gelmişti.
Sohbet etmeleri gerekiyordu ve umutsuzca dikkatinin dağılmasını kullanabilirdi.

Nihayet odalarına yaklaştıklarında durakladı ve başını koridora doğru salladı. "Öğleden sonra izinlisiniz."

Coleman ona doğru dönerek başladı. "Ekselansları-"

"Bütün gün kapımın önünde dikilmene gerek yok, iyi olacağım. Sadece dinlenip temizleneceğim ve sonra senden çok daha tahrik edici bir arkadaş arayacağım," diye yalan söyledi ve abartılı bir göz kırptı. "Peki, katılmak ister misin?"

Tamamen yalan değildi. Daha uyarıcı bir arkadaş aramayı planlıyordu ama Coleman'ın anlayabileceği türden bir uyarıcı değil.

Coleman'ın yüzü buruştu ama kıkırdadı, tereddütünün yerini eğlence almıştı. "Teklifinizi geri çevirmek zorundayım. Korkarım sizin için aynı şeyleri hissetmiyorum, Majesteleri."

"Utanç verici. Benimle geçirilen bir gecenin oldukça unutulmaz olduğunu duymuştum."

Coleman'ın gözleri yüzünde gezindi, şüphesiz şimdi onu süsleyen birçok renkli çürüğü sayıyordu. "Bir keresinde ayağım takıldı ve yüzüstü at bokuna düştüm. O da oldukça unutulmazdı."

Eithan'ın göğsünden çıkan özgün bir kahkaha ikisini de şaşırttı. "Yeterince makul. Sanırım o zaman banyoya devam edeceğim."

"Bana ihtiyaç duyduğunuz anda beni çağıracak mısınız?"

"Elbette," dedi başını tekrar koridora doğru eğerek. "Şimdi git. Biraz dinlenmenin tadını çıkar."

Coleman köşeyi dönene kadar bekledi ve sonra kapılarından dönerek ters yöne doğru ilerledi.

Gibson'ı saray revirine taşımak aptalca ve riskliydi ama bir şifacının onunla ilgilenmesi ve Eithan'ın düzenli olarak ziyaret etmesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zorunlu. Güçlü bir hikâyenin anahtarının yol boyunca bırakılan ekmek kırıntılarında olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.

Veliaht Prens olarak, hain bir muhafızı koridorlarda taşırken görülemezdi - özellikle de ölmüş olması gereken birini- bu yüzden gerçeğin bir kısmını Hayes'e emanet etme riskini göze almak zorunda kalmıştı ama buna değmişti.

Hayes elbette gözünü bile kırpmamış, baygın Gibson'ı omzunun üzerinden atmak için mutlu bir şekilde hücreye girmişti. O gün Vera'ya saldırdığı zaman olduğu gibi, zaman zaman serseri mayın gibi olabiliyordu ama önemli olan konularda sadıktı.

Hayes, genelevde doğup büyümüş bir piç olarak, Eithan'ın muhafızlarının bir üyesi olmanın sahip olabileceği en büyük güç olduğunun farkındaydı. Bu yüzden, Eithan adama asla sır vermese de, en azından Gibson konusunda çenesini kapalı tutacak kadar güveniyordu ona.

Sabırsızlanarak, hırpalanmış vücudunun izin verdiği ölçüde hızını artırdı ve revire giden son merdiveni indi. Bacaklarına yayılan acıdan uzaklaşmak için her adımı saydı ve köşeyi döndüğünde merdivenleri hızla genç bir kadına neredeyse çarpıyordu.

Gıcırdadı, geri geri gitti ve kendini duvara yapıştırmadan önce bir basamağa takıldı. Gözleri onun görünüşünün ötesine geçip *kim* olduğuna dikkat ettiği anda fark etti.

Mavi gözleri büyüdü ve başını eğerek bolca özür diledi. Bacaklarının titremesinden dizlerinin üzerine düşmesine saniyeler kalmış gibi görünüyordu.

Bu normalde hoşuna bir manzaraydı. Güzel bir kadınla birkaç gülümsemenin ardından ağızların açık kaldığı, kalçaların açıldığı ve inlemelerden oluşan bir orkestranın olduğu bir gece. Bu ilk kez olmazdı, hatta yirminci de olmazdı. Bir sebepten dolayı ünü vardı.

Ama şimdi böyle bir çekim hissetmiyordu, güzel olmasına rağmen. Gülümsedi ve başını eğerek bir an bile düşünmeden aşağı inmeye devam etti. Zevk ve rahatlama dolu bir gece kesinlikle işine yarayabilirdi ama buradaki herhangi bir kadından değil.

Ne de olsa nişanlı bir adamdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 4

JAREN

Fe kafasını geriye doğru savurdu, kafasında uyarı sinyalleri kafası karıştı. Ne yapmıştı ki?

Veralie'yi yakalamak için süregelen çekimi görmezden gelmek ve Görünmeyen bir tehdit karşısında duruşunu genişletti ve yavaşça konuştu. "Yaptığım şey eşimi bulmak. Canlı olarak."

Beklediği şok, gecikmiş sevinç ve heyecan hiç gelmedi. Jaeros sadece acı çekiyormuş gibi gözlerini kapadı ve elini göğsüne bastırarak, "Seni lanet olası aptal," diye fısıldadı.

"Bu da ne demek şimdi?" Jaren aralarında durmak için hareket ederek tersledi. Babasının kendisiyle mi yoksa onunla mı konuştuğundan emin değildi ama her iki durumda da bir şeyler çok yanlıştı.

Jaeros, Veralie hakkında ona Vaneara demek dışında tek kelime etmemişti. Onu *orada* görmekten başka, onu gördüğüne uzaktan yakından şaşırmış gibi bile görünmüyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Babasının onun merhum kraliçe olduğunu düşünmesine imkân yoktu. Sadece şoktaydı.

"İnanılmaz olduğunu biliyorum," dedi başını ona doğru eğerek, "ama bu gerçekten Veralie. *Benim* Veralie'm."

Jaeros elini bıraktı, gözleri çılgınca etraflarında dolanırken iki elini de iki yanında sıkıp bıraktı. Kokusundaki korku zerre kadar azalmamıştı.

İçine bir huzursuzluk çöktüğünü hissetmeye başlayan Jaren tekrar denedi. "Bunca zamandır hayattaydı, Jae. Lanet olası Aleron'da yaşıyordu."

"Ve bunun iyi bir nedeni var." Cevabı sessizdi, mırıldandığı bir cümleyi geçmiyordu ama avazı çıktığı kadar bağırmış da olabilirdi.

Jaren dondu kaldı, tüm dünyası bu dört basit kelimeyle durdu. Etrafındaki her şey kaybolana kadar kafasının içinde bir baskı oluştu. Etrafta dolaşan kalabalığın sesi, yüzüne çarpan okyanus havası, göğsünde çarpan kalbi. Babasının sözleri ona çarptığında her şey dondu kaldı. İçine girip onu parçaladıklarında, derisini ve dokularını yüzdüklerinde.

Jaeros onun nerede olduğunu biliyor muydu? Hayır, bu... bu mümkün değildi. Çünkü eğer onun Aleron'da olduğunu biliyorsa, bu tüm bu zaman boyunca, tüm bu yıllar boyunca, aynı zamanda onun-

Dehşet, her anıyı, her anı ve doğru olduğunu düşündüğü her kelimeyi alıp hepsini zehirle ıslatarak içine işledi. Görüşüne siyah noktalar yayıldı ve boğazına dolan safrayla savaşarak sertçe yutkundu.

Veralie'nin kokusu, onun yaklaştığını hissetmeden bir saniye önce üzerine sinmiş, şaşkınlığı kendi şaşkınlığıyla karışmış ve birleşmişti. Yine de babası orada öylece durmaya devam etti, az önce ruhunda açtığı yaranın farkında olmadan etraflarındaki Magyki'lere baktı. Sanki o iğrenç sözleri yüksek sesle söylediğinin farkında bile değildi.

"Biliyordun," dedi Jaren, sesi kalın ve boğuktu.

Jaeros'un gözleri onunkilere kaydı, sanki kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki orada olduğunu unutmuş gibi bir sisi geri kırptı. "Ne?"

Birden her şey anlam kazandı. Aleron'a nasıl geldiğini, onu oraya gizlice soktuklarını ve Sulian'la bir anlaşma yaptıklarını söylediği grubu. Tüm parçalar bir araya geliyor ve onu paramparça edecek bir gerçek oluşturuyordu.

Merak etmişti. Babaları onun ölümünden bu kadar eminken nasıl yaşayabildiğini merak etmişti. Onu en az onun kadar sevmişlerdi. Onu yüz kere, bin kere kontrol etmişler, kurtarmak için her şeyi denemişlerdi.

Ve görünüşe göre, yapmışlar. Tam bir aptaldı. Boğazındaki yumru giderek ısındı, onu kavurdu ve kelimelerini hırıltılı ve kırık dökük hale getirdi. "Bana onun öldüğünü söylemiştin."

Jaeros onun bakışlarında gördüğü şey karşısında irkildi ve sonra Jaren'in omzunun üzerinden, hemen arkasında duran ve yay gibi gerilmiş olan Veralie'ye baktı. Babası nihayet konuştuğunda yüzünde kararlılık ve hüzün karışımı bir ifade vardı.

"Bu konuşmayı yapmanın yeri burası değil."

Lanet olsun ki değildi. Jaeros'un tuniğinin önünü kavrayarak saldırdı ve hayatı boyunca saygı duyduğu erkeğe ters ters baktı. Veralie'nin doğduğu gece onu ormana kadar takip eden, onu oturtup çiftleşme bağının ne anlama geldiğini anlatan, ona hançerlerini hediye eden ve ne kadar gurur duyduğunu söyleyen erkeğe.

Tutuşunu sıkılaştırdı, yanılmış olmak için çaresizdi. Ona yapılanlar için bir açıklama, *herhangi bir* açıklama için çaresizdi. Ona. "Bana yanıldığımı söyle. Onun hayatta olduğunu bilmediğini söyle."

Jaeros'un yüzü sertti, yumuşak ifadeleri ve şakacı mizahı görünürde yoktu. "Hayatında bir kez olsun beni dinle evlat. Burası yeri değil."

Jaren dişlerini göstererek ona doğru hırladı. "Bana *lanet olası gerçeği* söyle*!"* Onu itmeye çalıştı, ama Jaren tuniğini tuttu, zehirli sözleri doğrudan o lanet olası adamın ağzından duyana kadar onu bırakmayı reddetti Yılanın ağzı.

Babasının yüzü kırıldı, umutsuzluk ve acı onu kapladı ama Jaren sadece daha yüksek sesle hırladı. "Söyle. Söyle."

"Evet," dedi, etrafta kimsenin kadar alçak sesle. "En azından bu şekilde gittiğini biliyorduk. Sebeplerimiz vardı ve tanrılar üzerine yemin ederim ki konuşacağız ama lütfen Jaren, onu gözden uzak tut."

Jaren'in parmakları kumaşı bıraktı, o tek kelime kafatasına çakılırken elleri ölü ağırlıklar gibi yanlarına düştü.

Biz.

Jaeros geri adım attı, vücudu gergin ve tetikteydi, Jaren'ın duygularına tepki olarak mı yoksa kalabalıktan korktuğu için mi, bilmiyordu. Umurunda da değildi. Göğsündeki ikinci vuruşa odaklandı, onun varlığını hissetmeye ve gerçekten burada, onunla birlikte olduğunu kendine hatırlatmaya ihtiyacı vardı.

Veralie'nin duyguları üzerine çöktü ve tüm vücudu gerildi. Hâlâ kafa karışıklığı vardı ama endişe, üzüntü ve acı katmanlarının altında gömülüydü. Kendisi için değil ama onun için. Eşi, onu en çok sevmesi gerekenler tarafından bir kenara atılmıştı ama yine de kalbi *onun* için kırılıyordu.

Sanki on beş yıldan sonra, erkeklerin hayatını ayaklar altına almasına o kadar alışmıştı ki, Jaeros'un itirafı onu şaşırtmamıştı bile. Bu bilgi içinde, bir daha asla geri alamayacağını düşündüğü bir şeyi koparmıştı.

"Bunu ona sen yaptın."

Jaeros'yüzü karardı, korkusu azalan öfkesi yüzeye başladı. "Yaptığımız her şey ikinizi de korumak içindi."

"Korumak mı?" Jaren başını geriye atıp kahkaha atarken boş bir ses havayı böldü. "Hançerimi kalbime saplamak için aylarımı harcarken beni koruyor muydun? Beni sadece *aitantamı* değil, Taht'ın Kızını da öldürmenin utancından korudun mu? Evimin lekesini daha da artırmanın utancından?"

Jaeros elini havaya kaldırmadan önce bembeyaz kesildi ve "Lanet olası sesini alçalt," diye tısladı.

Beyninin bir köşesi ona bağırıyor, dikkatli olması için uyarıyordu ama o buna itaat edemiyordu. İçinde biriken ve akıp giden vahşi öfkeyi dizginleyemiyordu. Öfke onu tüketmişti.

"Yabancı bir ülkede terk edildiğinde onu *koruyor* muydunuz?
Onu yere yatırıp parçaladıklarında mı?"

Jaeros'un gözleri omzunun üzerinden geri fırladı, yüzünde dehşetin parlamasıyla rengi soldu. Kızın kukuletasının altına sıkışmış kulaklarını görememiş olabilirdi ama aptal değildi. Bir Magyki'nin insanlarla dolu bir kıtaya uyum sağlamasının tek bir yolu vardı.

Bu düşünce Jaren'ı yeniden öfkelendirdi. Aklına, çilleri ve yaramaz gri gözleriyle acı içinde çığlık atan beş yaşındaki Veralie'nin görüntüsü geldi. Hiçbir şey hatırlamadığına yemin etmişti ama bu, masanın üzerinde kanlar içinde yatarken ona seslendiği kâbusu görmesini engellemedi.

Jaeros sesini fısıltının biraz üstüne çıkardı, neredeyse ruhunun derinliklerindeki yorgunluk öfkesinin yerini almıştı. "Başka seçeneğimiz yoktu Jaren. Onunla gitmeyi talep ederdin ve sen daha çocuk sayılırdın."

"O benim *eşimdi!"* Kükredi, hançerini kavradı ve kan kırmızısı bir odaklanmayla gücüne doğru ilerledi. Onu öldürecekti.

Dalgalı bıçak kınından ancak bir santim dışarı çıkabilmişti ki, bir el onunkini sardı, sertçe sıktı ve geri itti.

"Jaren," dedi Veralie, sesinde açık bir uyarı vardı. Ama kalbinin düzensiz gümbürtüsü Jaren'ı çılgına çevirdi. Onu içine çekerken burun alevlendi ve başını onların etrafında döndürerek oluşmaya başlayan kalabalığı fark etti.

"Siktir," diye tükürdü ve hançerini bırakıp parmaklarını onunkilere geçirdi. Kafasını toparladıkça, daha fazla Magyki durup neler olduğunu görmek için eğildikçe mırıltılar duyabildiğini fark etti.

Jaeros Barilias'ın kalbini söküp *aitantasına* hediye etmek gibi daha da aptalca bir şey yapmadan önce hemen gitmeleri gerekiyordu. Babalarının tanınmış olmasının pek çok olumlu yanı vardı ama bu onlardan biri değildi.

Büyüyen kalabalığı düşünürken elleri kendi bıçaklarının üzerinde gezinen Jaeros'a bir bakış daha fırlattı. Jaren bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama o pislik bir haklıydı, onu gözden uzak bir yere götürmesi gerekiyordu. Şimdi.

Nefes aldı, ciğerlerini ateş ve demirle doldurdu ve Veralie'nin parmaklarını onun nefesini kesecek kadar sert sıktı. Eğer on beş yıl boyunca kendinden nefret etmesini bastırabilirse, babasını alenen öldürmeyecek kadar lanet olası öfkesini kontrol edebilirdi.

Derin bir nefes alarak Veralie'ye baktı, gözlerinin gümüş rengi onu şimdiki zamana bağlı tutuyordu. "Başını eğ, küçük yıldız. Gitmemiz gerek."

Başını salladı ama bir şey söylemek için ağzını açamadan başka bir ses ondan önce davrandı ve kendini tutma çabasıyla gözlerinin seğirmesine neden oldu.

"Her zamanki yerinizde mi kalacaksınız?"

Cevap vermeyi reddederek çenesini sıktı. Erkeğin ölmek gibi bir arzusu vardı. Gerçekten ona nereye gittiklerini söyleyeceğini mi sanıyordu? Ama sessizliği yeterli bir cevap olmalıydı çünkü babası bir kez başını salladı.

"Yarın seninle orada buluşacağım ve konuşacağız. Dikkatli ol."

Jaren'in dudağı kıvrıldı ve geri dönmeye başladı, ama Veralie kolunu sertçe çekerek onu hazırlıksız yakaladı ve ona doğru tökezlemesine neden oldu.

Kendini toparlayarak kadına, ondan çok arkalarındaki erkeğe yönelik bir bakış fırlattı. Sonra kabaca nefesini verdi, kusmak üzere olduğu tehdidi yuttu ve nefretinin adımlarını körüklemesine izin vererek kalabalığa doğru ilerledi.

VERA

Hâlâ burada, *Bhasura*'da olduğuna İNANAMIYORDU. Saklanmadan, alter-egosunun maskesini takmadan ve olmadığı halde Varian adında bir çocukmuş gibi davranmadan özgürce dolaşabildiği gerçek evi.

Belki de Jaren kapüşonunu takmasını istediğinde bu kadar sinirlenmesinin nedeni buydu. Onu üzen şey bunu şakacı bir şekilde yapması değildi, nefes alabileceğini düşündüğü bir yere adım atması ve tekrar nefesini tutmasının istenmesiydi. Canını yakmıştı.

Jaren'in gemisinden bakıldığında Ocridal, Aleron'da gördüğü herhangi bir şehir ya da kasabadan çok da farklı görünmüyordu. Gemiye yanaşıp da kenara yaslanana kadar nutku tutulmuştu. Aleronlular donuk, nötr tonlar giyerken, etrafta koşuşturan çeşitli Magyki'ler, daha önce sadece kraliyet ailesinde gördüğü çok sayıda renkte giyinmişlerdi.

Farklı saç modellerinin arasından görünen kahverengi, altın ve fildişi tonlarındaki sivri kulak uçlarını görmek kalbinin yerinden fırlamasına neden olmuştu. Buna bir de hâlâ anlamaya çalıştığı bir dili konuşan çok sayıda ses eklenince, gerçek dışı bir durum ortaya çıkmıştı. Sanki bir çocuk masalından fırlamış gibiydi.

Hemen sokaklarda dolaşmak ve daha fazlasını görmek istemişti. Her manzarayı görmek ve Magyki'nin nasıl etkileşime girdiğini ve bunun Matherin ve Midpath pazarlarında gördüklerinden ne kadar farklı olabileceğini görmek istemişti. Jaren'in yolculukları boyunca anlattığı onca hikâyeye rağmen, onların dünyası hakkında hâlâ çok az şey biliyordu ve kafasında pek çok soru vardı.

Şimdiye kadar kendi kökeni hakkında ne kadar az şey bildiğini hiç fark etmemişti ve utanmaktan kendini alamadı. Dua edip etmedikleri ya da hangi festivalleri kutladıkları bir yana, hangi yemeklerin popüler olduğunu ya da bira içip içmediklerini bile bilmiyordu. Ama şimdi buradaydı ve her şeyi öğrenmek istiyordu.

Ancak, yaramaz bir çocuk gibi şehrin içinde hızla sürüklenirken herhangi bir ayrıntıyı kavraması giderek zorlaşıyordu.

Jaren hesaba katılması gereken bir güçtü. Sokaklarda hızla ilerliyor, onu da peşinden sürüklüyor ve kendilerine seslenmeye cüret eden satıcılara küfürler savuruyordu. Jaren sonunda bir tüccarın yanında durup onlara temiz giysiler alacak kadar durduğunda doğrusu çok şaşırmıştı. Şikâyetçi olduğundan değil.

Ve bu bile sorunsuz gitmedi. Yaşlı tüccarla pazarlığa girişmiş, şöhretinin gerektirdiği gibi bir pislik gibi davranmıştı. Jaren patlamadan önce ne kadar zamanları olduğundan emin olamadığı için ona dikkatle bakmıştı.

Öfkesi için onu suçlamıyordu ama bu durum az önce olanlarla ilgili gerçekte ne hissettiğini anlamasını da zorlaştırıyordu. Tek hissedebildiği Jaren'dı. Duygularının kargaşası içine dolmuştu, ta ki kendini onun öfkesinin denizinde kaybolmuş, kendi bedeninin içinde bir minnow gibi hissedene kadar.

Kızgın, incinmiş, utanmış ve kırılmış hissediyordu ama bu duyguların hiçbiri kendisine ait değildi. Daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Kendisine ait olduğundan emin olduğu tek duygu kafa karışıklığıydı. Söyledikleri her şeyi anlayamamıştı ama anladıkları da ona yardımcı olmamıştı.

Jaeros Barilias tam da Jaren'in tarif ettiği gibi görünüyordu. Oğlundan bir iki santim daha kısaydı, bronz tenliydi, uzun, koyu renk saçları ensesinde toplanmıştı ve her ikisi de gri benekli, aynı şekilde kesilmiş bir sakalı vardı. Çoğu Magyki'nin yaşam süresi göz önüne alındığında, onun göründüğünden çok daha yaşlı olduğunu tahmin edebiliyordu.

Burnu yüzüne göre biraz fazla büyüktü ve lapa lapa kahverengi gözleri oğlunu gördüğünde yüzünde mini kutlamalara dönüşmüştü. Parlak, ışıltılı ve sadece bir ebeveynin sahip olabileceğini hayal ettiği türden bir rahatlamayla doluydu.

Jaren'ın tarif ettiği o tatlı, besleyici adama tıpatıp benziyordu. Peki neden onu gördüğü anda tüm o neşe yok olmuştu? Jaren'ın iddia ettiği kadar onu seven biri gibi davranmamıştı.

Hiçbiri mantıklı gelmiyordu ve yanıtlamak istediği o kadar çok soru vardı ki, ama bunu Jaren'a yapamazdı. Ona bir bakışı bile bu konuyu açmaya kalkarsa gözlerinin önünde parçalanacağını söylüyordu.

Ona yardım etmek için ne yapacağını bilmiyordu. Sokağın ortasında ona duygularını sorabilecek gibi değildi. Özel hayatında bile pek konuşkan biri değildi.

Yeni eşyalarını yükledi ve kızın elini tekrar tutarken ona baktı. Gözlerindeki öfke onu eziyordu. Gözlerinin rengini koyulaştırmış, çamurlu ve donuk bir hale getirmişti; o çok sevdiği parlak, vahşi yeşile hiç benzemiyordu.

En yakın yiyecek satıcısına yönelerek hızla iki etli börek satın aldı ve tekrar hareket etmeden önce birini kızın eline zar zor yerleştirdi. Yemeğini yerken ve onu köşeye doğru sürüklerken onunla tek kelime konuşmadı ve sonunda kaldıkları yeri tespit etti.

Onları içeri alıp gece için odalarına götürdüğünde, bastırdığı her şeyle neredeyse titreşiyordu. İçinde şiddetli bir fırtına gibi akıp gidiyordu. Onu harekete geçirmek için tek bir şey yeterliydi ve etrafındaki herkesi öldüreceğini tüm benliğiyle biliyordu.

Hissettiği her şeyin yankıları onu çok etkilemişti.
Onun bu ağırlıkla nasıl başa hayal bile edemiyordu.

Elric'in kimliğini kendisinden sakladığını öğrendiğinde hissettiği acıyı hatırladı. Ona güvenmediğini ya da gerçeği söyleyecek kadar önemsemediğini öğrendiğinde yüreğinin nasıl burkulduğunu. Ama bu çok daha acımasızdı. Jaren olabilecek en kötü şekilde ihanete uğramıştı.

Eşyalarını yanmayan ocağın yanına fırlattı, yalnız sandalyeye çökerken erzaklarının etrafa saçıldığını fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu. Hemen dizlerinin üzerine eğildi ve botlarının bağlarını çekiştirmeye başladı.

Ona ürkek bir hayvan gibi yavaşça yaklaştı, onu yanında isteyip istemediğinden emin değildi. Birine geri dönülmez bir şekilde bağlı olmak ama yine de onun hakkında düşüncelerini nasıl işlemeyi tercih ettiği ya da nasıl rahatladığı gibi basit şeyleri bilmemek tuhaftı.

"İzin ver," dedi usulca, ayaklarının dibinde diz çökmek için kendini alçaltarak.

Ellerini onun çok daha büyük olan ellerinin üzerine koydu ve kendi başına kıpırdatmadığında onları uzaklaştırdı. İlk botu çıkardı, aralarındaki bağı analiz ederken acele etmedi, araştırdı. Öfke onun en güçlü duygusuydu, ham ve keskin. Ama bunun hemen altında da yıkım vardı.

"Hıncını benden çıkar."

Ellerini izlemek için alçalmış olan gözleri yukarı kaydı. "Ne dedin sen?"

Diğer ayağına geçerek tekrarladı, "Hıncını benden çıkar. yükseldiğini hissedebiliyorum Jaren. Sen dahil hiç kimse için sonu iyi olmayacak,

eğer serbest kalırsa. Sana yardım edeyim."

İkinci botu sandalyenin yanına koymasını ve bacağını indirmesini bekledikten sonra ona doğru eğildi. Nefesi kulaklarının etrafındaki dağınık bukleleri dalgalandıracak kadar yakındı ama ona bakarken yüzündeki ifadeyi tam olarak seçemiyordu.

"Peki bunun acısını senden nasıl çıkarmamı istersin, küçük yıldız?"

"Düşündüm ki-" o anda bir koçbaşı gibi hissetti, adam bacaklarının arasında diz çökmüş ona bakarken. *İhtiyaç*.

Umutsuz ve sertti, içinden geçip kendi uyarılmışlığı da ona katılana kadar onu ele geçirdi ve birleşen güç karşısında nefes alamaz hale geldi.

Öne doğru sıçradı, elleri vücudunu sabitlemek için adamın kalçalarına indi. Omurgasından aşağıya bir ürperti yayıldı ve sertçe nefes verdi. Adrenalini yükseltmek ve akılsız saldırganlığının bir kısmını serbest bırakmak için belki birkaç yumruk atarak idman yapmak istemişti. Seksin de onun için aynı sonucu doğurabileceği aklına bile gelmemişti.

Başa çıkma yolu olarak eline bir kılıç alıp antrenman yapmak istemesi, *onun* istediği şeyin bu olduğu anlamına gelmiyordu. İhtiyacı olan şey.

Midpath'teki o geceye dair bir görüntü zihninde canlandı. Ona dokunduğu zaman. Onu okşarken yüzünü kaplayan mutluluktan kendinden geçmiş ifade, başını geriye atıp küfrederken boynunun kavisi. Boğazının düğümlenmesi ve ellerinin kendini tutmak için her şeyini harcamış gibi yumruk olması.

Ürperdi, ellerini daha yukarı kaydırdı, kaslarının avuçlarının altında nasıl hissettiğini ezberledi. Sonra sinirlerini zihninin en ücra köşesine gömerek yukarı doğru itti ve dudaklarını adamın kirli çenesi boyunca gezdirdi, çene tepki olarak gerildiğinde gülümsedi.

"Benimle yıkan," diye fısıldadı, kelimeler hissettiğinden daha kararlı çıkınca şükretti.

Ama cevabı anında ve sert oldu. "Hayır."

Geri çekildi, kafası karışmıştı. Adamın onu ne kadar çok istediğini *hissedebiliyordu*. Arzu günlerdir oradaydı, yüzeyin hemen altında kaynıyordu, ama şimdi ondan baş döndürücü bir şekilde dökülüyor, neredeyse duyularını boğuyordu.

Kızın kaşları çatıldı. Ona Magyki'ler arasındaki duygusal bağın amacının eşlerin birbirlerinin ihtiyaçlarını tahmin edebilmeleri olduğunu söylemişti ve o da bunu başardığını düşünüyordu. Ama ona ters ters bakmasına bakılırsa, görünüşe göre bu konuda da gücünü kontrol etmekte olduğu kadar kötüydü.

Fiziksel olarak onu çekici bulması, *şu anda* onu istediği anlamına gelmiyordu. Tanrım, tam bir aptaldı.

Başparmağını kızın çenesine bastırdı ve dudağı dişlerinin arasından fırlayana kadar bastırdı. "Beni yanlış anladın."

Acele etmedi, parmaklarının ucuyla kızın yanaklarında ve boynunda gezinerek tüylerini diken diken etti. Sonra elini boynunun arkasından kıvırdı, saç örgüsünü kavradı ve başını geriye doğru çekti. Diğer eli boğazına doğru kayarak onu sıktı.

"Seni sadece istemiyorum, Veralie. Sana o kadar çok ihtiyacım var ki, vücudumun her santimini bıçaklayan ve büken içgüdüsel bir acı bu. Sana olan ihtiyacımın ötesini düşünemiyorum."

Ellerini adamın bileklerine koydu ve boğazındaki sert baskıyı geçerek fısıldadı. "O zaman sana yardım etmeme izin ver."

"Hayır," diye tekrarladı, gözleri yaşarana kadar saçlarını daha sert çekti. "Çünkü sana karşı nazik olmak için doğru ruh halinde değilim, küçük yıldız."

"Bunu kaldırabilirim."

Sanki aynı fikirdeymiş gibi, içini bir sıcaklık kapladı ve adamın gözleri kararardı. "Seni incitebilirim," dedi, görüşünde lekeler dans edene kadar daha sert sıkarak. "Birinin canını yakmak *istiyorum*."

Cildinin kızarmasına ve kalbinin hızlanmasına aldırmadan dudaklarını ıslatmak için dilini dışarı çıkardı. İçindeki bir şey onun sözleriyle ve sözlerindeki tehditle başını kaldırdı, beklentiyle mırıldandı.

"Alabilirim dedim, Jaren. Almak *istiyorum*."

Vücudu neredeyse iradesi dışında ona doğru hamle yaptı, sonra aniden hırlayarak gözlerini kapadı ve onu serbest bıraktı. Bir lanetle sandalyeden fırladı ve diz çökmüş haldeki kıza bakarken aralarında birkaç metre boşluk bıraktı.

"Git banyonun tadını çıkar, Veralie," diye tersledi. Sesi kalındı ve ellerini yumruk yaparken titrediğine yemin edebilirdi, ama o bir cevap oluşturamadan, adam çoktan dönmüş, neredeyse kapıya doğru koşmaya başlamıştı.

Vera topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve sanki onunla aynı civarda olmaktansa bir şehir caddesinde yalınayak durmayı tercih edermiş gibi, botları olmadan kapıyı çarpıp çıkmasını izledi.

Sertçe yutkundu ve soğuk zeminde düz bir şekilde oturmak için kaydı. Çok şey biliyordu. Ama ne kadar kendine hatırlatmaya çalışsa da

Ama yine de onun reddinin acısını tamamen üzerinden atamamıştı.

BÖLÜM 5

VERA

Q Ayak parmaklarının ucuna basarak, son boş kovayı da alıp kapıya doğru ilerleyen hancıyı dikkatle izledi.

Elini hızlıca sallarken sakin görünmeye çalıştı ve Thyabathi'de ona teşekkür etti, ama o dışarı çıkar çıkmaz koşarak banyo odasına gitti.

Elini suya daldırdı ve parmak uçlarını karşılayan sıcaklık karşısında ciyakladı. Haftalardır gerçek bir banyo yapmamıştı. Jaren'dan öncesinden beri.

Ve o zaman bile, doldurmayı bitirip içine girdiğinde su hala ılıksa şanslı sayılırdı. Kesinlikle ilk kez bir ocağın başında durup suyu kendisi ısıtmak zorunda kalmamıştı.

Hiç vakit kaybetmeden tuniğini pantolonundan çıkardı ve eteklerini başının üzerine çekerek neredeyse boynunu kıracaktı.

Giysiyi uzattı, burnunu kırıştırdı ve pantolonuna ve iç çamaşırlarına geçmeden önce yere fırlattı. Kirlenmiş yığını yerde tekmeledi ve hepsini yakma arzusunu bastırdı. İyi bir koku alma duyusuna sahip olmak bazen bir lütuf değildi.

Doğduğu günkü gibi çıplaktı, Jaren'ın ona aldığı yeni giysileri aldı, parmaklarını yumuşak kumaşın üzerinde gezdirdi ve yığını küvetin yanına koydu. Giydiği kıyafete kıyasla lanet bir bulut gibi hissedecekti.

Bir daha asla temiz giysileri hafife almayacaktı.

Bacağını küvetin kenarından kaldırmak için dönmeye başladı, dengesini kaybetti ve çevresinde birinin hareket ettiğini fark ettiğinde neredeyse geriye devriliyordu.

Geriye sıçradı, kollarını kaldırdı, kendini davetsiz misafirin üzerine fırlatmaya hazırlandı. Eğer o hancı, onun yalnız ve çıplak olmasından faydalanabileceğini düşünerek geri gelirse, kafasını duvara çarpacaktı. Tekrar tekrar.

Ama hamle yapmak için yer değiştirir değiştirmez kolları iki yanına düştü ve gözlerini kırpıştırdı. Sonra tekrar göz kırptı. "Kutsal Aleron."

Başka biri değildi. *Kendisiydi.* Tam olarak gerçek boyutlu bir versiyonu, o güne kadar gördüğü en büyük aynada ona yansıyordu.

Büyülenmiş gibi yaklaştı. Ayna en az beş metre boyunda olmalıydı ve muhteşem bronz çerçevesiyle duvara yaslanmıştı. Yer değiştirdi ve döndü, görüntüsünün kendisiyle birlikte hareket etmesini hayranlıkla izledi.

Sadece küçük opak aynasıyla büyüdüğünden, aniden tüm vücudunu görebildiği bu netlikle ne yapacağından emin değildi. Sanki yirmi yıldır ilk kez kendini görüyormuş gibiydi. Parmaklarını karnından yukarı ve göğüslerinin üzerinden kaydırdı, kirli, kırık tırnaklarının teninde nasıl göründüğüne bakarak yüzünü buruşturdu.

Jaren'ın onun tekliflerini reddetmesine şaşmamalı. Son bir yılını sokaklarda yaşayarak geçirmiş gibi görünüyordu. Onu parmakları daha da yukarı gitti, omzunun alt kısmında gezindi.

Hâlâ adamın dişlerinin hayaletinin oradaki ete battığını hissedebiliyor, parmaklarının klitorisinin etrafında döndüğünü ve vücudundan o güne kadar aldığı en yoğun zevki çıkardığını hissedebiliyordu. Sadece anısı bile merkezini sıkıyordu. Erotikti. O ana kadar anlamadığı bir terim.

Parmak uçlarını omzunda adamın deldiği yerin üzerinde gezdirdi. Artık pürüzsüz, lekesiz bir deriden başka bir şey olmayan bir nokta. Onun isteğine rağmen, Aleron'un sahiline varmadan önce o yeri iyileştirmeyi seçmişti.

Jaren aralarındaki bağı dünyaya duyurmak, çatılardan haykırmak ve tenine damgalamak istiyordu ama henüz o noktada değildi. Onu sahiplenmişti, evet ve bundan pişmanlık duymuyordu ama bir tür mülk gibi damgalanmak konusunda ne hissedeceğini bilmiyordu.

Hiçbir zaman gerçek bir kraliyet mensubu gibi *hissetmeyebilirdi* ama her Magyki onu böyle görürdü. Düşmanları tarafından yetiştirilen *Nlem snadzendleri*.

O bunu istemiyordu. Güçlü ve kendine güvenen, kendi ayakları üzerinde durabilen ve gerektiğinde silah kullanabilen bir kadın olarak görülmek istiyordu. Ve bunu *hak etmek* istiyordu. Bir Barilias eşi olarak değil, kendisi olarak.

Damgalanması gereken bir varlık ya da korunmaya muhtaç bir genç kız değildi. Kendini koruyabilirdi.

Başını sallayarak elinin yanına düşmesine izin verdi. Jaren onun ne yaptığını öğrendiğinde çok kızacaktı ama bunu atlatacaktı.

Sonunda.

Ona söyleyecek cesareti bulduğunda.

Yansımasına dönerek nihayet küvete adım attı ve başı hariç her şeyi yüzeyin altına inene kadar kendini aşağıya bıraktı. Sıcak bir kucaklama gibi onu içine çekti ve dudaklarından utanç verici derecede yüksek bir inilti döküldü. Tanrım, bu iyi hissettirdi.

Gözlerini kapadı, ciğerlerini alabildikleri kadar havayla doldurdu ve tamamen suya batana kadar aşağıya doğru kaydı. Neredeyse kendine saldırırcasına, yüzünü ve boynunu şiddetle ovaladı, girdiğinden farklı bir renkte çıkmaya kararlıydı.

Derisi acıyıp göğsü yanmaya başladığında, havayı içine çekerek kendini yukarı itti. Ama bunu yaptığı anda vücudu tutuldu ve nefesi kesilerek tekrar aşağıya kaydı. Sanki ciğerlerine pürüzlü buz parçaları çekmiş gibi hissetti.

Su etrafını sararak burun deliklerini tıkadı ve boğazından aşağıya indi ve sonunda yüzü tekrar yüzeye çıkana kadar kollarını sallayarak çırpındı.

Boğuldu, su tükürdü ve gözlerini kırpıştırarak açtı. Ancak banyo odasının duvarları yerine, katı bir karanlıkla karşılaştı. Tekmeledi, kendini dışarı çıkarmak için küvetin dibini bulmaya çalıştı ama orada değildi.

Tekrar denedi, panik atak göğsünü tırmalarken vücudunu sağa sola savurdu, zihnine sızdı ve onu ele geçirmekle tehdit etti. Bu gerçekleşmiyordu. Olmuyordu.

Kollarını açıp suya vurarak körü körüne kenarı aradı ama küvet sanki tamamen yok olmuştu. Sanki hiç içinde olmamış gibi.

Bacaklarını ileri geri tekmelerken kusmamaya çalışarak haykırdı ve umutsuzca burnunu suyun üzerinde tutmaya çalıştı. Nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Yüzmek. Elric ona bunu çocukken bir kez tarif etmişti ama söylediği hiçbir şeyi hatırlamıyordu.

Bacaklarını kesip kollarını daire içine mi alması gerekiyordu, yoksa tam tersi miydi?

Gözyaşları yüzünden aşağı akıp tenini kaplayan suyla karışırken sahip olduğu tüm enerjiyle mücadele etti. Ama ne kadar çabalarsa çabalasın, düşmeye devam etti. Tekrar. Ve tekrar.

Yüzeye her çıktığında, ne kadar kötü yandıklarını görmezden gelerek gözlerini etrafta gezdirdi ve nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Ama *hiçbir şey* göremiyordu. Kendi kollarını ya da etrafını saran suyu bile seçemiyordu. Hiçbir şey göremiyordu.

Zifiri karanlıktı. Sanki dünyanın her köşesinden gelen tüm ışıklar söndürülmüştü. Kalbi gittikçe daha hızlı atıyor, vücudu dondurucu sıcaklıkta hareket etmeye devam etmek için mücadele ederken paniği artıyordu.

Bir kıyı bulması gerekiyordu, hatta bir ağaç dalı. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey. Daha sert tekmeledi, başını tekrar yukarı itti ve vücudunu ilerlemeye zorladı.

Vücudu dinlemeyi reddetti ve su tekrar çenesinin yanından geçerken zihni kontrolden çıkmaya başladı. Tanrım, ölecekti. Burada tek başına ölecekti. Haykırdı, ağzına daha fazla su girerken kelimeleri lıkırdıyordu. "Tanrım, yardım et bana."

Göğsünde ani bir parlama oldu, adrenalini harekete geçiren ve aynı anda midesini bulandıran bir doz kavurucu sıcaklık. Birden kendini bir şeye geç kalmış gibi hissetti ama daha da kötüsü. Sanki bir kâbusun içindeydi ve ne kadar koşmaya çalışsa da bacaklarını yeterince hızlı hareket ettiremiyordu. Sanki...

Jaren.

Jaren'dı. Onu göremiyor ya da rüzgârda kokusunu alamıyordu ama onu hissedebiliyordu. Mutlak paniğini. Boşlukta bir yerdeydi ama nerede olduğunu ya da güvende olup olmadığını bilmiyordu.

"*Jaren!*"

Ağzına dolan su sesi boğsa da, onun adı boğazından yırtıldı ve ses tellerini tırmaladı. Cevap vermedi. Zorlu nefes alıp verişinden ve bitkin bedenine saldıran suyun sesinden başka bir şey duyamıyordu.

Boğuluyordu, tekrar tekrar , başı çarpıyordu ve gözleri çabasından şişmişti. Ama ne kadar çığlık atarsa atsın, adamın

Kalbi onunkinin yanında atıyordu ama hiç cevap vermedi.

Korkusu katıksız bir dehşete dönüşürken, Elric'in sözleri sanki omzunun üzerinde durmuş da ellerine bir antrenman kılıcıyla vuruyormuş gibi ona çarpmaya başladı.

"Neden kaçıyorsun kızım?"

Elinde silahla tepesinde dikilen adama bakarak sinmişti. "Korkuyorum," diye fısıldadı.

"Güzel. Korkmalısın. Sadece bir aptal ya da yalancı kılıcın keskin ucundan korkmadığını söyler. Sen aptal mısın?"

Kadın başını şiddetle salladı ve adam onun seviyesine kadar eğilerek bıçağı çevirdi ve sapını ona uzattı.

"Korku bir alevdir, Vera. Tek başına irade ile söndürülemez. Seni canlı canlı yakmasına izin verebilirsin ya da onunla bir şeyler yapabilirsin."

Gözlerini kapattı, hıçkırarak ağladı ve gücünü aradı. Görmezden gelmeye o kadar alışmıştı ki sahip olduğunu bile unutmuştu. Uzuvlarını güçlendirmek için onu dışarı çıkarmaya çalıştı ama zihni odaklanamayacak kadar parçalanmıştı.

İhtiyat noktasını geçerek, doğrudan merkeze doğru ilerledi. Onu çılgınca kavradı, her damarından söktü ve tüm vücuduna yaymaya zorladı.

Bir duraklama oldu. Şimşeğin ardından gelen ağır sessizlik gibi, gök gürültüsü seslerinden hemen önce, soğuk hava beklenti içinde hareketsiz görünüyordu. Sonra göğsünden patlayan ışık çevresini aydınlattı ve içine dalga dalga adrenalin pompaladı.

İçinde bulunduğu su aslında sonsuz değildi, mağara gibi bir odanın ortasındaki bir göldü. Etrafını çevreleyen duvarlar her taraftaydı ve o kadar yüksekti ki, gelişmiş görüşüyle bile tavanı zar zor seçebiliyordu.

Ve her yerde, kayalık yüzeyin arasına karışmış, her renkten cam parçalarına benzeyen şeyler vardı. Tavandan ve duvarlardan, zeminin kıyıyla buluştuğu yere kadar sarkıyorlardı.

Hayatında gördüğü en güzel manzaraydı. Onu boğmaya çalışan ölüm gölü olmasaydı, nefes kesici derecede dingin olabilecek bir şeydi.

Aceleyle çektiği gücün onu uzun süre güçlendirmeyeceğini bildiğinden, yeniden çabalamaya başladı, kollarını suyun içinde tekmeleyip keserek, ışık solmaya başlarken bile uzaktaki kıyıya doğru nişan aldı.

Gücünü tekrar aradı ama tam uzandığı anda biri ya da *bir şey* belini . Ve bir uyarı nefesi bile alamadan, belindeki tutuş onu çekerek altına çekti.

Su her yanından üzerine bastırıyor, onu aynı anda hem boğuyor hem de hapsediyordu. Vücudunun etrafındaki mengene benzeri tutuşu gevşetmeye çalışarak vücudunu savurdu ama boğazından aşağı daha fazla su fışkırdı ve arkasından bir ses konuştu.

"Merhaba."

Ona doğru dönmeye çalıştı ama uzuvları itaat etmeyi reddetti ve gözlerini açmak için mücadele ederken bile kapanmaya başladı.

"Benim adım Alean Arenaris ve giriş arıyorum."

O ses. Kimdi-

"VERALIE!*"*

Sıçrayarak ayağa kalktı ve tam zamanında dönerek yere su kustu. Tekrar tekrar kustuğunda göğsü sarsıldı. Gözlerini sıkarak kapattı ve parmaklarını şakaklarına bastırdı. Başı zonkluyordu ve gözleri sanki içine temizlik cilası dökülmüş gibi hissediyordu. Az önce ne olmuştu böyle?

"Bir şeyin . Veralie, söz veriyorum. *Yinlanem dupye, a li."*

Son bir kez kasıldı ve ciğerleri hava almak için fazla mesai yaparken göğsü yandı. Vücudu titrek ve gevşekti, sanki tüm enerjisi çekilip alınmış .

Öne doğru yığıldı, alnı ıslak bir gümbürtüyle Jaren'ın bedenine çarpana kadar onun kucağında olduğunu fark etmedi. Jaren tek kelime etmedi. Sadece onu daha yakın tuttu, bacaklarını içeri soktu ve bir eliyle omurgasını okşadı.

Derin nefes alıp verdi. Boğulmuyordu. Sonsuz bir boşluk yoktu. O buradaydı. Yaşıyordu. Sallantılı bir nefes daha alarak, "Ne... ne oldu?" diye sordu.

"Bunu sorması gereken kişi benmişim gibi hissediyorum," dedi çenesini başının üstüne yaslayarak.

"Ödümü kopardın Veralie. Birinin sana saldırdığını sandım," diye ekledi ona daha sıkı sarılarak. "Kahretsin, seni asla yalnız bırakmamalıydım."

Başını kaldırdı ve görüşündeki son birkaç noktayı göz kırparak yok etti. "Kimse bana saldırmadı."

Ellerini kızın sırılsıklam saçlarına geçirdi, başını kavradı ve ona baktı. Gözleri o kadar gördüğü en vahşi gözlerdi ve kalbi

onunki kadar hızlı koşuyordu.

"Seni kaybettiğimi sanmıştım. Dışarıda bir tüccarla yollar hakkında konuşuyordum ki senin dehşetin bir ok gibi içime saplandı, neredeyse dizlerimin üstüne düşecektim. Ve sonra çığlık attın."

Yutkundu. "Etten ve kemikten düşmanlarla başa çıkabilirim. Kalplerini söküp ayaklarının dibine sererim ama Tanrıların lanet suyuyla savaşamam."

Kıkırdadı ama ses hırıltılı çıktı, harap olmuş boğazını yakıyordu. "Bunu bile yapamıyorsan ne biçim bir dostsun sen."

Hiç gülümsemedi. Tırnakları kulaklarının arkasındaki hassas deriye battı ve zümrüt bakışları kadının içine işledi. Adamın içinden fışkıran acı onu mahvetti.

"Bana ne olduğunu anlat."

Kaşlarını çattı, adamın elinden kurtuldu ve her şeyi hatırlamaya çalışırken odanın etrafına bakındı. Yerler sırılsıklamdı ve bir zamanlar tertemiz olan giysileri, onu çekip çıkarmak için verdiği mücadeleden dolayı sırılsıklam olmuştu.

Oh. *Oh*.

BÖLÜM 6

VERA

Evet, genişçe baktı, nabzı tamamen farklı bir nedenden dolayı yükseliyordu. "Um."

"Çıplaklığın endişelerimin en küçüğü."

Bu da onlardan biri demekti. Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak hem göğüs uçlarının hem de omuzlarının örtülü olduğundan emin olmak için dikkatlice baktı. Sırılsıklam olmuş, keçeleşmiş buklelerinin gerekli tüm parçaları sakladığını teyit ederek nefes verdi ve adamın saçlarını taramamış olmasından dolayı rahatladı.

Onun iç çekişini yanlış yorumlayarak gözlerini tavana kaldırdı ve nefesinin altında mırıldandı. Onu kucağından iterek dizlerinin üzerine çöktü ve arkasına uzanarak tuniğini başının üzerine çekti.

Adam tuniğini üzerine geçirip görüşünü engellemeden önce gövdesinin hatlarını zar zor seçebildi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı omuzlarına indiğinde.

Başını salladı, bacaklarını düzeltti ve bir kolunu uzattı. Kendi bacakları da titreyen kadın onun yardımını kabul etti, ayağa kalkarken tuniği kıçının hemen altına kadar indi ve bir an için görüşü bulanıklaşırken sendeledi.

Jaren onu kapıdan geçirdi ve ocağı yakmak için hareket ederken ona ocağın önüne oturmasını söyledi. Başını salladı, gecenin geri kalanında kıvrılıp bir daha hareket etmemekten başka bir şey istemiyordu.

Oturma alanını geçip tek kişilik yatağa yöneldi ve yorgun bir gülümsemeyi engelleyemedi. Jaren onlara saygın bir handa geniş bir oda ayarlayacak nüfuza sahipti ama yine de bir şekilde tek yataklı bir oda bulmayı başarmıştı.

Tipik.

"Bir kâbus gördüm," diye söze başladı ve erzak çantasından ikinci bir tunik alıp ıslak buklelerinin etrafına sardı. Sonra yatağa tırmandı, sırtını yastıklara yasladı ve ayaklarını battaniyenin altına soktu.

"En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. O..." diye ürperdi. "Korkunçtu."

Ateşi canlandırmaya devam etmeden önce hareketleri bir an durakladı. "Trey hakkında mıydı?"

Arkadaşının adını duyunca kalbi sıkışarak yüzünü buruşturdu. Hayatın büyük şemasında, Trey'i o kadar uzun zamandır tanımıyordu ama yine de onu özlüyordu.

Bhasura'ya yaptıkları yolculuğun başında sık sık onu rüyasında görmüştü; zihni, ayrılmadan önce ona attığı son bakışla ona işkence etmeye, kalbini tekrar tekrar kırmaya kararlıydı.

"Hayır, onunla ilgili değildi. Açıkçası nasıl uyuyakaldığımı da bilmiyorum. Daha çok bir imgelem gibi bir şeydi. Bir saniye önce buradaydım, bir saniye sonra yoktum."

Bunun üzerine döndü ve tüm dikkatini ona verdi. "Ne demek istiyorsun?" "*Gerçek* gibiydi Jaren. Burada senin yanında oturmak kadar gerçek."

Kaşları çatıldı ve odayı geçip yatağa tırmanarak onun yanına oturdu. "Böyle bir şey ilk defa mı oluyor?"

"Evet," diye durdu ve dudaklarını ince bir çizgiye bastırdı. İlk defa mı böyle bir rüya görüyordu? Çocukken bile hep canlı rüyalar görmüştü ve onları gerçeklikten ayırmakta zorlandığı zamanlar da olmuştu.

O zamanlar daha çok anlık görüntüler gibiydiler ama bir o kadar da gerçektiler. Çocukken kaç kez kulaklarında bir kadının kahkahasıyla ya da burnunda kan kokusuyla uyandığının sayısını unutmuştu.

Sonra Aleron'da Jaren'ın yaralandığı ve Hayes'in onu kılıç ucunda tuttuğu o gün vardı. Tıpkı bugünkü gibi bayılmıştı. Bir dakika oradaydı ve sonra... değildi.

Şimdiye kadar bunun hakkında pek düşünmemişti. O zamanlar hayatı kaostan ibaretti ve zihni bunu bir anıdan başka bir şey olarak görmemişti. Şimdi ise o kadar emin değildi.

"Bunun ilk olduğunu sanmıyorum," dedi sonunda, "ama beni bu kadar sıkı tutan ilk şeydi. Korkunçtu, sanki artık hiçbir şey yokmuş gibiydi."

Sessizce oturdu ve kadının anlattıklarını, mutlak hiçlik duygusunu, boğulma dehşetini ve bir anlığına gördüğü camla kaplı mağarayı dinledi.

Yüzünü ona dönmek için yan döndü; kaşları birbirine çarptı. "Diğerleri neydi? Bugünden öncekiler?"

"Çoğunlukla anılar. Seninle ilgili. Ve sanırım annemle ilgili." Elini kaldırıp boğazındaki yara izinin üzerinde gezdirdi ve adamın gözleri bu hareketi takip etti.

"Eithan'la o gün bir imgelem gördüm, ya da her neyse. Biri seni kılıçla yere sermişti. Sen daha çocuktun ve bana uzanıyordun." Elini göğsüne doğru indirdi. "İşte o zaman aramızdaki bağ canlandı."

Sanki aralarındaki bağdan bahsetmesi Jaren'ı içgüdüsel olarak harekete geçirmiş gibi, Jaren bir bacağını onunkilerin üzerine attı ve yüzüne doğru eğildi. Daha yeni durulmuş olan kalbi bir hışımla çarpmaya başladı.

Uzun, siyah saçları gözlerine dökülürken, çıplak gövdesi ona birkaç santim yaklaşırken ve dolgun dudakları şeytani bir sırıtışla kıvrılırken, şimdiye kadar gördüğü en güzel erkekti.

Yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Ne yapıyorsun?"

Bir kolunun üzerinde doğrulup diğer eliyle kızın çenesini ve boynunu okşadı. Omzuna ulaştığında çenesi sıkıştı ve sinirleri ateşlenerek yutkundu.

Ama parmaklarını kızın göğüslerinin arasındaki kumaşın üzerinde gezdirmeye devam etti. "O anı düşündüğümde, sana sahip çıkmamak çok zor oluyor, küçük yıldız."

Elini kaldırdı ve bir saniye sonra meme uçlarından birinde keskin bir çimdik hissetti. Bir çığlık atarak adamın eline vurdu ama adam kıkırdayarak daha sert çimdikledi.

Bu sesle nabzı düzensizleşti ve kalbinin şu anda suda olduğundan daha hızlı atıp atmadığını merak etti. "O zaman neden yapmıyorsun?" Nefes aldı.

O kadar sıcak ve soğuktu ki, bir an onu reddediyor, sonra meme uçlarıyla oynuyor ve bir sonraki an onu istediğini ilan ediyordu. Ayak uydurmak zordu.

Yolun geri kalanında yuvarlandı, kadının bacaklarını araladı ve kendini onların arasına sıkıştırdı. Kadın içgüdüsel olarak dizlerini büktü, ödünç aldığı tunik kalçalarına kadar yükselirken ona doğru açıldı.

Adamın gözleri karardı ve pantolonunun altındaki sert alet kadının çıplak merkezine değdiğinde göğsünde bir titreşim oluştu. Adamın sesinin çakılları arasından sözlerini zar zor seçebiliyordu.

"Çünkü eşime bir saray sözü verdim." Ve sonra dudakları onunkilere çarptı.

Tereddüt etmedi, dikkatinin dağılmasına, rahatlamaya ve *ona* ihtiyacı vardı. Başını eğdi, dilinin içeri dalması için dudaklarını açtı, her santimini tatmak için sessiz bir taleple ağzını süpürdü.

Dilini onunkinin üzerinde gezdirerek onunla alay etti, ama o da aynı şekilde karşılık verir vermez geri çekilerek alt dudağını ağzına aldı. Sonra tekrar yaptı. Üçüncü seferden sonra kızın boğazından bir hırıltı yükseldi ve adam sırıtarak sesi bir nefese dönüştürecek kadar ısırdı.

"Bana çok muhtaçsın, küçük yıldız."

"Kendini çok beğenmişsin, yeşil gözlü."

Gözleri meydan okumayla parladı ve kalçalarını ona doğru yuvarlarken, çimdiklediği aynı meme ucunu alıp kumaşın üzerinden parmaklarının arasında yuvarladı.

Omurgasını kilitledi, dilini ısırdı ve vücudunun tepkisiyle boşuna savaşmaya çalıştı. Göt herifin kafasının daha fazla büyümesine gerek yoktu.

Ama o sadece dudak *büktü*, tuniğinin eteklerini kavradı ve yukarı çekti. Sıcak hava sivri uçlarında kayarak teninde tüyler ürperten bir dalga yaratırken nefesini içine çekti.

"Vücudumun endişeleneceğin en son şey olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi ve ona sarılmamak için battaniyeleri sıktı.

"Ne zaman rahatlatacağımı ve ne zaman zevk vereceğimi bilirim, Veralie. Vücudun benimle konuşuyor ve ben de onu dinliyorum." Gözlerini kadının açıkta duran göğüslerine indirdi. "Artık boğulmuş bir fareye daha az benziyor olman da yardımcı oluyor."

"Sen olası bir *pisliksin*."

Jaren kızın göğüslerinden birini avucunun içine aldı ve meme ucunu ağzının derinliklerine kadar emdi, tıraşsız çenesi kızın tenini aşındırırken, diğer eli birbirlerine bastırılmış bedenlerinin arasında kayıyordu.

Artık onun haklı olmasını umursamadan kıpırdandı. Göğüslerinin üzerindeki ağzının bu kadar çok sinir ucunu ateşleyeceğini hiç düşünmemişti ve kendini gerçekten muhtaç hissediyordu.

Ellerini adamın saçlarına gömdü, kalın telleri yumrukladı ve kalçalarını döndürerek adamın kıpırdamayan saçlarına karşı bir sürtünme bulmaya çalıştı.

Parmaklar.

Başını kaldırdı, ağzından çıkana kadar meme ucunu çekti, sonra diliyle fiskeledi. Bir kez. İki kez. Kadın inledi, adamın köklerini çekiştirdi ve daha hızlı kökledi. Ama adam sadece kalçalarını yatağa sabitledi, dudaklarını diğer göğsüne götürdü ve tenine karşı mırıldandı.

"Lütfen de, Veralie."

Gözlerini açarak düzensiz hareketlerini durdurdu ve tırnaklarını adamın kafa derisine geçirdi. Piç kurusu.

"Bana yalvarmayı hak etmedin, yeşil gözlüm."

JAREN

Tanrım, bu ateşli öfkenin onu en iyi şekilde etkilemesine bayılıyordu. Her zaman güzeldi, ama vücudu gerildiğinde ve yanakları kızgınlıkla ısındığında büyüleyici oluyordu. Eğer çalıştırmak isterse, kesinlikle onu durduramazdı. Bu onu sadece daha da sertleştirirdi.

"Peki bunu hak ettiğimde ne yapacaksın?" diye sordu, dilini kızın üzerinde alaycı hareketlerle gezdirerek. "Seni sikmem için bana yalvaracak mısın, küçük yıldız? Çünkü hafızam beni yanıltmıyorsa, bunu zaten yaptın."

Kadının dişlerini birbirine ne kadar sert geçirdiğini duyabiliyordu. "O çok sevdiğin hançerini alıp sapını sana sokmayı tercih ederim-"

Şimdi şişmiş olan ucunu dişlerinin arasına alarak ısırdı ve parmaklarını ıslak teninde gezdirirken köpek dişlerini tenine sürttü.

Sözleri kesildi, dudaklarından bir çığlık koptu ve adam mırıldandı. Çok daha iyi. Parmaklarını tekrar yukarı sürükledi, onun uyarılmışlığını topladı ve yavaş, kışkırtıcı daireler çizerek klitorisine sürttü.

Kahretsin, onun için çoktan hazırdı. Tek yapması gereken biraz oynamak, biraz gerinmekti ve bu haliyle bile vücudu onu tek seferde yutacaktı. Sonunda içine girdiğinde mükemmel bir şekilde oturacaktı. Bu cazibe onu çıldırtıyordu.

"Çok şiddetli," diye mırıldandı göğsüne karşı, klitorisine daha sert bastırdı ve ondan uzun, boğuk bir inilti çıkardı. "Şimdi yalan söylemeyi bırak ve dilimi içinde ne kadar çok istediğini söyle, küçük yıldız."

Kız boğuldu ve adam yüzüne bile bakmadan kızın ayak parmaklarına kadar kızardığını anladı. Hâlâ çok masumdu. Bunu içinden çıkarıp yemek çok eğlenceli olacaktı.

Onun nefis vücudunda aşağı doğru , karnını yalayıp öptü ve dokunuşuyla her bir kasın gerildiğini hissetti. "Yüzümün bu kalçaların arasına gömülmesini ne kadar arzuladığını söyle bana."

Kız gerildiğinde kıkırdadı, hem onun alaycı dokunuşlarından hem de her adımda onunla savaşmaya devam etme arzusundan dolayı hayal kırıklığı artıyordu.

"Evet," diye tersledi adam aşağı inmek için hiçbir hamle yapmayınca. "Bunu istiyorum."

"Ne istiyorsun? Kelimelerini kullan."

Kendisininkini dudaklarının arasından geçirmek için çaba sarf etti. Bunu istiyordu. Onun tatlı merkezine bu kadar yakınken, kokusu neredeyse boğucuydu. Kız konuşmadan önce tadına bakmamak için neredeyse dilinde bir delik açmak zorunda kalıyordu.

"Evet, seni kibirli piç kurusu! Kafanı kalçalarımın arasında istiyorum!"

Sırıttı. "Çok muhtaçsın."

Kızın yüzüne diz çökmesine fırsat vermeden klitorisini atladı ve doğrudan kaynağa gitti, burnu kızın vücuduna düz bir şekilde bastırana kadar dilini içeri soktu.

Onun sıcaklığına doğru inledi. *Lanet olası sikiş.* Ait olduğu yer burasıydı, kız onun üzerinde dönüp haykırırken dili eşine saplanmıştı. Kendinden geçmeye çok yakındı.

Ağırlığını bir koluyla tutarak dilini kızın içine sokup çıkarmaya devam etti ve diğer koluyla pantolonunun üstünü çözüp kendini çıkardı.

Her ne kadar her şeyin onunla ilgili olmasını istese de bunu yapamazdı. Onu çok fazla istiyordu ve çok uzun süre beklemişti. Yüzünü ona son kez gömdüğünden beri kendine bir kez bile dokunmamıştı.

İstese de istemese de patlayacaktı. Bunu durdurmak mümkün değildi. Yıldız ateşi kokusu burun deliklerinden girip boğazından aşağı süzülürken olmazdı.

Ve onun yerine vücudunu boyayabilecekken pantolonunu mahvetmek gibi bir planı yoktu.

Şaftının etrafındaki yumruğunu sıkarak, dilinin klitorisine yaptığı fiskelerle eş zamanlı olarak elini sıkı, öfkeli pompalarla yukarı ve aşağı hareket ettirdi.

Tırnakları adamın omuzlarına hilal şeklinde oyulmuştu ve kadın daha sert bir şekilde adamın içine girdi, sözleri her iki dilin tutarsız bir karmasıydı.

Kenarda durduğu anda hissetti, sırtındaki kavisi, nabzındaki artışı. Kendini sıkıca kavrayarak, o sinir demetini ağzına alıp *sertçe* emerken hızlı, koordinasyonsuz çekişlerle sarsıldı.

Kırıldı, ellerini saçlarına götürdü ve neredeyse kafasından koparacaktı. Adının dudaklarındaki sesiyle karışan keskin acı ısırığı, ihtiyacı olan son itici güçtü.

Küfrederek ayağa kalktı ve bir elini kızın başına yaklaştırdı, vücutlarını tam zamanında hizalayarak onu uzun, sıcak fışkırmalarla kapladı.

Köpek dişleri dudağını yardı ve inledi, yumruğunu tekrar tekrar içine soktu, onu her son damlasına kadar kaplamaya kararlıydı. Son dalga da sona erdiğinde elini bıraktı ve titreyen kollarıyla başını tutarak altındaki bedenine hayranlıkla baktı.

Onu kızarmış ve nemli, göğsü kabarmış, tenine karşı salınımıyla görmek onu . Sanki ona her gün böyle sahip olabilseydi, dünyanın ve içindeki herkesin canı cehenneme diyebilirdi.

"Ben olsam..." konuşmaya çalışırken eli boğazına gitti. "Ben de sana dokunurdum."

Burun delikleri alevlendi. Bunun gerçekleşmesi için eliyle ona dokunmuş olmasını istemiyordu. Bunun gerçekleşmesi için elini kullanmak istememişti.

Çünkü serbest kalışını onun vücudunda görmek ne kadar ateşli olsa da, ait olduğu yer orası değildi.

Bacaklarının arasında diz çökene kadar geri itti, kıçı topuklarının üzerinde duruyordu ve siki umutsuzca olmasını istediği yerden birkaç santim ötede duruyordu.

"Günler azalıyor, küçük yıldız."

"Neye kadar?" diye sordu, sesi hâlâ titrek ve boğuktu.

İki parmağını bıraktığı pisliğin içinde gezdirdi, şişmiş klitorisinin etrafında bir kez döndükten sonra girişine doğru sürdü. "Bunun tanrıların istediği şekilde senden damladığını görene kadar." Sonra parmaklarını içeri soktu.

Kadının sırtı onun sert müdahalesiyle kamburlaştı ve adam parmaklarını o gizli noktaya doğru döndürerek, işlemi önce kadının rahatsızlığını yatıştırdı. Ve tekrar.

Eğer istediği gibi olsaydı, salgısı sonsuza kadar orada kalacak, artık *ondan* başka bir şey gibi kokmayana kadar kokusunu bulaştıracaktı.

"Uyluklarının arasında kurumadığım bir günü artık hatırlamayana kadar seni tekrar tekrar dolduracağım," diye fısıldadı, sonuncusunu da içine iterek.

"Görüş alanındaki her erkek senin üzerinde kokumu alacak ve ben yine de sana daha fazlasını vereceğim," diye devam etti, parmaklarını sözleriyle eş zamanlı olarak iterek.

Uzun ve alçak sesle inledi ve adam içinde o tanıdık karıncalanmanın oluşmaya başladığını hissetti. Tanrım, o kadar muhteşem bir şekilde alıcıydı ki.

"Ama bu..." dedi, adam eğilip meme ucunu ağzına aldığında durakladı. Kadın küfretti ve adam, kadının altındaki çarşafları pençelerken zihninin parçalandığını hissedebildiğine yemin etti.

"Bu... çocuklara yol mı?"

Sırıttı, parmaklarını çekti ve onu tekrar yarı sertleştirecek şekilde sızlanmasını sağladı.

Ellerine baktı ve üzerlerindeki lezzetli dağınıklığa hayran kaldı. "*Truik iksiri* bunun içindir."

Kız ne yaptığını soramadan, adam tekrar kızın vücudunun üzerine eğildi ve parmaklarını kızın dudaklarında gezdirdi. Kızın gözleri şaşkınlıkla irileşti ve adam dudaklarını kızın dudaklarına bastırmadan önce günahkâr gülümsemesinin yüzüne yayılmasına engel olamadı.

Veralie'nin ağzıyla sevişmek bir şeydi, ama bunu dilinin üzerinde ikisinin ortak uyarılmışlığıyla yapmak tamamen farklı bir deneyimdi.

Kadın inleyerek bacaklarını adamın etrafına doladı ve başladığı işi bitirmesi için sessizce yalvardı. O da aynı parmakları tekrar sokarak ve eliyle onu becerene kadar kalçalarını sallayarak buna mecbur kaldı.

Zaten çok yaklaşmıştı, kırılması uzun sürmedi, parmaklarının etrafında sıkıştı ve ağzına doğru ağladı. Parmaklarını çekip klitorisinin etrafında bir kez daha dolanırken kendini bir hayvan gibi hissediyordu.

Dişlerini göstererek ve sesi heceden çok hırıltıya dönüşerek, "Bana bir tane daha ver, küçük yıldız. Ona ihtiyacım var."

Ona attığı bakış her şeyi anlatıyordu. Tüm vücudu titriyor, kalçalarındaki kaslar adamın etrafında kasılıyordu. "O zaman oraya geri sürünmeni öneririm."

Kanı ısındı. "Aferin kızıma."

BÖLÜM 7

TREY

Hissettiği ilk şey yönelim bozukluğuydu. Sonra rahatsızlık hissetti ve bu da şaşkınlığını daha da arttırdı. En son ne zaman bu kadar hafif bir *rahatsızlık* hissettiğini hatırlayamıyordu. Zihin açıcı,
Boğazını parçalayan bu işkenceye alışmıştı.

Parmakları seğirdi, bu da gerçekten uyanık olduğunun bir başka kanıtıydı. Tanrılar kahrolsun, neden hâlâ hayattaydı? Tanrıların hiç merhameti yok muydu? Aklını yitirip delirene kadar her gün ölümle dalga geçmek için hazırlanmış bir şaka mıydı bu?

Eğer öyleyse, işe yarıyordu. Gülme isteği duydu, deliliğe giden yolun dörtte üçü olmasa bile en azından yarısı olduğunu doğruladı.

İnledi, doğrulmaya çalıştı ama başaramadı, omurgası kaskatı kesilmişti ve karın kasları kıvrılmayı inatla reddediyordu. Bu onu şaşırtmamıştı. Orada bulunduğu sonsuzluk boyunca vücudunun ona itaat etmeyi reddettiği her an için bir bozuk parası olsaydı, lanet olası iblisin kendisinden daha zengin olurdu.

Küçülmeye başlayarak, gözünün etrafında biriken kabuğu almak için bir elini kaldırmaya çalıştı ama o bile dinlemeyi reddetti. Uzuv sadece birkaç santim yukarı çıkabilmişti ki, sıkıcı bir *gümbürtüyle* karnının üzerine düştü.

Bu, her zamanki yorgunluk ve acı dolu komalarından farklıydı. Vücudu yumuşak bir şeyin üzerine uzanmıştı, başı çarpmak yerine yüzüyordu ve ağzı hala kuru olmasına rağmen, safranın kalıcı tadından kurtulmuştu.

Uyuşturulmuş gibi hissediyordu.

Zihninin kırık kısmı şükrediyor, tekrar dibe batmak ve bir daha uyanmamaktan başka bir şey istemiyordu. Ama diğer kısmı neden sorusuna kilitlenmişti?

Eithan *neden* ona ilaç versin ki? Trey'in ona yaptığı her şeyi hissetmesini istiyordu. Geçici de olsa onu acılarından kurtarmak mantıklı gelmiyordu. Ve Eithan belirli, planlanmış bir amacı olmadan hiçbir şey yapmazdı.

Gözünü açmaya cesaret ettiğinde, görüşünü netleştirmeden önce şiddetli rüzgârlarla savaşan lanet bir böcek gibi gözlerini kırpmak zorunda kaldı. Etrafını incelerken kaşlarını çattı. Boş karyolalar, düzenli tezgahlar ve ilk başta fark etmediği sert bir kimyasal koku.

Revirdeydi.

Ne oluyor lan?

Tekrar oturmayı denedi ve başaramadı, ancak üçüncü denemesine kadar bağımlı beyni bunun nedenini fark etmedi. Bir kayış göğsüne, bir diğeri de kalçalarına bağlanmıştı ve onu karyolaya sıkıca tutturmuştu.

Arkasına yaslandı, gözlerini tekrar kapattı ve Eithan'ın neden şimdi, onca zaman sonra onu içeri almayı seçtiğini merak etti.

Hatırladığı son şey, keskin uçlu bir aletin ayak tırnağına yapıştığı ve dengesiz bir rahatlama hissettiği oldu. Birkaç ayak tırnağı kaybetmek, yaşadığı diğer her şeyle kıyaslandığında hiçbir şeydi, kesinlikle hiçbir şey.

Başını kaldırarak en son hasarı incelemek için ayaklarına baktı. Ancak kanlı ayak parmaklarının korkunç görüntüsü yerine, koyu teninde keskin bir şekilde göze çarpan temiz, beyaz sargılarla kaplı olduklarını gördü.

Gördüğü manzara karşısında umutsuzluğun soğuk dalgasının damarlarında dolaştığını hissetti. Eithan onu sadece kontrol etmiyordu. Onu aktif olarak iyileştiriyordu. Bu da Trey'in ölüme çok yaklaşmış olması gerektiği anlamına geliyordu.

Yüzü yanıyor, gözyaşı kanalları susuzluğunu gidermek için mücadele ediyordu. Neden vücudu artık pes etmiyordu? Ölümünün ne kadar yavaş olduğu umurunda bile değildi, yeter ki bir an *önce gelsin*.

Artık uğruna yaşayacağı hiçbir şey yoktu. Dört gözle bekleyeceği bir gelecek yoktu. Evde oturan bir ailesi, onu sevgi dolu dokunuşlarla karşılamayı bekleyen bir eşi ve çok çalışıp gurur duyacağı bir pozisyonu yoktu.

Eithan'a sadık olmayan tek bir arkadaşı bile kalmamıştı - en azından bu kıtada.

Hiçbir şeyi yoktu.

Kendine acıyarak ruhu neredeyse bedenini terk edecekti ki başını çevirdi ve karyolasının yanında durmuş onu izleyen bir adam gördü.

"Siktiğimin Aleron'u," diye patladı, eli göğsünden yukarı, kalbinin hızla attığı yere doğru kaydı.

Ama 'adam' yanlış bir terim olabilirdi. Bu cılız insan parçası daha çok taşakları düşecek yaşta bir çocuğa benziyordu.

Küçük, şişmiş gözenekler solgun alnını kaplıyordu ve beyaz pantolonun içine sokulmuş beyaz bir tunik giyiyordu. Kolları kıvrık ve düzensizdi, bu da şu anda hayatı buna bağlıymış gibi sıktığı bir çift ince eli ortaya çıkarıyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu Trey, konuşmak için harcadığı çaba ona sanki çakıl taşları fışkırtıyormuş gibi hissettiriyordu. Silah Ustası'yla birlikte hapsedildiğinden beri Eithan'ınkinden başka bir yüz görmemişti.

Çocuğun gözleri onun sorusu üzerine etrafta dolaştı ve yüzü dışında her şeye takıldı. "Senin bakımından ben sorumluyum."

"Eithan *mı* istedi*?"* Sesindeki küçümsemeyi engelleyemiyordu. Eğer bu doğruysa, o zaman bu çocuk Trey'in onu düzgün bir şekilde iyileştirmek bir yana, kıçını silmek için bile güvenebileceği biri değildi.

Çocuk irkildi, Eithan'ın unvanını atlamasından mı yoksa ses tonundan mı, emin değildi. Açıkçası umurunda da değildi.

"Şifacı Tilly artık bizimle değil. Onun yerine ben geldim. Bana Şifacı Perry diyebilirsiniz," diye kekeledi ve mavi gözleri sonunda Trey'inkilere kaydı, utançtan donuklaşan gözlerini tekrar kaçırdı.

Nabzı hızlandı. Perry biliyordu. Trey'in neden burada olduğunu biliyordu ve bundan hoşlanmamıştı. Bu beklediği fırsattı. Vücudunun ve etrafındaki kayışın izin verdiği kadar eğildi ve "Öldür beni" dedi.

Perry'nin geniş dudakları aralandı ve cevap vermekte zorlandı, "Affedersiniz?" diyemeden önce iki kez başlayıp durdu.

"Lütfen," diye boğuldu. "Sadece öldür beni. Onun yok ettiklerini iyileştirmek mümkün değil. Bana kalan tek şey Ölüm Tanrısı'yla karşılaşmak ve onun merhametli olmasını ummak," dedi, sesi son kelimede çatlıyordu. "Lütfen."

"Yapamam. Majesteleri tarafından senin bakımınla görevlendirildim. Sağlığınız için endişeleniyor."

Trey geri çekildi ve esprili bir şekilde kıkırdadı. "Bunu bana yapanın o olduğunun farkındasın, değil mi? Sana yemin ettirdiğini garanti edebilirim.

gizlilik." Yüzeye doğru yükselen çılgınlığı bastırarak alay etti. "Nasıl görmezden gelebilir ve kendine şifacı diyebilirsin?"

Perry irkildi, sanki Trey'in haince sözleri onu ve tüm ailesini lanetleyecek kara bir büyüye sahipmiş gibi elleri ağzına gitti.

Bunları tekrarlayacak kadar aptal olsaydı muhtemelen yaparlardı. Ama Trey, Perry neye inanırsa inansın pes etmeyi reddetti. Elindeki tek şans buyken olmazdı.

"Ona kullandığı ilaç yüzünden hiç uyanmadığımı söyle. Ben buraya gelmeden önce yaptığı bir şey için seni suçlayamaz."

Perry tekrar ellerini ovuşturmaya başladı ve sinirli bir şekilde yutkundu. "Uyku ilacınızı veren bendim. Ekselansları sizi baygın getirdi ve bu şekilde kalmanızı istedi. Bir sonraki dozunuzu vermek için buradayım."

Trey ağzını kapattı, dudaklarını içeri doğru yuvarladı ve kalan her bir dişin izini hissedene kadar ısırdı. Aleron'da Matheris hanedanının kör bir hizmetkârı olmayan kimse var mıydı? Liderlerinin kalitesini gerçekten önemseyen var mıydı, yoksa sadece kendi lanet olası derilerini mi koruyorlardı?

Acı gerçek yüzüne vurdukça umutsuzluk gözeneklerine sızdı. Kimse ona yardım etmeyecekti. Ölmek istiyorsa, meseleyi kendi ellerine almak zorundaydı. Şu lanet olası kayışı çıkarabilirse, belki bir neşter ya da başka bir alet bulabilirdi.

"Bundan bir lokma alabilir misiniz lütfen?"

Perry'nin titreyen elinin kehribar renkli bir şişe tuttuğunu görmek için ona doğru baktı. Uyku ilacı. Trey anında canlandı, kalbi göğsünde çarpmaya başladı.

İşte bu kadar. Perry geri almadan önce şişenin tamamını bitirebilirdi. Yıllar boyunca Jensen'la bira içerken epey pratik yapmıştı, kolay olacaktı. Atardamara neşter sokmakla kıyaslandığında, uykuda ölmek oldukça iyi bir yol gibi görünüyordu.

Şişeyi almak için elini kaldırdı ama bir aptal gibi hevesi onu ele verdi. Perry'nin gözleri kısıldı ve elini geri çekerek şişeyi göğsünde tuttu. "Sana bir fincan getireyim."

Görünüşe göre çocuk göründüğü kadar saf değilmiş. Ne kadar da uygun.

Geri döndüğünde, Trey teklif edilen bardağı hiç karşı koymadan aldı. Artık bir kadehi yoktu. Başka ne seçeneği vardı ki? Tavana bakıp

Eithan'ın büyük dönüşünü bekleyen bir mide mi? Hayır, teşekkür ederim.

Son birkaç hafta içinde kaybettiği kilo ve kas kütlesiyle, ilacın etkilerinin bilincini çekmeye başlaması uzun sürmedi ve kolları karyolaya düştü, vücudu bir şekilde aynı anda hem kemiksiz hem de ağır hissediyordu.

Başı yana yattı ve Perry'nin çatık kaşları ve çukurlaşmış yanakları, uyku onu nihayet ele geçirmeden önce gördüğü son şey oldu.

Tüm kıtayı sikeyim.

JAREN

Babasının dilini kesip boğazına sokma isteğiyle zaten mücadele ediyordu ama şimdi yapılacaklar listesine bütün parmak eklemlerini kırmayı da eklemişti.

Onu uykusundan uyandıran vuruş tekrar geldi. Bu sefer daha sertti.

"Orada olduğunu biliyorum, Jaren Barilias. Odanızdan yayılan uyarılma kokusunu çok iyi biliyorum. Beni bu kilidi kırmak zorunda bırakma, orada her ne oluyorsa görmek gibi bir arzum yok."

"Kim o?" Veralie'nin boğuk sesi altından geldi ve onu karanlık düşüncelerinden çekip çıkardı.

Bir gözünü aralayıp kızın sersemlemiş yüzüne baktı. Kızın kısılmış gümüş rengi gözleri, aralarındaki buklelerin arasından onunkilerle çarpışıyordu.

"Az önce uyarılma hakkında bir şey mi söyledi?"

Yüzünün tamamını ortaya çıkarmak için saçlarını savururken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Her zamanki gibi, gece boyunca ona doğru çekilmiş ve uyandığında onun üzerine yayılmıştı.

Adamın vücut ağırlığı altında ezilmiş gibi rahat görünmüyordu ama en azından bu sefer onu hemen yataktan fırlatmamıştı.

Muhtemelen yarı çıplak olduğu için. Yine de, bu bir ilerlemeydi.

"Uyarılma hakkında hiçbir şey söylemedi. Aklında seks mi var, *aitanta*'m?" Bir kahkaha boğazını gıdıkladı, kaşları şaşkınlıkla kırıştığında, ne duyduğunu ikinci kez tahmin ettiğinde geçip gitmekle tehdit etti.

"Belki de daha hızlı öğrenmene yardımcı olmak için Thyabathi'yi özel olarak da kullanmaya başlamalıyız. İyi yaptığında seni ödüllendirmek için birkaç eğlenceli yol düşünebilirim."

Kız ona dik dik baktı ve adamın nabzı hızlandı. Tanrım, onun ateşini seviyordu. Ama kapı tekrar çalındı, kapı tıkırdadı ve kızın savuracağı küfürlerin önü kesildi.

"Seni duyabiliyorum, seni *nlamb jekhna!*" Jaeros, hâlâ odalarında bulunma şansına sahip olmayan müşterileri uyandıracak kadar yüksek bir sesle bağırdı.

Veralie'ye sarılmış bir şekilde uyanmanın verdiği iyi ruh hali, kendisine "azgın aptal" denmesiyle yok oldu. Komodine baktı, bir hançer kapıp kapıya fırlatmayı düşündü.

Veralie onu yanından dürttü. "Jaeros mu o?" Adam cevap vermedi ama Veralie başını salladı, sessizliği onun yerine cevap veriyordu. "Belki de ne istediğini görmeliyiz."

"Hayır."

Babaları eşini tek başına hayatta kalması için terk etmişti, güvende olup olmadığını, ona bakılıp bakılmadığını ve hatta hayatta olup olmadığını bilmeden. Onun lanet olası zamanının bir saniyesini bile hak etmiyorlardı. Gösterdikleri hiçbir bahane yeterince iyi olmayacaktı.

İçini çekti ve adam geri çekilene kadar göğsüne bastırdı. Onun yataktan yuvarlanmasına izin verdi, üzerinde tuniğinden başka bir şey olmadığını görünce göğsünden bir gümbürtü yükseldi ve ona önceki geceyi hatırlattı.

Her ne kadar babasını görmek istemese de, Veralie'nin kapıyı açması ve iç içe geçmiş kokularını koridora yayması fikri ona muazzam bir zevk veriyordu.

Belki bir adım daha ileri gider ve dün geceyi tekrar ederdi, tam babasının dokunmaktan vazgeçmediği kapıya karşı. Jaren'ın onu görmezden gelmesi açık bir mesaj vermiyorsa, bu kesinlikle verirdi. Ve bir gece önce nihayet tıraş olduğu ve onun sıcaklığını doğrudan teninde hissedebileceği için daha da tatlı olacaktı.

Omzunun üzerinden ona baktı, gözlerini aniden dar gelen şortuna diktikten sonra başını salladı ve odanın köşesindeki lavaboya doğru yürüdü.

Planını uygulamak niyetiyle onu takip etmek için yana kaydı, ama kız leğenin üzerine eğildiğinde dondu kaldı. Yüzüne su sıçratmasını izlerken kalbi hızlandı, gözleri teninde gezinen damlacıklara odaklandı.

Dün gece ondan tam teşekküllü bir yemek yapmış, gözyaşları yüzünden akana ve merhamet dileyene kadar onu yalayıp yutmuş olabilirdi ama onu durduran şey *nedenini* hatırlatmasıydı.

Neden dikkatinin dağılmasına ihtiyacı vardı. Neden umutsuzca ona dokunmaya ve tadına bakmaya ihtiyaç duymuştu. En başta neden çıplak olduğunu.

Odanın ortasında donmuş bir halde, yine diğer taraftan bir yumrukla vurulmakta olan kapı ile onun arasında bir ileri bir geri baktı. Keşke onun boğulduğu imgesinden de babasınınkinden kurtulduğu kadar kolay kurtulabilseydi.

Veralie ona doğru döndü ve kendisi için satın aldığı yeni taytı kaptı. Çoraplarına geçmeden ve ona yan gözle bakmadan önce bacaklarını içine soktu, alışık olmadığı dar giysilere kaşlarını çatarak baktı.

"Sana bir şey yaptıramam Jaren, ama ben kendi adıma onun söyleyeceklerini duymak istiyorum."

"Teşekkür , Veralie," diye seslendi kapının diğer tarafından.

Jaren kollarını kavuşturdu. "Hayır."

"Nasıl istersen," dedi, tuniğinin ön eteklerini aceleyle taytının içine soktu, arkası hâlâ kıçının kıvrımından sarkıyordu.

Kız botlarına uzandığında, kapıya giden yolu kapatarak saldırdı. "Onunla hiçbir yere gitmiyorsun."

Ayaklarını bağlama zahmetine girmeden ayakkabılarının içine soktu. "Kendi seçimlerimi yapacağım, teşekkürler."

Hırladı ama pelerinini giyip saçlarını bir omzundan aşağı hızla örmeye başlarken onu durdurmadı. "Seni bir çöp gibi fırlatıp attı, Veralie. Hafızam beni yanıltmıyorsa, hiçbir erkeğin sana böyle davranmasına izin vermemiştin."

"Ne halt ettiğini bilmiyorsun ve soracak cesareti bulamazsan asla da bulamayacaksın," diye karşılık verdi.

Kızın haklı olmasından nefret ederek öfkelendi. O gece bilinci yerine gelmeden önce neler olduğuna dair gerçeği bilmek istiyordu. Ama hiçbir cevabın yeterince iyi olmayacağını da biliyordu.

"Onu affetmeyeceğim."

"Senden bunu istemiyorum, o da istemiyor. Kırgın ve üzgün olduğunu biliyorum.

-Tamam, kızgınım ama arabaya bindirilip götürülen bendim, sen değil. Bilmeyi hak ediyorum." Dudağı kıvrıldı. "Onu öylece affedecek misin?"

"Hayır," dedi elini kapıya dayayarak. "Ama ona bunu hak etmesi için bir şans vereceğim."

BÖLÜM 8

VERA

Nhanın müşterilerinin daha fazla dikkatini çekmek istemedikleri için, Jaeros'un sahibini tanıdığı bir gece-gündüz meyhanesine doğru birkaç blok yürümeyi tercih ederek oradan ayrılmaya karar verdiler.

Aç ve sıcak bir yemek için çaresizdi, oraya koşmalarını istememek için içindeki her şeyi kullanmıştı. Ama meyhane nihayet göründüğünde heyecanı üzücü ve hızlı bir şekilde ölmüştü. Kaba demek hafif kalırdı.

Tentesi kırıktı, yırtık parçaları rüzgârda sallanıyordu, bir penceresinin üzerine tahtalar çakılmıştı ve tabelası tek bir köşeden duvara çarparak sarkıyordu.

Açıkça karşı çıkmıştı ama Jaeros kararlıydı ve güvenli bir şekilde konuşabilecekleri tek yerin orası olduğunu iddia etmişti. Jaren alay etmişti ve o da onun düşüncesini yinelemiş, dağılmakta olan bir yere nasıl güvenilebileceğinden emin olamamıştı.

Ancak Jaeros doğruca işletme sahibinin yanına gitmiş ve yaşlı adamın hemen müşterilere bağırmaya başlaması ve ağır Thyabathi diliyle "defolup gitmelerini" emretmesi için sadece mahremiyet talebini fısıldaması yetmişti.

Sabahın o saatinde içeride pek kimse yoktu, ama orada bulunan birkaç kişi ayağa fırladı ve sanki bir veba salgını içeri giriyormuş gibi itaat etti. Ya hantal, beyaz saçlı sahibinden gerçekten korkmuşlardı ya da onun taleplerine alışkın oldukları belliydi.

Ama yine de hiçbir müşteri kapüşonlu yüzüne meraklı bir bakış atmadan dışarı çıkmadı. Jaren'ın sözünü dinlediği ve onu taktığı için fazlasıyla memnun bir şekilde başlığını aşağı çekmişti.

Şimdi burada, yapış yapış, yuvarlak bir masada, sohbet etmekten çok birbirlerine ters ters bakmaya ve sohbet etmekten kaçınmaya meraklı iki erkekle oturuyordu.

Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyi bastırdı ve ikisinden en az sinir bozucu olanına bakarak, bir gün önce göremediği ayrıntıları görmesine izin verdi.

Jaeros'un dağınık saçları omuzlarına dökülüyor, soluk mavi gözlerini vurguluyordu ve kalın sakalı yüzünün büyük kısmını kaplıyor, Jaren'in yeni tıraş olmuş sakalını her zamankinden daha keskin gösteriyordu.

Yakası gümüş işlemeli, erik rengi bir tunik giymiş, kırışıksız, gri pantolonunun üzerine kıvrılmıştı. Tüm bunlar başkent kökenli olduğunu ele vermediyse bile, çizmesiz, tertemiz botları kesinlikle ele veriyordu.

"Beni , değil mi?"

Soru karşısında gözleri adamın giysilerinden fırladı, adamın ortak bir dil kullanmasına şaşırmıştı. Kızardı, bakarken yakalandığı için utandı.

"Um," diye başladı ama sonra durakladı. Birine onu hiç hatırlamadığınızı kibarca nasıl söylerdiniz? "Hayır," diye itiraf etti sonunda, yüzü daha da kızarmıştı. "Özür dilerim." Ama adam sanki bunu zaten tahmin etmiş gibi başını sallamakla yetindi.

"Sadece sen değilsin," diye devam etti, nedenini bilmese de sözlerinin acısını hafifletmek istiyordu. Bu *onun* hatası değildi. "Birkaç parça dışında hiçbir şey hatırlamıyorum. Thyabathi'ye tekrar alışmam haftalarımı aldı."

Daha dik oturdu ve yudumlamakta olduğu çay bardağını masaya koydu. "Bekle, *hiçbir şey* hatırlamıyor *musun?"*

"Hayır."

"O bile mi?" diye sordu kuşkuyla, parmağıyla Jaren'ı işaret ederek.

Başını iki yana salladı.

"Onun ruhu benimkini gayet iyi tanıdı. Sadece bunun ne anlama geldiğini anlamadı çünkü *eşim* lanet olası insanlarla birlikte büyüdü," dedi Jaren.

Jaeros'un yüz ifadesi gerginleşti. "Özür dilerim, Veralie. Neden bilmiyorum-" "O dili kaybetmek istemiyorsan, ona uygun unvanı kullanmanı öneririm
onunla konuşurken."

Yanaklarını şişirip derin bir iç yüzünü yukarı kaldırdı ve baba ile oğul bir kez daha bakışırken gözlerini devirdi. Muhtemelen

Hana yürüyecek, uyuyacak ve geri döneceklerdi ve hala birbirlerine bakıyor olacaklardı.

Dirseklerini masaya dayamak için öne doğru eğilerek homurdandı ve ağırlığının altında eğilip tabakları hışırdattığında küçük bir çığlık attı.

İki erkek de ona doğru döndü ve o da geri çekilerek ellerini kucağına sıkıştırdı ve boğazını temizledi. En azından dikkatlerini çekmişti.

"Herkesi dışarı atmanın onlara dedikodu yapmak için daha fazla neden vereceğini düşünmüyor musun?" diye sordu, konuşmayı unvanlardan ve işkenceden uzaklaştırmayı umarak.

Jaren homurdanarak onayladı ama Jaeros daha son kelime dudaklarından dökülmeden başını sallamaya başlamıştı bile. "Yüzün zaten kendi kendine neden olacağından daha fazla değil. Geceye kadar buradaki her Magyki kraliçenin *ölümünü* duymuş olacak."

"*Daż?"*

"İyi tercüme edilemiyor ama 'kalıntı' gibi düşün," dedi Jaren, kız gözleriyle buluştuğunda ifadesi hafifçe yumuşadı.

Kraliçeden bir kalıntı mı? "Yani... onun ruhu gibi bir şey mi?" diye sordu.

" yukarı. *O*," dedi Jaren dudağını kıvırarak, "senin kraliçe olduğunu düşüneceklerini ve bunu bir alamet olarak kabul edeceklerini kastediyor."

"İyi mi kötü mü?" diye sordu, derisinin altında bir sinir dalgasının kabardığını hissederek.

"İkisi de."

Yumruklarını kalçalarının üzerinde sıktı. Hayatı boyunca gölgelerde yaşamış, her şeyin farklı olmasını dilemiş ve bunun için yalvarmıştı ama şimdi istediğinin bu olduğundan o kadar da emin değildi.

"Ama neden benim bu kadar *deli olduğumu* düşünsünler *ki?"*

"Çünkü tıpkı annene benziyorsun," dedi Jaeros, arkasına yaslanıp elini sakalına sürterek.

Gözleri büyüdü ve sesi normalden daha yüksek çıktı. "Öyle mi?"

"Ürkütücü bir şekilde, evet. Yani, sen de bu fikre alışabilirsin. çünkü bu durum daha da kötüye gidecek."

"Ona ne yapacağını söyleme," diye tersledi Jaren, parmakları masanın üzerinde seğiriyordu.

Vera gözlerini devirdi ama onun öfkesinin ısırığı bile dudaklarını çekiştiren küçük gülümsemeyi engelleyemedi. Annesine benziyordu.

Dikkatini tekrar Jaeros'a odaklayarak sordu: "Sorularıma cevap verecek misin? Cevabını beğenmeyeceğimi düşünsen bile mi?"

Jaeros yüzünü buruşturarak saç tellerini yüzünden uzaklaştırdı. "Hayır canım, sormayacağım. En azından sormak istediğini bildiğim soruları sormayacağım."

Jaren yayından fırlamak üzere olan bir ok gibi gerildi ama bir yanı Jaeros'un açık sözlü dürüstlüğüne minnettardı. Hızlı konuşup boş vaatler vermektense bunu her zaman tercih ederdi.

"Bizimle yaşadığın yılları sana seve seve anlatırım," diye devam etti, "ama o geceyle ya da annenle ilgili sorular için Dedryn olmadan konuşmayacağım."

Gözlerini yanındaki öfkeli erkeğe dikti. "Yüzüne vurmamı istemiyorsan bana öyle bakma evlat. Sen bizi sonsuza dek lanetlemeden önce o da dinlenmeyi hak ediyor."

"Çok geç."

Jaeros irkildi ama bunu çabucak gizleyerek kupasını aldı ve bir yudum içti. "Dedryn yarın gece dönmemi bekliyor olacak, eğer onunla o zaman buluşmak istersen. Dün gece buranın kuzeyindeki ahıra, benimle gelmeyi tercih edersen diye üç atı hazır etmeleri talimatını verdim."

"Teşekkür ederim," dedi, geldikten bu kadar kısa bir süre sonra tekrar seyahat etme düşüncesi kulağa korkunç gelse de bunu içtenlikle söylüyordu. "Bu çok-"

Jaren avuçlarını masaya vurarak, "Böyle bir şey yapmayacağız," diye bağırdı. "Unuttuysanız söyleyeyim, ben bu yolculuğu sizden daha çok yaptım ve yolu biliyorum. Yardımınıza ne ihtiyacımız var ne de bunu istiyoruz."

Vera'nın kanı kaynadı. Sikerim böyle işi. Eş olsun ya da olmasın, eğer onun üzerinden konuşmaya devam edeceğini düşünüyorsa, başına başka bir şey gelecekti. Kucağına uzanarak kolunun yumuşak alt kısmını yakaladı ve olabildiğince sert bir şekilde çimdikledi.

Bir küfür savurarak ve kızın elini onun kaçamayacağı kadar hızlı bir şekilde yakalayarak hızla uzaklaştı. Onu kendisine doğru sürüklerken sandalyenin ayakları gıcırdayarak yere çarptı.

"Söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sordu, kolunu daha sıkı kavrayıp ona doğru yaklaşırken her kelimesinde bir tehdit vardı.

Jaeros'un donup kaldığını görmekten çok hissetti ama onu görmezden geldi, öfkesine odaklandı ve Jaren'in öfkesinin her bir zerresini hissetmesini umdu. "Benim adıma konuşamazsın Jaren Barilias. Söyleyeceklerini duymak istediğimi söyledim ve ciddiydim. Ya kendini topla ya da çeneni kapat. yukarı."

Tırnaklarının bileğini ısırması, kolunu sertçe çekip onu sandalyesinden tamamen kaldırarak kucağına almadan önceki tek uyarısıydı. Diğer eliyle dizinin arkasını sararak bacaklarını ayırdı ve onu kalçalarının üzerine oturtarak kokusunu yaydı.

Adamın gözleri yukarı kaymadan önce kızın omzuna takıldı ve kız meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. Eğer bir iddia işaretinin ona onun adına konuşma hakkı verdiğini düşünüyorsa, lanet dişlerini sökmeden hemen önce ona yokluğunu gösterecekti.

Ama o sadece eğildi ve burnunu onunkine sürttü. "Benim *aitanta*'m olarak mı konuşuyorsun yoksa *Nlem snadzend*'im olarak mı bana emrediyorsun*?"*

Kadın ağzını açtı ama adam ondan önce davranarak dudağını sertçe ısırdı. "Cevabını dikkatli seç."

"İkisi de değil," dedi çenesini kaldırarak. "Kendi tanrılarının lanet sesine sahip bir kadın olarak konuşuyorum."

Bir elini ensesine doladı, cevap veren gülümsemesi zalim olduğu kadar günahkârdı da. Adam saç örgüsünün dibini kavrayıp çekerek dudaklarını onunkilere yapıştırırken, ensesine takılan saçların acısını hissetti.

Diğer elinin parmakları kızın kalçasına saplandı ve ağzına doğru hırlarken başparmağı tehlikeli bir şekilde yukarıya doğru çıktı. Onu çılgınca öptü, dili içeri girdi ve sahip olduğu her şeyi talep etti.

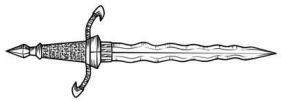
Nefes nefese kaldığında ve Jaeros azgın aptallar hakkında homurdanmaya başladığında Jaren sonunda gözleri sabahkinden daha berrak bir şekilde geri çekildi.

Gözlerini kırpıştırdı, onun tadının kendisini her zaman soktuğu sersemlikten kurtulmak için mücadele etti. Onun kendisine saldırmasına kızmasını bekliyordu, onu anlamsızca öpmesini değil. Bakışlarındaki şaşkınlığı okuyan adam dudaklarını büktü. "Yandığında çok güzel oluyorsun, küçük yıldız." Daha yakına eğildi ve dudaklarını kızın kulağının üzerinde gezdirdi. "Ama sırf hoşuma gidiyor diye bu kötülüğü cezalandırmayacağımı sanma.

ağız."

Başparmağı daha da yükselerek kadının merkezini okşadı ve yüzü ateşle doldu. Kadın geri çekilmeye çalıştı ama adam onu tuttu, gözlerinin yeşili kadının ruhuna işliyordu.

"Senin liderliğin, Veralie."

Bu adanın bir yerinde içine girebileceği bir delik olmalıydı. Kimsenin onu bulamayacağı güzel, derin bir delik. Jaren ve babası arasındaki gerginlik yüzünden endişesi zaten yıpranmıştı ama ahıra doğru yaptığı yürüyüş bunu daha da kötüleştirmişti.

Tavernadaki herkesi kovmaları yetmiyormuş gibi, Naris'ten geldiği belli olan bir erkek ve kişisel alana saygısı olmayan bir korumayla şehirde yürümek, onun önemli biri olduğunu adeta haykırıyordu.

Bir başka yabancıyı daha işaret edip fısıldarken yakaladıktan sonra, kapüşonunun altına saklanma girişiminden vazgeçti ve ahırın örtüsüne doğru koşmaya başladı.

Neden hepsi fısıldaşıyordu ve *ne* hakkında? Kim olduğunu tahmin eden var mıydı, yoksa hepsi onun gerçekten bir tür kehanet olduğunu mu düşünüyordu? Etrafındaki herkesin yapabildiği gibi kolayca duyabilmek için her şeyini verebilirdi.

Soğukkanlılığını sarsan asıl soru, kaç kişinin kim olduğunu öğrenmekten mutlu olacağı ve kaç kişinin ailesine karşı isyanı gizlice desteklediğiydi?

Ailesi. Tanrım, bir ailesi olduğu hâlâ gerçek gibi görünmüyordu. Belli ki olduğunu biliyordu ama onlardan biriyle tanışmak üzere olduğunu bilmek? Hem de babasıyla? Bu ezici bir şeydi.

Arkadaşları yetişip içeri girdiğinde, ahşap bir sütuna yaslanmış nefes almaya çalışıyordu. Her birinin farklı endişe ifadeleri vardı ama ikisi de kaçması için onu zorlamadı.

Jaren onun yolundan gitmeyi ve Jaeros'la birlikte seyahat etmeyi kabul ettikten kısa bir süre sonra tavernadan ayrılmışlardı, hepsi de Ocridal'dan çıkıp bir an önce Naris'e gitmeye can atıyordu.

"Fısıltılar bile duvarlardan duyulabiliyorsa sır saklamak zordur," demişti Jaeros ve Jaren bile başını sallamıştı.

Yalnızken ona yaklaşmaya zahmet etmeyen bir seyis, Jaeros içeri girer girmez aceleyle yanlarına geldi. Onlara şöyle yapmalarını işaret etti

onun anlayamayacağı kadar hızlı konuşarak takip etti ve başkente yapacakları iki günlük yolculukta alacakları üç atı işaret etti.

Vücudu sadece birkaç gün ata binmek zorunda kalacağı için memnun olsa da, zihni daha uzun olmasını diliyordu. İki gün. Bakışlar ve ilgi daha da kötüleşmeden önce elinde kalan tek şey buydu.

"Buna ihtiyacımız yok."

Düşüncelerine dalmışken irkildi ve elini sessizce okşadığı kahverengi kısraktan çekti. "Neden? Onun hiçbir sorunu yok ki," dedi ve omzunun üzerinden bakarak kaşlarını kaldırdı.

"Bizim ağırlığımızı taşıyacak kadar büyük değil. Diğerini alacağız," dedi, yanından geçtiği aygırı kastederek.

"Üç at var Jaren," diye seslendi Jaeros başka bir ahırdan. "Nasıl sayılacağını biliyorum. Bu kısrak onun için iyi bir iş çıkaracaktır."

Jaren gözlerini ondan ayırmayı reddederek irkilmedi bile. Yüz ifadesi nötrdü ama içinde kaynayan şey hiç de öyle değildi. "Sana ne demiştim? Benimle geliyorsun. Her zaman."

"Daha rahat edeceğini düşünmüyor musun-" "*Her zaman*."

Fikrini değiştirmeyeceğini kabul etmeden önce ona bir saniye daha baktı. Doğrusu, onunla binmeyi umursamıyordu, onun sıcaklığının rahatlığını seviyordu ama kendi seçimlerini yapacağını söyledikten sonra zayıf görünmek de istemiyordu.

Tüm bunları ve daha fazlasını yüzünde okuyan adam, kazandığını bilerek sırıttı. "Oh, benim tatlı Veralie'm, söz veriyorum benimle gelmeyi tercih edeceksin."

Elini kızın sırtına koyarak onu ahırdan uzaklaştırdı ve eğilip kulağını ısırdı. "Yoksa son yolculuğumuzu hatırlamıyor musun?"

Adamın onu arkadan okşayan ellerine dair anılar aklına geldi ama onları itti ve vücudunun cevap olarak neredeyse zonklamasına aldırmadı. Piç kurusu.

Tepkisini hisseden adam mırıldandı ve onu tekrar ısırmak için hamle yaptı ama kadın ağırlığını bırakarak onu şaşırttı. Çömeldi, döndü ve dirseğini doğrudan adamın karnına sapladı. Adam öne doğru eğildi, elini karnına bastırdı ve kız onun ulaşamayacağı bir yere fırlayıp ayağa kalktı.

"Seni eğilirken görmeye alışabilirim, yeşil gözlüm."

Başını kaldırdı ama gözlerinde gördüğü şey öfke değildi. Adrenalin damarlarını doldurdu ve ona dişlerini göstererek gülümsedi.

ahırdan dışarı fırladı.

BÖLÜM 9

EITHAN

Küçük karyolanın etrafında dolaşarak Gibson'ın bacaklarını ve gövdesini süsleyen bandajlara baktı. Açık pembeye boyanmışlardı ama endişelenecek bir şey yoktu.

"En son ne zaman temizlendi?"

"Bu sabah, Majesteleri," diye kekeledi Percy. Hayır, Percy değil. Perrin mi? Onun gibi bir şeydi. Henüz on sekiz yaşında olan çocuk, yaşlı adam beklenmedik bir şekilde vefat ettiğinde sadece bir yıldır baş şifacı Tilly'nin yanında çalışıyordu.

Eithan hâlâ ürkek çocuğu Tilly'nin yerine terfi ettirmenin iyi bir fikir olup olmadığından emin değildi ama hızlı birine, özellikle de kullanabileceği birine ihtiyacı vardı. Perrin ya da adı her neyse, mükemmel bir adaydı.

"Ateşi nasıl?"

"Daha dün gece kırıldı, Majesteleri. Uyandığında ona bir doz daha uyku ilacı verdim çünkü oldukça perişan haldeydi. Ama bu saatler önceydi, yani yakında tekrar uyanacaktır."

Eithan çocuğa takdir dolu bir bakış attı. Belki de her şeye rağmen iyi bir yedek olabilirdi. En azından yarı becerikliydi. "Güzel. İlgi çekici bir şey söyledi mi?"

Perrin'i dikkatle izledi, gözlerinin nasıl açıldığını ve parmaklarının tuttuğu şişeye nasıl bastırdığını fark etti. "Hayır, Majesteleri. Demek istediğim,

Evet, konuştu ama hayır, ilginç değildi. Çoğunlukla tutarsızca koştu. Ama... bu, zorunlu uykudan çıkan insanlar için alışılmadık bir durum değil. O-"

Eithan bir elini kaldırarak onu koşuşturmasının ortasında durdurdu. "Teşekkür ederim Perrin, hepsi bu kadar."

Çocuğun kaşları hafifçe çatıldı, sonra öne doğru eğilip derin bir selam verdi ve kıçı kapıya çarpana kadar geri geri gitti. Sonra dönüp dışarı fırladı, boş şişe hâlâ elindeydi.

Eithan boynunu yuvarladı, derisine yapışan saçları görmezden gelmeye ve kasılan kaslarını yatıştırmaya çalışarak dikkatini zapt edilmiş muhafıza çevirdi. "Zaten uyanık olduğunu biliyorum Gibson. İçeri girdiğimde göğsünün hızla hareket etmesi seni ele verdi."

Gibson'ın çenesi sıkılaştı ve Eithan, ince yatağın üzerinde sıkıca yumruk yaptığı ellerinin tendonlarının seğirmesini izledi.

"Merhaba yok mu? Ya da bir teşekkür bile yok mu?" diye sordu, azarlarcasına dilini şaklatarak. "Hem de seni temizledikten ve yaralarını sonra. Hayal kırıklığına uğradım."

Gibson'ın başı yavaşça ona doğru döndü, kalan gözü yüzünde donuk, ölü bir şeydi. Eithan'ın darmadağınık halini görerek bir an için daldı ve sonra tekrar yukarı baktı.

Dudaklarını ayırmadan önce boğazı bir kez titredi, dilini ağzının çatısından çıkarırken kalın, yapışkan bir ses çıkardı. "Onu öldüreceksin, değil mi?" diye mırıldandı.

"Kim?" "Şifacı

Perry."

"Perry! bu!" Eithan parmaklarını şıklatarak onu işaret etti. "Kahretsin, çok yaklaşmıştım. Bana öyle bakma, onu öldürmeyeceğim." En azından hüngür hüngür ağlayan dudaklarını kapalı tuttuğu sürece.

Gibson'ın alay etmesi üzerine iç çekti. "Sen ne kadar karşı çıkarsan çık, ben insanları eğlenmek için öldürmüyorum," dedi başını öne eğerek. "İnsanları senin orada olduğun gibi görmekten gerçekten hoşlandığımı mı düşünüyorsun? Kırık dökük ve işe yaramaz?"

Gibson'ın tek cevabı dudaklarının gerilmesiydi.

Eithan karyolaya doğru tek bir adım attı ve muhafızın vücudunun gerilmesinden zevk aldı. Görünüşe göre hâlâ söndürülmesi gereken bir hayat vardı.

"Emin değilseniz diye söylüyorum, sorum retorik değildi."

Gibson boğazını temizledi ve yüzündeki çekingenliği gizlemeye çalışarak, "Her zaman yüzünüze yapışan coşku, bunu yaptığınızı gösteriyor," dedi.

Eithan kıkırdadı, son birkaç adımı attı ve şifacının sandalyesini tutmak için uzandı. Sandalyeyi yaklaştırdı ve sonunda giysilerine kan sızması durmuş olan kendi yaralarını kızdırmamaya dikkat ederek kendini üzerine bıraktı.

"Doğru. Ama ne demek istediğimi açıklığa kavuşturmalıyım." Arkasına yaslandı, bir bacağını diğerinin üzerinden geçirdi, yarılmış derisi çekilip yanarken bile maskesi pürüzsüz ve rahatsız edici değildi.

"Haklısın, yaptığım işten zevk alıyorum. Muhtemelen bu dünyadaki ve bizi bekleyen diğer dünyadaki her şeyden daha fazla. Ama bu gerçekle gurur duyduğumu mu sanıyorsun?

"Ruhsuz bir canavar olduğumu bilerek geliştiğime gerçekten inanıyor musun? Bu kabuk bedene kan pompalayacak bir kalbimin kalmamasından zevk aldığımı mı?"

"Evet."

Eithan başını eğdi. Verdiği cevap için onu suçlamadı. Gibson yoksul büyümüş olabilirdi ama babasız büyümüş ve annesi tarafından şiddetle sevilmişti. Anlayamıyordu.

İnsanlar kendilerinin deneyimlemedikleri şeyleri anlayabilecek kapasitede değillerdi. Acıma duygusu vardı, ancak gerçek empati, kendi imajlarını iyileştirmek isteyenlerin yarattığı bir efsaneden biraz daha fazlasıydı.

Kimse Sulian'ın çocukken kılıcını birçok kez düşürdüğünde elini alevin üzerinde tutmasıyla empati kuramazdı. Kendi başına çıkmak zorunda kaldığı zihinsel ve fiziksel kara deliği anlayabilecek kapasitede değillerdi. Aynı şeyleri yaşamadıkları sürece. Ve Matherin'deki bir ruhun bunu yaşadığından oldukça şüpheliydi.

"Eskiden bununla savaşırdım, biliyorsun. Sulian'ın içimde uyandırdığı bu doğuştan gelen dürtü." Ellerini inceledi, tırnaklarının altındaki kurumuş kanı temizledi.

"Çocukken bir korkak gibi ondan saklanmaya çalışırdım. Yalvardım, ağladım ve en iyisi olmak için vücudumu kırdım. Hatta onu memnun etmek için ona hediyeler verecek kadar ileri gittim."

Nefes nefese kaldı, ellerini kucağına indirdi ve tek istediği Sulian'ın boynuna dolayıp bükmekken onları düz durmaya zorladı.

"Gençliğimde halktan birinin seviyesine inerek kendi kendime resim yapmayı ve dikiş dikmeyi öğrendim. Egzersiz yaptım, koştum, şiirsel saçmalıklar yazdım.

kütüphaneler ve o kadar çok seks yaptım ki sikimin vücudumdan nasıl düşmediğinden emin değilim."

Bu düşünceye güldü, sonra Gibson'ın yüzündeki kuşkulu ifadeye daha çok güldü - durumu göz önüne alındığında bir başarı. Ancak anılarını gözden geçirmeye devam ederken kahkahası hızla söndü.

"Hiçbir şey işe yaramadı. Hiçbir şey. Zihnimin her yıl daha fazla parçalandığını hissediyordum ve sadece sürekli ıstırabın sona ermesini istiyordum. Sesler, çukur, her nefes alışımda göğsümü parçalayan tam ve mutlak sefalet."

Kendisine izin verdiği tek duygu gösterisi olan nefesini verdi ve bir anlığına Gibson'ın bakışlarında bir acıma titreşimi gördüğüne yemin edebilirdi. Muhafızın asla anlayamayacağının bir başka kanıtıydı bu.

Eithan dirseklerini kalçalarına dayayarak öne atıldı ve Gibson'ın yüzünün üzerinde durdu. Gibson bağlarına karşı çırpındı, çatlak dudaklarından boğuk bir homurtu döküldü.

Her zamanki gibi korkusunu içine atamayacak kadar kendini kaybetmiş olan Eithan onun paniğini görmezden gelerek devam etti. "Sonra bir gün yaşlı bir hizmetçi odamdaki bir vazoya çarptı. Çocukken annemin anısına yaptığım bir vazo. Ayaklarımın dibinde paramparça oluşunu izledim, her bir kırık parça kadar boş ve değersiz hissediyordum.

"Elinde bir süpürge ve yarım yamalak bir özürle döndüğünde hiç düşünmedim. Kırık parçalardan birini alıp solgun boğazına gömdüm ve kanın parçaların üzerinden fışkırmasını izledim. Düşerken çok şaşırmış görünüyordu, sanki akan kanı bir şekilde durdurabilecekmiş gibi yüzülmüş derisini kavramaya çalışıyordu."

O gün adamın çırpınışını izlerken kalbinin nasıl hızlandığını hatırladı. Her yalvarış bir panzehir gibi damarlarında dolaşmış, altındaki adam hayatını kaybederken onu hayata döndürmüştü.

"Sanki yeniden nefes alabiliyordum Gibson. O günden sonra zindanı ziyaret etmeye başladım ve bu zehri ne kadar çok bedene bulaştırırsam, içimde o kadar az yaşadığını fark ettim. Annem öldüğünden beri ilk kez *yaşadığımı* hissettim."

Gibson yutkundu ve başını hafifçe salladı. "Babanın sana yaptıkları hiçbir şeyi düzeltmiyor. Sadece seni de en az onun kadar kötü yapar."

Eithan omuz silkti. "Ben neysem oyum."

"Kafayı yemişsin sen," dedi, nefret bakışlarına geri dönerken dudağı kıvrıldı.

Eithan arkasına yaslandı ve dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Boku yemiş olabilirim ama bunu kendine sen yaptın. Önce güvenimi kırdın, sonra da gelinimle bir bağ kurdun."

"Benim bir-"

Elini saygısızca sallayarak inkârını durdurdu. "Romantik anlamda söylemiyorum elbette. Ama sana değer veriyor ve senin hayatını kurtarmak için kendi hayatını seve seve feda edebilir. Ben de tam olarak bunun üzerine bahse giriyorum."

Gibson'ın gözleri irileşti ve vücudu onu aşağıda tutan kayışlara saplanınca acı içinde tıslayarak ayağa fırladı. "Ne yaptın lan sen?"

Eithan sırıttı. "Sadece bir mektup yazdım. Önemli bir şey yoktu. Sadece onun kaçırılmasına yardım ettiğin için hapse atıldığını ve idam edilmeyi beklediğini yazdım." Göz kırptı. "Bunun arkasında İmparator Sulian'ın olduğunu ima etmiş olabilirim."

Gibson tükürüğünü çenesine doğru fırlattı. "Amacınız onu kandırmak olsaydı, beni çoktan infaz eder ve yalan söylerdiniz."

"Hayır," dedi Eithan, ayağa kalkmaya çalışırken sandalyenin ayakları yere sürtünüyordu. "Gördüğüm kadarıyla Vera'nın gücü sinirlenene kadar ortaya çıkmadı."

Kapıya doğru yürüdü, vücudundaki kurumuş kanı temizlemeye fazlasıyla hazırdı. Elini kapının koluna doladı ve Gibson'ın düşüncelerinin yüzünde sanki çığlık atmış gibi yüksek sesle belirmesini izledi.

"Görüyorsun ya Gibson, koşarak geri döndüğünde işkence görmüş ama fark edilebilir bedenine ihtiyacım var. Parçalanmış bedenini görmesini ve seni kurtarmaya çok yakın olduğunu bilmesini istiyorum."

"Onun kızgın olmasına ihtiyacım yok," dedi, kabzanın avucunu kesene kadar sıkıca kavradı. "Onun *öfkelenmesine* ihtiyacım var."

GHAPTER Io

VERA

Naris önünde belirdi ve tüm vücudu eşit ölçüde beklenti ve sinirle gerilmiş gibiydi. Boyut olarak, Bhasurya başkenti Matherin'den çok da farklı görünmüyordu, ama nerede
Matherin, hayatlarına devam eden insanların günlük telaşıyla meşguldü, Naris de onunla birlikte patladı.

Atlarını sürdükleri ana cadde daha önce hiç görmediği kadar kalabalıktı. Süslemelerin ve coşkunun bariz eksikliği olmasaydı, bir tür festival düzenlendiğini düşünebilirdi.

Genel dükkânlar ve tavernalar olduğunu tahmin edebileceği iki sıra arasına sıkışmış satıcı çadırları, atlı diğer gezginler ve etrafta dolaşan sayısız Magyki vardı. Birbirine bağıran seslerin ezici bahsetmeye bile gerek yoktu.

Gözlerini dikmiş, Jaeros'un atının önünden bir başka grubun daha geçmesini izlerken aklının bir köşesinde bir anı titreşti. İmparator Sulian'ın Bhasura'nın aşırı kalabalık olduğu hakkında söylediği bir şey.

Yemek sırasında, adayla adil bir ticaret karşılığında Magyki'ye toprak teklif etmeye istekli olduğundan bahsetmişti. O zamanlar bu fikir ona yabancı ve alakasız geldiği için üzerinde fazla düşünmemişti ama Bhasura'nın tüm şehirleri bu kadar kalabalıksa Kral Vesstan'ın nasıl hayır diyebildiğini anlamıyordu. Halklarını birbirine karıştırmama arzusu bu kadar güçlü müydü?

Yaraların ve hastalıkların çoğunu iyileştirebilen ve normal kabul edilen ömrün iki katı yaşayan bir nüfusa sahip olduğunuzda, aşırı nüfus bariz bir sonuçtu. Yine de, Jaren'ın lekenin yeteneklerini engellediğine dair söylediklerine bakılırsa, belki de durum her zaman böyle olmayacaktı.

Gözlerini caddeyi kaplayan Magyki'den ayırarak etrafındaki manzaraya baktı - ya da kalabalık bir şehrin ortasında manzara denebilecek şeylere. Ocridal gibi, her yerde renk patlamaları vardı, ama bu sadece sakinlerinin kıyafetlerinde değildi.

Baktığı her yerde, normalde donuk, sıkıcı bir bina olabilecek bir şeye biraz daha fazla şey katan bir renk vardı. Kapı tentelerinden sarkan parlak afişler her bir dükkânın ne sattığına dikkat çekiyor, pencere kenarlarında çiçek kutuları bulunuyor ve koyu yeşil sarmaşıklar kapı aralarında ve sokak duvarlarında büyüyordu.

Ve şehrin kaotik güzelliğinin içinde bir yerlerde, babası onun varlığından tamamen ve tamamen habersiz bir şekilde hayatını yaşıyordu. Onu gördüğünde ne düşünecekti? Bunca yıl onun öldüğünü düşündükten sonra, söylediği kişi olduğuna inanacak mıydı?

Ya bunu hiç düşünmediyse? Ya başından beri onu gönderme planının içindeyse? Kim olduğunu kanıtlamak için bir yol bulması gerekecek miydi? Jaeros'a göre sadece görünüşünün yeterli olacağını varsayabilirdi ama yine de bu büyük bir iddiaydı.

Ona sormak istiyordu ama Dedryn yanında olmadan ailesinden ya da neden onlarla birlikte yaşamadığından bahsetmemekte kararlıydı. Bilinmeyenin onu etkilemesine izin vermemeye çalıştı. Zaten geçmişi değiştirebilecek gibi de değildi. Sadece iyi bir sebepleri olduğunu umabilirdi. Aksini düşünmek çok acı veriyordu.

Bunun dışında, yolculuklarının ilk gününde Jaeros onunla açık açık konuşmuş, çocukken ne kadar şımarık ve huysuz olduğuna dair hikâye üstüne hikâye anlatmıştı. Jaren'i korkutmak için karanlık köşelere nasıl saklandığını ya da Jaeros'un kıyafetlerine nasıl asıldığını, istediğini elde edene kadar ağlayarak onun peşinden nasıl gittiğini.

Jaren'ın kendisi hakkındaki tanımlamalarını aklına sığdırmak zordu ve Jaren bunları sessiz bir eğlence homurtusuyla onaylamasaydı, buna inanmayabilirdi. Hiç kaygısız ve olduğunu hatırlamıyordu. Elric onun haftalarca konuşmayı reddettiğini söylemişti ve o zaman bile sadece sorulduğunda konuşmuştu.

O gece ne olmuştu da tüm kişiliği sessiz bir fareye dönüşmüştü? Ve ona bunu unutturan neydi? Anlattığı hikâyelerin hiçbirini hatırlayamamaktan duyduğu hayal kırıklığını dile getirdiğinde Jaeros, anıların zamanla geri geleceğinden emin bir şekilde onu başından savmıştı. Travmanın kendi kuralları dışında hiçbir kurala uymayan aldatıcı bir canavar olduğunu ve onu sadece zaman ve sabrın evcilleştirebileceğini söylemişti.

Söz konusu erkeğe şöyle bir baktı. İlk günün aksine, ikinci gün boyunca pek konuşmamıştı. Onun ruh halindeki değişikliği fark etmiş ve sadece yorgun olduğunu ve eşini özlediğini düşünerek sorularını geri çekmişti. Ancak Naris'yaklaştıkça daha da sessizleşti ve bunun yorgunluktan daha fazlası olup olmadığını merak etmeye başladı.

Kral Vesstan bunca zaman kendisine yalan söyledikleri için Jaren'in babalarına ne yapacaktı? Ve eğer yalan söylememiş olsalardı, tüm planın içinde olsaydı, geri döndüğü için onları suçlar mıydı? İmparator Sulian'ın ne yapacağını bildiğini hissediyordu ama Kral Vesstan'ın nasıl hüküm sürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Jaeros'un onun yüzünden cezalandırılacağı düşüncesi midesini bulandırdı. Muhtemelen hoşlanmayacağı sırları olduğunu bilse de, onunla arasında bir bağ hissetmekten kendini alamıyordu. Ona Trey'i ya da Trey'in onun yaşında nasıl biri olabileceğini hatırlatıyordu.

Görünüşünün yarattığı gerginlik ve stres olmasaydı, Jaeros'un da arkadaşı gibi neşeli bir kişiliğe sahip olacağından emindi. Esprileri pek sık ortaya çıkmıyordu ama çıktığı birkaç seferde de en az Trey'inki kadar gülünç oluyordu.

Gözlerini kapadı ve arkadaşının yüzünü ilk kez gördüğünde neler hissettiğini hatırladı. Gülümsemesi ne kadar parlak ve misafirperverdi. Tanrım, onu özlemişti. Bulaşıcı kahkahasını, alaylarını, hatta onunla dalga geçip onu çıldırtmasını bile.

Şu anda ne yapıyor olabilirdi? Eithan seyahat etmediği zamanlarda ne yaptığından hiç bahsetmemişti ve kız da bunu sormayı hiç düşünmemişti. Eithan'ın on iki muhafızının da kendi evinde onu takip etmesini istediğini düşünemiyordu. Öyle değil mi?

Eithan banyo yapmak ya da kitap okumak gibi basit şeyleri yaparken Trey'in rastgele kapıların önünde durup duvara baktığını hayal ederek gülümsedi. Parmakları bacağına vuruyor, zihni rastgele düşüncelerle karmakarışık bir halde maskeyi çıkarıp rahatlayabileceği ana kadar dakikaları sayıyor olacaktı.

Jaren'in dudaklarının hafif dokunuşunu şakağında hissettiğinde irkildi ve kolları hemen dizginleri bırakarak beline dolandı ve onu sabitledi.

"Sıcaksın," diye mırıldandı.

Kaşlarını çattı ve elinin tersiyle alnına dokundu. Kendini sıcak hissetmiyordu. Güneş batmaya başlamıştı ve hava güzeldi, esinti ara sıra saçlarını kulaklarına doluyor, yüzünü ve boynunu serinletiyordu. "Öyle miyim?"

Kıkırdadı, başını eğdi ve bir elini göğsünün üzerine koydu. "Burada demek istedim."

Oh. "Bu iyi bir şey mi?" diye sordu, adamın elinin tehlikeli bir şekilde göğüs ucunu okşamaya yakın olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak.

Onun düşüncelerini okuyarak kulağına doğru gülümsedi ve nefesi her iki kolunda da tüyler ürpertirken parmakları aşağı doğru inmeye başladı. "Ne düşündüğüne bağlı."

"Çok güzel, değil mi?" Ses sessiz konuşmalarını böldü ve neredeyse eyerden fırlayacaktı, kalbi boğazına düğümlendi. Birkaç saniye içinde yalnız olmadıklarını unutmuştu bile. Jaren'ın dokunuşu dünyanın geri kalanını anında bloke ediyordu. Elleri onun üzerindeyken hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Jaeros'un bakışlarıyla karşılaştığında kızararak ondan uzaklaştı. Yüzündeki ifadeyi gerginlik sanan Jaeros ona cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Endişelenme canım, bu gece için gergin olmanı gerektirecek bir şey yok."

"Kralı görmeyecek miyiz?" diye sordu, sesindeki aksamanın kendisi için olduğu kadar onlar için de açık olmamasını umarak. Jaeros'un titrek gülümsemesi ona o kadar şanslı olmadığını söyledi.

"İkinizin de Dedryn dahil herhangi biriyle buluşmadan önce yıkanmak ve dinlenmek isteyeceğinizi düşündüm. Yarın herhangi bir gün kadar iyi bir gün."

Jaren'ın kollarında neredeyse rahatlayarak sarkacaktı. Henüz bunların hiçbirini düşünmek istemiyordu. Babasıyla tanışma düşüncesi ve bunun gerektireceği her şey şu an için çok fazlaydı. At üstünde geçen iki günden sonra sıcak, rahatlatıcı bir banyo kulağa çok daha iyi geliyordu. Gerçi en son banyo yaptığında başına gelenleri düşününce, belki de değildi.

"Sizin çatınız altında kalmayacağız."

Jaren'in kırpılmış sözleri karşısında iki büklüm oldu, yine onun adına konuştuğu için saldıracaktı ki Jaren kalçasını sıktı ve hiç istifini bozmadan ona baktı. "Bu benim için zor bir sınır, Veralie. Orada kalmayacağım."

Adamın bakışlarındaki duyguyu ve kalbinin onunkiyle birlikte düzenli bir şekilde atmasını okuyarak ağzını kapattı. Başka bir pis handa kalmak istemiyordu ama bu sadece onunla ilgili değildi. "Tamam," dedi ve onun göğsüne yaslanmak için döndü.

"İyi ki seni davet etmemişim," diye Jaeros. "Size sarayın misafir kanadına kadar eşlik edeceğim. Orası kralla görüşme izni alan Magyki'ler için kullanılıyor."

Bu haber onu şaşırttı. Sarayda, krallarıyla görüşmek isteyen vatandaşlar için özel misafir odaları mı vardı? "Görüşme talep eden herkesin orada kalmasına izin mi veriyorlar?"

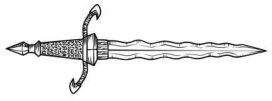
Jaeros boğazını temizledi ve ona hızlı bir bakış attı. "Şey, hayır, herhangi biri değil." Daha fazlasını söylemedi ve söylemesine de gerek yoktu. *Soylular* rahatça kalabilir ve kralla görüşme talep edebilirdi. Tüm bunlar olurken halkın geri kalanı sokaklarda yer kavgası veriyordu. Rakamlar.

Neden iktidardaki insanlar sadece yardımlarına ihtiyacı olmayanların sesini dinlemeye istekli oluyorlardı? Görünüşe göre Sulian ve Vesstan birbirlerine itiraf etmek istediklerinden daha çok benziyorlardı. Her ikisi de vatandaşlarının ağzını suyun üstünde tutmak için en azını yaparken, zenginler yüzeyin on fit üzerindeki sabit köprülerde duruyordu. Ama kimse gerçekten boğulmadığı sürece sorun yoktu, değil mi?

"Pek soylu gibi görünmüyoruz," dedi Jaren ve kendisini işaret ederek. Jaren hâlâ seyahat taytının üzerine iki günlük eski, büyük boy tuniğini giyiyordu, Jaren ise dağınık saçları ve dağınık saçlarıyla bir sokak sakini gibi görünüyordu. "İçimden bir ses hoş karşılanmayacağımızı söylüyor."

Ama Jaeros onu başından savdı ve şehirdeki yürüyüşlerine devam ederken kısrağını önlerine kattı. "Muhafızlar ve personel benim sözüme güvenecek, Dedryn ve ben de sabah kimse sizi görmeden sizinle buluşacağız."

"Sorun olur mu?" diye fısıldadı, başını yana eğdi ve parmaklarını Jaren'ınkilerin üzerine dokundurdu. Jaren'ın itiraz etmesini bekliyordu ama o sadece burnunu saçlarına gömdü ve homurdandı, sanki o noktada verecek başka bir şeyi kalmamış gibiydi. Bunu evet olarak kabul etti.

Ahıra varıp hayvanlarına bakacak birini bulduklarında hava kararmış, yolun geri kalanını satıcı ışıkları ve ay ışığından başka bir şey olmadan yürümek zorunda kalmışlardı.

Nihayet sarayın kapısına yaklaştıklarında boynunu geriye doğru büktü ve görebildiği kadarıyla -ki sarayın devasa olduğu gerçeği dışında pek bir şey değildi . Gözlerinin muhtemelen tüm yüzünü kapladığını biliyordu ama aval aval bakmaktan kendini alamadı. Burası içinde büyümesi gereken evdi.

Geliştirilmiş görüşünün karanlıkta görmesine yardımcı olamaması çok yazıktı, zaten gücünü yeterince iyi odaklayamıyordu. Ama araziyi keşfetmek yarına kadar ertelemesi gereken bir başka şey olacaktı.

Hafif deri zırhlar giymiş ve kılıçlarını kınına sokmuş iki erkek muhafız yaklaşmalarını izliyordu. Gözleri Jaeros'un yanından hızla geçip gitti, yüzüne alışkın oldukları belliydi ama onun kapüşonlu gövdesinde duraksadılar. Uzun süren dikkatleri Jaren'in onu daha yakına çekmesine neden oldu ve elini hançerine dayayarak ona baktı.

Ama Jaeros onlarla sessizce konuşurken hiçbir şey söylemediler ve Vera'dan uzaklaşıp başlarını salladılar. Vera'nın sinirleri her yöne savruldu, onları kapıdan geçirmek için kim olduklarını söylediğini merak ediyordu. Onu kendisi olarak tanıtıp tanıtmayacağını konuşmamışlardı ve bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Ama Jaren başparmağıyla onun belini nazikçe okşarken endişeli görünmüyordu.

Bir dakika daha geçtikten ve sert bir baş sallamadan sonra muhafızlar tek kelime etmeden kenara çekildi, Jaeros'un geçmesine izin verdi ve agresif bir şekilde onları takip etmelerini işaret etti.

Başını iki yana çevirdi, gözlerini kısarak yürüdükleri avlunun görebildiği her parçasını özümsemeye çalıştı. Jaeros'u yan taraftan takip etmeye devam ettiler ve ana patikadan çıkıp çok daha ince, iyi aşınmış bir yola girdiler. Ne beklediğinden emin değildi ama karanlıkta neredeyse gizlenmiş, sıradan bir kapı değildi bu.

Jaeros açıklama olarak, "Aşçının girişi," dedi ve kapıyı iterek açtığında, duvarlarda yanan meşaleler dışında boş olan, dar bir merdiven dizisine çıkan uzun, loş bir koridor ortaya çıktı.

Kadın onu takip etmek için hamle yaptı ama Jaren parmaklarını onunkilere geçirerek onu geri çekti ve girişte durakladı. "Bizi gizlice içeri mi sokuyorsun? Senin sözüne güveneceklerini söylediğini sanıyordum?" Ses tonu açık ve net bir küçümsemeyle doluydu.

Jaeros merdiveni çıkmak üzere olduğu yerden döndü. "Ne yani, onu fark edilmeden saraydan geçirebileceğini mi sandın? Annesi de dahil olmak üzere önceki kraliçelerin büyük portreleriyle kaplı bir saray." Jaren'ın sessizliği üzerine alay etti. "Ben de öyle düşünmüştüm. Hadi gidelim."

Onları merdivenlerden yukarı çıkardı ve hepsi de ilki kadar sade ve loş olan birkaç koridordan geçirdi, sadece sorusuna başını sallayan ve sıcak bir şekilde gülümseyen genç bir kadınla konuşmak için durdu.

Üçüncü merdiveni çıkana kadar çevreleri değişmemişti. Aplikler daha gösterişli ve detaylıydı ve duvarlar artık bir hizmetli koridorunda olmadıklarını gösteren çok sayıda resim ve bitkiyle süslenmişti.

Büyük bir meşe kapının yanında duran Jaeros, başını koridorun solundaki bir diğer kapıya doğru eğmeden önce elini kapıya doğru kaldırdı.

"Bana bu iki odanın da boş olduğunu söyledi," dedi, yukarı çıkarken konuştuğu kadına atıfta bulunarak, "ve personele rahatsız edilmemeniz gerektiğini bildirmesini rica ettim. Ama yine de nasıl konuştuğunuza dikkat edin." Kadın başını salladı, kapıdan içeri dalmaya ve kendini yatağa atmaya hazırdı ama Jaren kollarını kavuşturup ayaklarını dikti, her haliyle öfkeli bir pislik gibi görünüyordu. "Lanet olası bir bebek bakıcısına ihtiyacımız yok. Sen ne yaptıysan yapmam gerekiyordu. Evine git. Eminim *arkadaşın* bu hikayeyi duymak için can atıyordur."

Vera, erkeğin oğlundan akan saf nefretin altında nasıl olup da erimediğinden emin değildi ama yüzünde boş bir ifadeyle onun bakışlarını karşıladı ve "Diğer oda senin için, benim için değil" dedi.

Jaren'ın göğsünden patlayan derin bir kahkaha kendi göğsünü doldurup omurgasından aşağıya doğru titreşince sıçradı. İlk odanın kolunu kavrayıp kapıyı açmadan önce babasına gülümserken köpek dişlerinin ikisi de dışarı fırlamıştı ama bu ifade hiç de samimi değildi.

"Kutsal Aleron."

Saray misafirleri için herhangi bir odanın güzel olacağını elbette biliyordu ama bunu görmek bambaşka bir şeydi. Onun ve Elric'in tüm evi bu tek odaya sığabilirdi. Tavan bir dağ zirvesi gibi dimdik yükseliyor, onların hizasındaki meşaleler ürkütücü gölgelerin üstlerinde dans etmesine neden oluyordu.

Sol tarafta şimdiye kadar gördüğü en büyük yataklardan biri vardı; üç yetişkinin rahatlıkla sığabileceği büyüklükteydi ve bordo battaniyeler ve sert görünümlü krem rengi yastıklarla kaplıydı. Uzak duvarın karşısında büyük bir pencere vardı.

Henüz dışarıyı göremiyordu, yanında uzun bir masa ve kitaplarla dolu bir raf vardı.

Bacakları koşup onlara bakmak için kaşınıyordu, Magyki soylularının ne okumaktan hoşlandığını merak ediyordu ama Thyabathi okumayı hiç öğrenmediğini düşünürsek, zaten anlayacak gibi de değildi.

Sağ tarafta sadece bir banyo odasına açıldığını tahmin edebildiği bir kapı ve onun yanında duvarın geri kalanını kaplayan, önünde birkaç büyük, kovaya benzer sandalyenin bulunduğu bir ocak vardı.

Kesinlikle muhteşemdi, şimdiye kadar ona verilen en güzel odaydı. Yine de bir şekilde soğuk ve davetsiz hissetti ve kendini eski odasının rahatlığını özlerken buldu.

"Dedryn ve ben sabah görüşürüz."

Bakışlarını odadan çekip kapının hemen önünde oyalanan Jaeros'a baktı. Gözlerinin altındaki halkalar daha da belirginleşmişti ve bir kez daha onun gerçekte kaç yaşında olduğunu merak etti.

Gitmek için döndü ve kadın onun biraz dinlenmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu. Hepsinin buna ihtiyacı vardı. Ama umutsuzca cevaplamak istediği bir soru vardı. Kral Vesstan'la tanışmadan önce bilmesi gereken bir soru.

"Jaeros?"

Kaşlarını kaldırarak arkasına döndü. "Evet?"

"Babam Kral Vesstan'ın haberi var mıydı? Yani ölmediğimi. Beni göndermeni isteyen o muydu? Sana yalan söyletti mi?"

Babası ona sertçe bakarken Jaren'ın elinin kendi elinin etrafında kilitlendiğini hissetti. Jaren'ın önünde ona sormak haksızlıktı ama yarından önce ikisinin de bunu bilmeye hakkı vardı. Babasının onlara bu seçimi yapmalarını emredip emretmediğini ya da herkese yalan söylemeyi kendi başlarına seçip seçmediklerini bilmesi gerekiyordu. Jaren'in elini sıktı ve onun iyiliği için bunun ilk soru olmasını umdu.

Jaeros'un dudakları gerildi ve bir an için cevap vermeyi reddedeceğini düşündü ama sonra gözlerini kapatıp başını salladı. "Hayır, Veralie, bilmiyordu."

Jaren'ın içinden geçen acı onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu. Titrek bir nefes çekti ve içi acıdan başka bir şeyle doluyken nasıl bu kadar soğukkanlı durabildiğini merak etti.

Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Oğullarına bunu neden yapmış olabilirlerdi ki? Jaeros'un oğluna olan sevgisi gözlerinden okunuyordu. Bir nedeni olmalıydı. Ama Jaeros başka bir şey söylemedi. Sadece Jaren'a baktı.

Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce neredeyse sakatlayıcı bir hüzünle.

JAREN

ONA HIÇ SÖYLEMEMIŞLER.

Bunca yıl, bunca zaman, Kral Vesstan'ın Veralie'nin ölümündeki rolünün kefareti olarak kendisine Aleron'da bizzat keşif görevi verdiğine inanmıştı. Babaları bunu hiç söylememiş ama onun böyle düşündüğünü biliyor olmalıydılar. Sürekli büyüyen yığınlarına eklenecek yeni bir aldatmaca daha.

Hissettiği nefret ağır ve acıydı ve eğer Veralie'nin varlığının sıcaklığı olmasaydı, onlara ya da başka birine karşı neler yapabileceğinden emin değildi. İhanetleri ruhunun derinliklerine kadar işlemiş, güven duyma yetisini kesip biçmiş ve gözle görülür bir neşeyle söküp atmıştı.

Her şeyin üstesinden gelebileceğini, her zaman yaptığı gibi her şeyi kilit altına alabileceğini, böylece Veralie'nin neye ihtiyacı olduğunu bulma fırsatına sahip olacağını düşündü. Ama hayatında ilk kez, daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Yarın Veralie'nin hayatının en önemli günü olacaktı ama kendisi için onu tamamen yıkacak bir gün olmasından korkuyordu.

"Neden diğer odayı kontrol etmiyorsun? Ben iyi olacağım."

Dondu kaldı, bulanık beyni Veralie'nin az önce ne dediğini anlamak için bir an bekledi. Yavaşça yüzünü ona dönerek gözlerini kıstı ve ona doğru yaklaşarak sözlerini geri alması için her türlü şansı verdi. Ama o yapmadı.

Derin bir nefes alarak kol ve bacaklarına karşı savaştı ve onları ona dokunmaktan hemen önce durmaya zorladı. Her ne kadar onun tenine dokunmayı arzulasa ve buna ihtiyaç duysa da, ona dokunmak için kendine güvenmiyordu. Şiddetini ve öfkesini zar zor dizginleyen ince kontrol katmanına güvenmiyordu.

Onu kötü niyetle incitmekten korkmuyordu - bunu asla yapamazdı - ama ona duyduğu içgüdüsel ihtiyaç, babaları ne yaparsa yapsın onun burada olduğunu hatırlatması neredeyse kontrolünün dışındaydı. Aralarındaki bağ onu kamçılıyor ve çekiyor, aletini sertleştiriyor ve onu dişlerinden daha fazlasıyla sahiplenmesini talep ediyordu.

Ve yapabilirdi. Haftalar süren bekleyişin ardından nihayet bir saraydaydılar ve ona bir söz vermişti. Onu almasını engelleyen hiçbir şey yoktu.

ve aralarındaki bağı tamamlıyordu. Çığlık attı ve bunun için yalvardı.

Ama hiç şüphesiz, nazik davranamayacağını biliyordu. Ne bugün ne de yakın zamanda. Onu sert ve hızlı bir şekilde alacak, her hamlede hissettiği her şeyi içine akıtacak, anılarını hâlâ lekeleyen eski çığlıkları bastırmak için ona çığlık attırmaya ihtiyaç duyacaktı.

Kendini *onun* bedenine nakşetmek ve *onun burada* olduğunu ve kendisinin olduğunu o karmakarışık zihnine kanıtlamak istiyordu.

"Jaren? Beni duydun mu?"

Gözlerini kırpıştırdı ve kendi iç sarmalından sıyrılıp onun endişeli, gümüş gözlerine odaklandı. "Sorunun ne kadar aptalca olduğunu kendi başına anlaman için sana bir şans veriyordum," dedi başını yana eğerek. "Çünkü bana başka bir odada kalmamı söylemediğini biliyorum, küçük yıldız."

Endişesi dağıldı, yerini erimiş ateş aldı ve göğsü gümbürdedi, onun içine batarken üzerindeki o şiddetli bakışı hayal etti. Öfkesinin onu sadece daha da baştan çıkardığını ne zaman öğrenecekti?

"Sana orada kalmanı söylemedim, seni hassas göt. Sadece koridorun sonunda başka bir banyo odası var demek istedim." Adam cevap verme zahmetine girmedi ve kadın gözlerini devirerek adamın vücudunu işaret etti.

"Nazik olmaya çalışıyordum, gerçi şimdi neden olduğundan emin değilim. Belki sessiz bir banyo hoşuna gider diye düşündüm. Buna kesinlikle ihtiyacın var. Ocridal'da sadece birimiz yıkandı ve o da sen değildin," dedi burnunu kırıştırarak.

Onun banyo yapma düşüncesiyle aleti seğirdi ve ellerini yumruk yaptı, bir tanesini boğazına dolamaktan ve ağzını çalmaktan kendini alıkoymak için avuçlarının içine hilal ayları kazdı. Boynu onun için her zaman çok güzel kavisler çizerdi.

Lanet olsun. Gözlerini kapadı, kendini sakinleştirmek için ciğerlerini genişletti ama istemeden de olsa onun kokusunu daha da içine çekti. Hırladı, kendini geriye doğru fırlattı ve kapıya doğru koştu, kapıyı neredeyse menteşelerinden sökerken onun şok olmuş ifadesini görmezden geldi.

O lanet olası bir hayvan değildi. Koridorda hızla ilerleyip diğer odaya girerken bunu defalarca tekrarladı ve kapıyı arkasından çarptı.

Ama bir saat sonra, üzerine bir leğen dolusu soğuk su dökmesine rağmen hâlâ aynı şeyi tekrarlıyordu. Acı verici bir şekilde sertleşmiş ereksiyonunu görmezden gelerek üçüncü kez cildini ovdu ve umutsuzca eşinin koridorun hemen karşısında çıplak ve ıslak olduğu bilgisini çıkarmaya çalıştı.

"Allah ," diye inledi, daha sert ovarak.

O lanet bir hayvan değildi.

BÖLÜM II

VERA

Son anda verdiği kararla kabarmış buklelerini leğene daldırdığı için sırtından aşağıya damlayan saçları ve pembeleşmiş kiniyle nihayet kendini yatacak kadar temiz hissediyordu.

Bir saat boyunca kaynar su dolu bir küvette ıslanmayı tercih ederdi ama bir hizmetçi bulmak için koridorlarda dolaşmanın pek de iyi bir fikir olmadığını kabul etmişti. Özellikle de Jaren'ın bunu öğrenirse nasıl tepki vereceğini düşününce.

Bu düşünce karşısında dudağı uçukladı. Onun kim olduğunu bilmeden önce bile her zaman zorba bir pislik olmuştu ama son birkaç gün çok daha kötüydü. Nedenini anlamak kolaydı ama ona nasıl yardım edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ne yapacağını düşünürken saçlarını omzunun üzerinden çekti ve suyu sıktı. Jaren duyguları hakkında konuşmaktansa kılıçtan düşmeyi tercih ederdi ama belki de sabahı birbirlerini döverek geçirebilirlerdi?

Ya da... belki tamamen başka bir şey yap.

Ellinci kez kapıya baktı, koridorun aşağısında hâlâ onun nabzının attığını hissedebildiği için yüzü kızarmıştı. Kendini ondan uzaklaştırıp hışımla dışarı çıktığında onu gerçekten kızdırdığından endişelenmişti ama endişesi uzun sürmemişti.

Nabzı yaşam savaşı verir gibi atmaya başlayalı beş dakika bile olmamıştı ki göğsü, yıkamanın onun yaptığı şey olmadığını açıkça ortaya koyan yoğun, baş döndürücü bir hisle patladı.

Kıskançlık ve incinmişlik duyguları titreşti ama onları bastırdı ve gidebildikleri yere kadar gömdü. Onu gönderen ve biraz huzur ve sessizliğin tadını çıkarmasını söyleyen kendisi iken, ikisini de hissetmeye hakkı yoktu. O kim oluyordu da onun yalnız zamanını nasıl değerlendirdiğini yargılayabiliyordu?

Zaten bir şey teklif etmemişti, adam açıkça bunu düşünmüş olsa bile. Nabzının ritmi ve kokusunun etrafını sarması arasında, onun kendisini kapıp yatağa atmasını bekliyordu. Ama tuniği ona değdiği anda, adam sanki odayı ateşe vermiş gibi arkasını dönmüş ve dışarı fırlamıştı.

Ruh halindeki değişiklikler bir gün ona kamçı etkisi yapacaktı.

Leğenin yanında duran son temiz bezi aldı ve Jaren'ın sürekli değişen ruh halinin kendisini rahatsız etmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde saçlarını sıkmaya başladı. Jaren'ın tek başına yaptıklarından daha önemli şeyler vardı.

Sinir bozucu derecede dar olan taytını daha yeni çekmiş ve bol pantolonunu özleyerek aşağıya bakıyordu ki banyo odasının kapısının arkasından çarparak açıldığını duydu.

Kalbi boğazında dönüp dururken, bir çift kapüşonlu, zümrüt göz tarafından tuzağa düşürüldü. Sesi istediğinden daha tiz çıkınca içgüdüsel olarak kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tanrılar, kapıyı çalmaz mısınız? Ne yapıyorsun sen?"

Kapı aralığından kımıldamadı. Cildi kızarmış ve uzun saçları temiz tıraşlı yüzünü ıslatmış bir halde ona baktı. Bakışları açlıkla kızın vücudunda gezindi, kollarının altından görünen teni inceledi ve gözleri ısındı. Odanın öbür ucundan onu tüketebilecekmiş gibi, açıkta kalan yakasının ve omuzlarının her santimini yiyip bitirerek yukarı doğru ilerlediler.

Adam ereksiyonunu gizlemek için hiçbir çaba sarf etmedi ve kokusu kadının duyularına saldırarak kalçalarını birbirine sıkıştırmasına neden oldu. Kahretsin, kendi arzusu hemen karşılık vermeden onun arzu tünelini hissetmeye alışabilecek miydi?

Sanki onun düşüncelerini duyabiliyormuş gibi, dudakları köşeden kıvrıldı, rahatsız edici bir şey söylemek üzere olduğunu haber veriyordu ki aniden kaskatı kesildi. Tüm vücudu inanılmaz, doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kalmadan önce sırıtışı düştü ve kaşları bir anlığına çatıldı.

O neydi -ama sonra gözlerinin nereye fark etti.

Gözleri *neye* odaklanmıştı.

Kahretsin.

"Nerede o?"

Kollarını göğsüne doğru daha da sıktı, boğazındaki ani yumrudan boğulacakmış gibi hissediyordu. Şaşkınlıktan dikkatsiz davranmış, dönerken saçlarının omzundan düştüğünü fark etmemişti. "Ne nerede?" diye sordu aptalca, sanki ikisi de onun neye baktığının acı verici bir şekilde farkında değilmiş gibi.

Ona doğru tek bir adım attı ve ısırarak "Biliyor musun?" dedi.

Parmakları seğirdi, ama onları adamın gözlerini diktiği noktaya doğru sürükleme isteğine karşı koydu. Eninde sonunda öğreneceğini biliyordu, sadece ne söyleyeceğini hazırlamadan önce bunun olmasını planlamamıştı.

"Ben... Ben onu iyileştirdim."

Bir adım daha. "Bunu kısa süre sonra yapmış olman ve tüm bu süre boyunca saklamış olman gerekirdi."

Yüzü buruştu. Kelimeler kesebilseydi, yerde kanlar içinde yatıyor olurdu. Sertçe yutkunarak çenesini kaldırdı ve yarı çıplakken olabildiğince kendinden emin görünmeye çalıştı. "Evet."

Burun delikleri alevlendi ve elleri sanki onu boğazlamamak için her şeyini harcıyormuş gibi iki yanında yumruk oldu. "Neden?" diye sordu. "Hoşuna gitti. Hatırladığım kadarıyla oldukça yüksek sesle."

Adını nasıl haykırdığını, onun ellerine karşı nasıl kıvrandığını hatırlayarak kızardı. "Evet, ama bu ilişkimizin ayrıntılarını etraftaki herkese göstermek istediğim anlamına gelmiyor," dedi, seçiminin bundan zevk almadığı anlamına gelmediğini anlamasını umarak.

Ama bu söylenecek yanlış bir şeydi.

İki adım daha atarak hırladı. "Bu benim işaretimdi, çiftleşmiş bir dişi olduğunun bilinmesi için görülmesi gerekiyordu."

"Bunun bilinmesine gerek yok Jaren. Bana sahip değilsin ve benim çiftleşme durumum kimseyi ilgilendirmez."

Adam gücüne kavuştuğunda kalp atışlarının hızlandığını hissetti ama kolları kendini sıkıca sardığı için, adam hamle yapıp kalan mesafeyi kapattığında ve ona çarptığında hiçbir şey yapamadı.

Güç nedeniyle göğsünden çıkan hava, adam bir elini göğsüne doladığında boğazına takıldı. Başparmağını çenesinin altına bastırarak başını sertçe geriye eğmeye zorlarken, diğer kolu gövdesine dolandı, parmakları omurganın tabanına doğru sıcaktı.

"Yanlış," dedi. "Biz eşiz, Veralie. Bu senin benim olduğun anlamına geliyor. Birbirimizi işaretlemek zevk için yapılır, ama *bu* koruma içindi."

Gözleri kısıldı ve yutkundu, boğazındaki sert baskıyı aşmak için kelimelerini zorlamak zorunda kaldı. "Kendimi koruyabilirim."

"*Seni* korumak için olduğunu söylemedim."

Eğildi ve dudaklarını kızın kaşlarının arasında beliren kırışıklığın üzerinde gezdirdi. "Diğer herkesi seni benden almaya çalışmaktan korudu. Çünkü eğer biri bunu aklından bile geçirirse, hiç tereddüt etmeden onu öldürürüm."

Öfke alevlendi. "Ben senin bulduğun bir hazine değilim Jaren. Beni alamazsın."

"Yapamayacağını biliyorum," diye fısıldadı, elini boynunun arkasına kaydırmak için kavrayışını serbest bıraktı. "Ve bundan emin olacağım." Saçlarından bir tutam alarak başını yana doğru salladı ve dişlerini daha önce işaretlediği noktaya batırarak vurdu.

İçindeki uyarılma yükselirken bile haykırdı, onun dokunuşuna lanet bir kukla gibi tepki verdi. Ama ne yazık ki onun öfkesi daha güçlüydü. Kollarını aralarında sıkıştıkları yerden çıkardı, artık kendini örtmeyi umursamıyordu. Nasıl olsa mezardan göğüslerini göremeyecekti.

Yukarı uzanarak adamın saçlarından iki büyük avuç aldı ve henüz kesmemiş olmasına sevinerek köklerinden olabildiğince sert bir şekilde çekti. Lanet olası saç tellerinin hepsini .

Çenesini kızın omzundan ayırdı, sadece dilini yeni iz üzerinde gezdirecek kadar geri çekti ve kızın dudaklarından yumuşak bir inilti döküldü. Kahretsin, o okşamayı ta göbeğine kadar hissetmişti.

Ona karşı gülümsedi, kendinden memnun erkek egosu göğsünde alevlendi. Kalçalarını kızın ortasına doğru yuvarlayarak hareketi tekrarladı ve her bir deliğe diliyle hızlı hareketler yaptı.

Ürperdi, kalbinin ve zihninin iki tarafı birbiriyle savaşıyordu. Yetiştirildiği insan, onun isteklerine karşı bu kadar bariz bir şekilde onu işaretlediği için öfkeliydi ama kanında bulunan Magyki, onu sahiplenme ihtiyacından zevk alıyordu. Aralarındaki bağ bu fikir karşısında adeta mırıldanıyordu.

Sert boyunu tekrar kızın içine soktu, kızın arzusunu bilerek kendi yararına kullandı. Bu onu daha da çileden çıkarıyordu. Yapamadığından nefret ediyordu

yaşadığı her duyguyu ön sıradan izlemesini engelledi. O pislik, onu ne kadar etkilediğini bilmeyi hak etmiyordu.

Aralarındaki bağda titreştiğini hissettiği şeyle gözleri parladı. "Doğana karşı koymayı bırak, Veralie. Sen insan değilsin. Magyki'sin ve benimsin."

Ellerini adamın saçlarından indirerek her ikisini de göğsüne koydu ve onu geri itti, bunu sadece adam izin verdiği için başardığını biliyordu. Adam sırıttı ve ifadesinden damlayan kibir, kızın geri çekilip yüzüne yumruk atmasına neden oldu.

Başı yana kaydı ve tökezlerken bir dizi küfür havayı süsledi, artık yarılmış dudağından kan damlıyordu. Bakışları onunkilere kaydı ve yüzünü silme zahmetine katlanmadan çenesini oynattı. Gözlerini kızın açıkta kalan göğüslerine diken adam, dişlerinin beyazı kırmızıya bulanmış bir halde vahşice gülümsedi. "Sana kaçmanı öneririm, küçük yıldız."

O da öyle yaptı. Kendini ileri atarak ona çarptı, onu hazırlıksız yakaladı ve ikisini de açık kapıya doğru uçurdu. Yatak odasının zeminine sertçe çarptılar, Jaren'ın kafası düşmenin etkisiyle tahtadan sekti.

Bundan faydalanarak ve kafasına yediği darbenin aklını başına getirmesini umarak, adamın gövdesinin üzerine çıktı ve yüzüne iki darbe daha indirdi. Onu işaretlemek mi istiyordu? İyi o zaman. O da hemen onu işaretleyecekti.

Başı bir başka darbeyle yana savrulurken ve çenesini kan kaplarken bile elleri kadının kalçalarını kavramak için yukarı kalktı. Bir yandan kalçalarını savuruyor, bir yandan da onu tutup çekerek üzerine atmaya çalışıyordu.

Lanet olası göt deliği. Kalçalarını daha sıkı sıkarak yerinden çıkmayı reddetti ve adamın muhteşem göğüslü yüzüne doğru eğilirken tuniğini yumrukladı.

Doğrudan onun gözlerinin içine bakarak, o güç kuyusunu aradı, onu ikna etmeye çalıştı ve dinlemesini umdu. Derisinin yanarak birbirine yapıştığını hissettiğinde gülümsedi.

Cevap veren bakışı vahşiden başka bir şey değildi. Aralarındaki bağ uğuldadı ve adam köpek dişlerini göstererek kadının boğazını parçalamasına saniyeler kalmış gibi baktı.

Onun aksine, gücünü kandırmadı. Yırtarak açtı ve bir yumruk indirerek göğsüne vurdu ve onu geriye doğru havaya fırlattı. Midesi altüst oldu ve sırtı soğuk zemine çarpıp elleri başının üzerinde sabitlenmeden önce bir anlık şaşkın bir öfke yaşadı.

Elini kızın boğazına sarıp hırlarken ağırlığının büyük kısmı kıza baskı yapıyordu. "Buna bütün gün devam edebiliriz. Hiç kontrolün yok ve sadece kendini tüketmeyi başaracaksın. O yüzden devam et, benimle dövüş. Bunu sevdiğimi ne zaman öğreneceksin?"

Tekrar saldırdı, aynı noktayı daha derinden ısırdı. Çığlık attı, çırpındı ve tekmeledi, vücudundan akan cevap sıcaklığını görmezden gelmeye çalıştı.

"Lanet olsun, beni ısırmayı kes!"

"Hayır." Ellerini değiştirdi ve diğer omzuna geçerek dişlerini tekrar geçirdi.

Adını lanetledi, bacaklarının arasında ıslaklık birikirken bile onun altında kıpırdandı. Tanrılar vücuduna ve ona verdiği tepkiye lanet etsin. Nasıl aynı anda hem savaşmak hem de teslim olmak isteyebilirdi?

Nefesini içine çekti, boynuna doğru hırladı ve geri çekilmeden önce dilini kızın sıcak teninde gezdirdi. "Öfken sadece tadını arttırıyor. İlahi bir şey bu."

Kız ters ters baktı, adamın burnuna kafa atmaya hazırdı ama adam bunu bekliyordu. Bileklerindeki tutuşunu sıkılaştırarak sırıttı ve başını göğsüne indirerek dudaklarını meme uçlarından birine doladı.

Birbiriyle çatışan duyguları gözlerini kör , üstsüz olduğunu tamamen unutmuştu ve adamın meme ucunu ağzının derinliklerine kadar emdiğini hissettiğinde zihni boşaldı. Adam dilini üzerinde gezdirmek için ucunu bırakmadan önce onu cezalandırırcasına daha sert emdiğinde inledi.

Adam o lanet olası ağzını göğsünde gezdirmeden önce bunu tekrar yaptığında ürperdi. Dişlerini göğsünün üst kısmına batırmadan önce tenine tek ve yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Aleron'da senin neyin var?" Çığlık attı.

Kadının ses tonuyla başını kaldıran adam, kalçalarını sertçe kadının içine yuvarlayarak boğazından kontrolsüz bir inilti çıkmasına neden oldu. "Sen söylediğinde duracağım."

Nabzı damarlarından fırladı ve nefes alış verişi zorlaştı. Teslim olmak istedi. Tanrım, çok istiyordu. İçindeki Magyki avazı çıktığı kadar "Seninim!" diye bağırmak ve eşi vücudunu kullanıp zevk verirken orada itaatkâr bir şekilde uzanmak istiyordu.

Ama içindeki insan, Elric tarafından kendini herkese karşı savunmak üzere yetiştirilmiş olan insan, direndi. Onu istiyordu. Bundan utanmıyordu ve istese bile bunu inkâr edemezdi, hele ki Elric bunu hissedebiliyorken. Ama bu onun işini kolaylaştırması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Şehvetini serbest bırakarak, onun dikkatini dağıtacağını umarak vücudundan akmasına, onu yakmasına ve sırılsıklam etmesine izin verdi. Adamın gözlerinin kararmasından anladığı kadarıyla haklıydı. Bileklerini serbest bıraktı, elini başının yanına koyarken diğer elini göğsüne götürdü ve vahşi bir öpücükle ağzını yakaladı.

Bunu kabul etti, içinde uyandırdığı tüm açlık ve saldırganlıkla geri öptü. Adamın kanının metalik tadı ağzını doldurdu ve dudağını daha sert çekti, adamın cevap niteliğindeki iniltisi doğrudan merkezini vurdu.

Bunu görmezden geldi. Vücudunun onunkinin üzerindeki ağırlığını, parmaklarının göğüs uçlarını okşayışını ve bacaklarının arasında yavaşça yükselen orgazmı. Umutsuzca boyun eğmek istediği her bir arzuyu görmezden geldi ve başını onun burnuna çarptı.

Adam başını geriye atarken kükredi ve kadın hiç vakit kaybetmedi. Göğsünü olabildiğince sert bir şekilde iterek, altından sürünerek çıkmak için karnının üzerine döndü. Gidebileceği hiçbir yer yoktu ama en azından onun altında sıkışıp kalmayacaktı.

Ayağa kalktı ama adamın eli bileğini yakalamadan önce sadece bir adım atabilmişti. Adamın çoktan toparlanmış olmasına hazırlıksız olan kadın, yüzüstü yere kapaklandı.

Başının tahtaya çarpma sesi kulaklarında yankılandı ve alnına bulaşan kanın yaydığı sıcaklığı hissederek gözlerini kırpıştırdı.

Lanet okudu, vücudunun acıdan nasıl şarkı söylediğini gizlemek için ona her iki dilde de korkunç isimler taktı. Sanki hissettiklerini ondan saklamanın bir yolu varmış gibi. Ve artık bunu gerçekten istemiyordu. Bu her neyse? Onun vücudu da bunun için şarkı söylüyordu.

Jaren onun iğrenç ağzını görmezden gelerek kalçalarını kavradı ve onu sırt üstü çevirirken tırnaklarını acıyla bastırdı. Ama kızın beklediği gibi onu ağırlığının altında sıkıştırmak yerine, iki elini yeni taytının bandı altına daldırdı ve önden yırttı.

Acımasız muamelesi yüzünden dar kumaş yanlarına battı ve keskin bir şekilde içine çekti, kokusu boğazına dolduğunda boğuldu. Kullandığı asgari kısıtlama ne olursa olsun gitmişti ve kıyafetlerinin geri kalanını vücudundan yırtarken bastırılamaz, vahşi şehvetten başka bir şey kalmamıştı.

Onun çekimine karşı koyamıyordu *ve* artık istemiyordu. Aralarındaki bağ nabız gibi atarken ve adam onun kalçalarını açıp

Dilini kadının tam ortasına doğru kaydırdı. Başı mutluluk içinde geriye düştü, dilinin sert baskısı boğazından boğuk bir inilti çıkardı.

Cevap olarak homurdandı, titreşim ona hayal bile edemeyeceği şeyler yaparken, çılgınca onun ıslaklığını hayatın nektarıymış gibi yaladı.

"İşaretlerimden hoşlanıyormuşsun gibi bir tadın var, *aitanta,*" diye mırıldandı onun sıcaklığına. "Söyle bana, teninin görünen her bir tane bırakmak zorunda kalacak mıyım, yoksa uslu duracak mısın?"

Sırtını dikleştirip kalçalarıyla başını sıkıştırırken bile tırnaklarını adamın kafa derisine geçirerek küfretti. "Lütfen."

"Ya da belki de yaramazlık yapmak tam olarak istediğin şeydir." Dilini kızın içine soktu, girdap gibi döndürdü ve okşadı, sonra çekip klitorisinin üzerinde öyle bir gezdirdi ki kız neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

"Sana sahip değilim Veralie, tıpkı gökyüzündeki hiçbir yıldıza sahip olmadığım gibi," dedi sert vuruşlar arasında. "Ama yine de sen benimsin."

Başparmağını içine soktuğunda nefesleri daha sert ve daha hızlı geliyordu, bu karıncalanma omurgasında daha da yükseliyor ve onu uçurumun kenarına getirmekle tehdit ediyordu. "Tamam."

"Söylediğini duymak istiyorum." Başparmağını çekti ama hemen yerine iki parmağını keskin bir şekilde soktu. Onları gidebildikleri kadar derine gömdü ve bunu yaparken klitorisini sertçe emdi.

Yerden kalktı, adamın yüzüne doğru eğilirken saçlarını can havliyle tuttu. "Aman Tanrım, ben seninim."

"*Benim*. Kullanmak benim, zevk almak benim, incitmek benim. Ve Bhasura'daki her Magyki bunu öğrenene kadar seni işaretleyeceğim."

"Lütfen, Jaren." Artık umurunda değildi. Kollarını onlarla kaplayabilirdi ve konuşmayı bırakıp ağzını tekrar ona dayadığı sürece buna karşı tek bir kelime bile söylemezdi. Ama yapmadı. Başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluşurken parmaklarını sokmaya devam etti.

"Beklemek istedim. Seninle yavaşça ilerlemek ve ruhlarımızı nazikçe birbirine bağlamak istedim. Ama yapamam. Sana çok ihtiyacım var, küçük yıldız."

Vücudu ürperdi ve kadın onun kendini tutmaya çalıştığını, ruhundaki yarayı onarmak için buna, ona ihtiyaç duyduğunu hissedebiliyordu. Ama yine de bekledi, ona hayır deme şansı verdi.

Vücudundaki ısırık izleri, içine girip çıkan parmaklarla birlikte zonkluyordu. İşaretlerini ona zorla geçirmek alçakça bir hareketti ama buna hayır derse, adamın bunu kabul edeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Bir elini onun yanağına koydu ve daha iyi erişebilmesi için kalçalarını döndürdü. "Benim de sana ihtiyacım var Jaren."

Gözlerini kapattı, parmakları derinlere doğru ilerliyordu. "Nazik olmayacağım," diye uyardı, üçüncü bir parmak eklerken sesinde alçak bir hırıltı vardı.

Vücudu bu dolgunluğa hazırlıksız olduğu için irkildi ama adam parmaklarını kıvırarak o mübarek, lanet olası noktaya bastırdığında rahatsızlığı çabucak geçti. "Sana daha önce de söyledim, bunu kaldırabilirim."

Göğsü guruldadı ve pantolonunu çıkarmak için parmaklarını kaldırdı, kız mızmızlandığında karanlık bir şekilde kıkırdadı. Taş gibi sert boyu serbest kaldı ve hiç vakit kaybetmeden aşağı uzanıp ucunu kızın zonklayan klitorisine bastırdı.

Zevk ondan dalgalandı ve kendini onun merkezine sürttüğünde, uyarılmasından kolayca kayarken lanetledi. "Benimle çok mücadele ettin, *aitanta*, yine de benim için ne kadar ıslak olduğunu hisset." Mırıldandı, serbest eliyle klitorisini daire içine aldı. "Vücudun işaretlerimi arzuluyor."

"Aslında, dişlerini söküp kendi lanet olası boynuna sokmak için can atıyor," dedi, sonunda girişiyle aynı hizaya geldiğinde vücudu gerildi.

Hafifçe bastırdığında tüm vücudu sarsıldı, kontrolünün son ipliği de kopmak üzereydi. "Her zaman seninkini sokabilirsin."

Gözlerini kırpıştırdı, adamın yorumu dikkatini içine doğru bastıran kalın kafadan uzaklaştırdı. Onun da kendisini ısırmasını *mı* istiyordu*?* Başını sallayarak yüzünü buruşturdu. "Böyle bir şey olmayacak."

Ona bir köpek dişi gösterdi. "Göreceğiz." Kalçalarını döndürerek yavaşça içeri itti ve sinir bozucu bir odaklanmayla onun yüzünü izledi.

Kadın bir tıslamayla kendini geri çektiğinde Jaren neredeyse hiç kıpırdamamıştı bile. "Sığmayacaksın Jaren."

Kalçalarının iç tarafına bastırdı ve ellerini kalçalarına dolamadan önce onları kaldırabileceği kadar açtı. "Tanrılar seni beni alman için yaratmış. Tam oturacak."

Bakışlarını bağlandıkları yere indirerek dişlerini gösterdi ve sertçe yukarı iterek kadının tüm benlik algısını paramparça etti.

Gözlerini kapatarak haykırdı ve merkezi sıkışıp yanarken adamın kollarını kavradı. "Tanrım, sanırım beni ikiye böldün," diye mırıldandı, rahatsızlıkla nefes alıyordu.

Kıkırdadı. "Oh, küçük yıldız, bu benim tamamım bile değildi." Adam dudaklarını dudaklarına yapıştırmadan hemen önce gözleri açıldı, ağlamasının tadına baktı ve yolun geri kalanını içeri soktu.

BÖLÜM II

JAREN

Paven buz gibi suyla sırılsıklam olduğunda, öfkeli bir cehenneme dönüşmüştü. Kanı kaynıyor, siki sertleşiyor ve derisi şiddetli fırçalamadan dolayı zonkluyordu, kendini yanmaya hazır hissediyordu.

Onu diri diri yakan çılgınca ihtiyacı hafifletmek için çaresizlik içinde lavaboya yaslanmış, başını geriye atmış ve şaftını yumruklayarak kendini acı verici, cezalandırıcı bir ritimle çalıştırmıştı.

Sadece bunu sisteminden atması gerekiyordu, böylece ona biraz daha az agresif hissederek dönebilir ve onu harap etmeden yatağa girebilirdi. Ama kendini ne kadar sıkarsa sıksın ya da ne kadar hızlı hareket ederse etsin, bu yeterli değildi.

Başka nelere sahip olabileceğini bildiği halde değil.

Tanrılar sadece ne kadar uzun süre savaştığını bildikten sonra, onu istediği gibi alamazsa, en azından her ikisi de boşalana kadar uyluklarının arasında ziyafet çekebileceğine karar vererek kırıldı.

Kızın kokusu hâlâ duyularını kavuruyordu ama bu onu doyurmaya yetmiyordu. Burnunu onun sıcaklığına gömmek ve tadı boğazından aşağı kayarken kafasındaki tüm düşünceleri bastırmak istiyordu.

Pantolonunu yukarı fırlatıp tek bir düşünceyle odalarına doğru yürümeye önce şortunu giyme zahmetine bile katlanmamıştı. Banyo odasının kapısını vurup açtığında onu üstsüz gördü, Göğüslerinin gölgeli kıvrımları kollarının altından dışarı fırladığında, zapt etmekte olduğu canavar kafesini tıkırdatmış, onu serbest bırakmayı talep etmişti.

Hay sikeyim. Babasının onu o korkunç geceyi tekrar tekrar yaşamaya zorlaması yüzünden zaten diken üstündeydi. Tek ihtiyacı olan ona dokunmak ve kendine onun orada olduğunu hatırlatmaktı. Yaşadığını. Babasının yaptıklarının onu ondan kalıcı olarak almadığını.

Ama sonra onun omzunu gördü ve kafes bir milyon parçaya ayrılmadan hemen önce dünya onun etrafında zamanda donmuş gibiydi. Karşılık olarak yaptığı şeyden gurur duymuyordu ama kesinlikle pişman da değildi.

Onu daha önce arzuladığını düşündüyse bile, bu, yarı çıplak bir halde üzerine atıldığında, hırladığında ve onu kendi tarzında işaretlediğinde hissettiklerinin yanında hiçbir şeydi. Bir sonraki adımda ne yapacağını tahmin edememek hoşuna gidiyordu. O lanet olası bir tanrıçaydı.

Onun içinde olmak ekstaziydi. Saf bir coşku. Hayatını değiştireceğini bildiği gibi. O kadar sıkıydı ki, hemen çözülüp onu doldurmadığı için lanet olası bir ödülü hak ediyordu. Vücudu sanki ona yalvarıyormuş gibi etrafında sıkıştı ve kasıldı. Ve lanet olsun, eğer bunu ona vermek istemiyorsa.

Dudaklarına karşı haykırdı, içgüdüsel olarak kalçalarını sert, ani saldırıdan uzaklaştırdı, ancak adam onu yerinde sabitleyerek kavramasını sıkılaştırdı. Kız irkildiğinde başparmağının ucuyla tenini okşadı.

Ne kadar nazik ya da sert olursa olsun ilk seferin acı vereceğini biliyordu ama aynı zamanda vücudunun gevşeyip onun etrafında gerilmesinin uzun sürmeyeceğini de biliyordu. Tıpkı olması gerektiği gibi.

"Nefes al, Veralie. İşte böyle."

Sonuna kadar oturdu, birkaç saniye boyunca hareket etmedi - bu hareket kendi başına bir ıstırap biçimiydi - ona boyutuna alışması için bir an verdi. Dudağını ısırdı ve burnundan keskin bir nefes aldı, tırnakları adamın pazularına batıyordu. Onun altında kaskatı kesilmiş ve nefessiz kalmış görüntüsünün kendisini suçlu hissetmesine neden olması gerekirdi ama Tanrılar kahretsin ki öyle olmadı. Bundan zevk alıyordu.

Hiçbir zaman bilerek ona gerçek bir acı çektirmeye çalışmamıştı, ama *bu* acı? Bu acıyı seviyordu. Her ağır nefes ve irkilmeler bunun gerçekten olduğunun kanıtıydı. Yarın attığı her adımda onu hissedeceğinin kanıtı.

Kral'la tanıştığında, saraya duyurulduğunda ve yarın kendisinden başka ne istenirse istensin, bunları yaparken bir yandan da onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu düşünecekti.

Ona son bir saniye verdi ve sonra, hareket etmezse gerçekten ölebileceğine ikna olarak, tepkisini test etmek için kalçalarını öne doğru seğirtti. Kadın

Gözlerini sıkıca kapattı, dizleri adamın kalçalarını sıkıca kavrarken vücudu gerildi. "Kutsal tanrılar."

Dudaklarını çenesinin pürüzsüz derisinde gezdirerek, "Canını yaktım mı?" diye fısıldadı.

Kısa bir nefes çekti. "Biraz, evet." "Güzel."

Gözleri birden açıldı ve adam yanıtını geri çekmeyince gözleri kısıldı. "Bana acı çektirmek istemen, meditasyon sırasında üzerinde düşünmen gereken bir karakter kusuru," dedi ve ona kullandığı alay ifadesini tekrarladı.

Sırıttı, acı verici bir yavaşlıkla geri çekildi ancak tırnakları sonunda deriyi kırarken kolları sızladı. "O zaman sanırım sana yapmayı planladığım şeyden sonra gecenin geri kalanını meditasyon yaparak geçirmem gerekecek."

"Sen delisin," diye fısıldadı, omuzları gevşerken ve kalçaları ona doğru kayarken bile. Tereddütle, onun hissini keşfediyor ve test ediyordu.

Dilinin ucunu dudağındaki yarığın üzerinde gezdirdi, bölge yapış yapıştı ve iyileştirmeye niyeti olmadığı için şişmeye başladı. Kızın karşılık vermekten asla korkmayacağını bilmek onu karanlık bir heyecan duygusuyla doldurdu ve aletinin daha da sertleştiğine yemin etti.

"Bana da zarar vermekten zevk almıyormuşsun gibi davranma, küçük yıldız." "Yapmıyorum."

Kabzasına kadar gömülü kaldı, kalçalarını sabit bir ritimle doğru yuvarladı, içindeki o noktaya vururken aşırı sürtünmeyi uzak tuttu. Ellerinin adamın boynuna doğru kaymasına ve gözlerinin neredeyse geri dönmesine neden olan noktaya. "Sahipleniciliğin ve beni işaretleme ihtiyacın aynı fikirde değil."

"Ben yapmadım-"

"Dişlerini kullanmamış olabilirsin ama yine de beni işaretledin." Aynı sabit hızda devam etti, sonunda tamamen içine girip çıkana kadar kalçalarının her yuvarlanışında daha da geriye doğru gevşedi.

Durması gerektiğine dair herhangi bir işaret için kızın yüzüne baktı ama kız sadece inledi ve bacaklarını adamın beline dolayarak ona doğru eğildi. Şükürler olsun. Adam hızını artırdı ve adam hareket etmeye başladığında kızın elleri sırtına doğru fırladı, sessiz kalmak için boşuna çabalarken kürek kemiklerini pençeledi.

"Geri durma, *aitanta*," dedi, tekrar tekrar çekip kabzasına kadar sokarak. "Vücudunun benim için söylediği her sesi duymak istiyorum."

Bununla birlikte, kontrolünü elinde tutan mengene benzeri tutuşu bıraktı ve vücutlarının birleştiği yerde küle dönüşmesine izin verdi. Çenesini sıkarak, doğasının kontrolü almasına izin verdi ve vahşi bir hayvan gibi ona doğru atıldı.

Hayvan. Kesinlikle öyle hissediyordu. Doyamıyordu, yeterince hissedemiyordu, yeterince tadamıyordu.

Dizleri ona bağırıyordu, vücudunun hareketleri ve ağırlığı kemiklerini tahtaya sürtüyordu ama durmadı. Denese bile duramazdı. Bir eli kalçasında parmak büyüklüğünde çürükler bırakırken diğer eli klitorisinde buluştu ve onu kıracağını bildiği küçük, hızlı daireler çizerek kızın içine girmeye devam etti.

Sanki bir işaretmiş gibi, sırtı yerden kesildi ve onun adını haykırarak kaburgaları boyunca kanlı çizgiler oluşturdu. Hırladı, memnuniyeti öylesine alevlendi ki görüşünde lekeler dans etti.

"İşte bu kadar. Bırak duysunlar seni. Bu lanet saraydaki herkesin senin içinde ne kadar derin olduğumu bilmesini istiyorum. Sana gözlerini bile dikmeden benim olduğunu bilmelerini istiyorum."

Kızın yaklaştığını hissedince derin bir hamle yaptı ve kalçalarını yukarı doğru sallayarak o kutsanmış noktaya sürtündü. Sonra dilini omzundaki ilk izinin üzerinde gezdirirken klitorisini çimdikledi ve patladı.

Vücudu titredi ve onun etrafında sarsıldı, çenesini sıkmak ve onunla birlikte yükünü kaybetmemek için omzuna inlemek zorunda kalana kadar onu sağdı. Haykırdı, kelimeleri karmakarışık ve tutarsızdı, ta ki bildiği herhangi bir dilden çok yeni bir dil gibi gelene kadar.

Kadının orgazmı daha önce hiç hissetmediği bir şeydi, onun mu yoksa kendisinin mi olduğunu anlayamayana kadar içinden akıyordu. Ve son dalga onları yıkayıp geçerken ve vücudu yere yığılırken, göğsünde bir şey canlandı.

Aralarındaki bağ.

İçinde o kadar güçlü titreşiyordu ki, kulaklarında uğuldadığını duyduğuna yemin edebilirdi; varlığını duyuruyor ve dinlemesini istiyordu. Sanki unutabilirmiş gibi.

Göğsü kabararak altındaki dişinin geniş, gümüş gözlerine baktı ve on beş yıldan uzun bir süredir ilk kez bir bütündü. Sanki tüm hayatı boyunca yerin on metre altında diri diri gömülü yaşamış ve sonunda tırnaklarıyla kazıyarak dışarı çıkmış gibiydi. Ona.

Hareketlerini yavaşlattı, derin ve ölçülü hamlelerle kızın içine girmeye devam etti, kızın ellerinin tenini okşama hissine değer verdi. Sonunda her yönüyle onun olmuştu.

Ne olduğunun bir önemi yoktu. Babalarıyla, Aleron'la, onun unvanının beklentileriyle ve onun eşi olmanın onun için ne anlama geleceğiyle

İyi. Birlikte geçirdikleri yıllardan daha uzun bir süreyi ayrı geçirmiş olmaları ya da kızın insan, erkeğin ise Magyki olarak büyümüş olması önemli değildi. Bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Ölüm Tanrısı onları alana kadar sadece ve sadece onun kızıydı. Ve o zaman bile onu kovalayacaktı.

"Jaren," dedi, onun adı dudaklarında sadece bir fısıltı halindeydi. Aralarındaki bağ sıkılaşıp titreşirken gözleri geniş ve cam gibiydi.

"Biliyorum," dedi, dudaklarını onunkilere bastırdı ve aralarındaki ipi çekiştirirken daha derine battı. Ağzının içine doğru inledi, kalçalarını adamın beline doladı ve iki elini adamın kıçına koyarak onu teşvik etti.

Daha sert iterek her şeyini onun içine akıtırken kendini vahşi ve dengesiz hissediyordu. İyiyi, kötüyü, kör edici zevki ve ruhunu ezen acıyı. Onun her şeyi hissetmesini, tam olarak kim olduğunu ve onun hakkında neler hissettiğini anlamasını istiyordu. *Her zaman* nasıl hissedeceğini.

Kadının tüm bunları kabul ettiğini ve hâlâ daha fazlasını isteyerek onun içine gömüldüğünü bilmek, orgazmının içine çökmesine neden oldu. Onu yukarı çekti, bacakları hala beline sarılıydı ve taşaklarını içine sokarken göğsünü ona doğru bastırdı, sonunda - sonunda - onu tamamen sahiplendi.

Son ürperti vücudunu sarana ve son enerjisini de tüketene kadar onu orada tuttu. Onu tekrar yere indirdi, içinde oturmaya dikkat etti, birlikte oldukları süre uzadıkça içinde büyüyen hayvani açlık, serbest bırakılmasının damlayamaması fikrinden hoşlanıyor gibiydi.

Dudaklarını tekrar onunkilere bastırırken hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek bir şey yoktu. Onu hissetmekten, tadına varmaktan ve dilinin onunkinin üzerinde kaydığını hissetmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Aniden adamın içinde bir endişe parıltısı belirdi ama bu ona ait değildi ve sonra kadın öpüşmelerini kesiyor, onu geri itiyor ve aralarına bakıyordu. "Tanrılar, dedin ki... alabileceğim bir iksir var, değil mi? Hemen şimdi mi almam gerekiyor? Çok mu geç?"

Kadının paniğine kıkırdayarak kendini zorladı ve sırtını yere yaslayarak kadından uzaklaştı. "*Truik iksiri*. Çok etkilidir ve hayır, çok geç değil," dedi ve onu kollarının arasına çekerek mükemmel bir şekilde yanına soktu. "Bu sefer sen almak zorundasın ama yarından itibaren günlük dozu ben alacağım, böylece endişelenmene gerek kalmayacak."

Vücudundaki gerginlik azaldı ve göğsüne, tüm vücuduna yayıldığını hissettiği tek bir öpücük kondurdu. "Peki," dedi, göğsündeki ize bakmak için durakladı, "şimdi öfke nöbetini geçirdiğine göre, bu biraz geri çekileceğin anlamına mı geliyor?"

"Sana bir tahmin vereceğim."

Gözlerini devirdi ama yüz ifadesinde sıcaklık yoktu, sadece aralarında bir eğlence titreşiyordu. "Biz tamamen bağlandık Jaren. Bu kelimenin tam anlamıyla benim alınamayacağım anlamına geliyor."

Çenesini kavrayarak yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Sensiz geçirdiğim on beş yıl aksini söylüyor."

Gözleri yumuşadı. "Bu bir daha olmayacak," dedi. Sonra sırıttı. "Ayrıca, beni daha kaç şekilde işaretleyebilirsin ki? Oldukça titizdin." Dudaklarını bükerek sözünü bitirdi ve adamın ona attığı bakışla birlikte eğlencesi yerini pişmanlığa bıraktı.

"Şimdiye kadar bilmen gerekirdi, söz konusu sen olduğunda hiçbir sınırım yok Veralie. Vücudundaki her deliği doldururum ve derinin her santimini ısırırım ama yine de yeterli olmaz."

Kızın gözleri dehşetle açıldı ve adam tekrar kıkırdadı, elini yavaşça kızın omzunda ve yan tarafında gezdirdi, kızın kokusunu içine çekerken burun delikleri açıldı.

"Mm, her zaman nefis kokuyorsun," diye mırıldandı, parmaklarını kalçasının üzerinde okşadı ve klitorisiyle buluşana kadar aşağı doğru devam etti. "Ama benim gibi koktuğunda daha da güzel kokuyorsun."

İnledi, bir bacağını onunkinin üzerine attı ve ona daha iyi erişim sağlamak için daha da içine kıvrıldı. Adam baskıyı artırıp şişmiş tomurcuğun etrafında dönmeye başladığında nefesi kesildi, birleşik salgıları kalçasını kaplamak için ondan damlıyordu.

"Özür dilerim, biliyorsun," dedi pantolonunun arasından. Tanrım, onun zevk sesini asla unutamayacaktı. O kadar tatlıydı ki.

Dudaklarını onun alnına değdirdi, hızını onun sevdiğini bildiği şeye doğru artırırken mırıldandı, eşinin elinin üzerinde yuvarlanmasından zevk aldı. Altındaki acımasız zemin bile onun memnuniyetini engelleyemiyordu. "Seni affediyorum küçük yıldız. Zaten bu yenileri daha çok seviyorum." Bu doğruydu. Daha derindiler ve çok daha iyi iz bırakıyorlardı.

Kalçaları hemen dondu ve sinirli bir şekilde homurdandı. "İzini iyileştirdiğim için üzgün değilim Jaren."

Dudakları kızın teninde durakladı ve keskin bir nefes alarak elini kızın tamamını kavrayacak şekilde indirdi. Eğer bunları iyileştireceğini düşünüyorsa, çok uzun bir gece geçireceklerdi. Ne kadar gerekirse o kadar baştan başlayacaktı.

Muhtemelen onun hüsrana uğradığını hissederek dirseğinin üzerine kalktı ve ona doğru eğildi, gözlerindeki gümüş rengi hâlâ adamın okşayarak hayata döndürdüğü şehvetle dönüyordu.

"Hissettiklerim için özür dilemeyeceğim. Ve sırf sen aynı fikirde değilsin diye duygularımdan pişmanlık duymamı ya da ikinci kez düşünmemi beklemen seni boktan bir dost yapar."

Durakladı, derin bir nefes aldı ve avucunu kalbinin üzerine koydu. "Ama bunu senden sakladığım için özür dilerim. Bu adil değildi. Özellikle de senin için ne anlama geldiğini bildiğim halde."

Uzun bir süre ona baktı ve sözlerini düşündü. Kadın haklıydı. Onu nazikçe iterek ayağa kalktı, bir elini uzatıp ayağa kalkmasına yardım ederken yüzünün sikine ne kadar yakın olduğunu görmezden gelmeye çalıştı.

Gülümsemesine engel olamadı. Kadın berbat haldeydi. Saçlarının sadece bir kısmı kuruydu, bukleleri her yöne doğru uzanıyordu ve omuzları ile göğsünü kaplayan kanlı çizgiler vardı. Yanaklarında pembe bir renk vardı ve kalçalarında ve uyluklarında şimdiden küçük, parmak büyüklüğünde çürükler oluşmuştu.

"Çok güzelsin," dedi, sesinde beliren hayranlığa engel olamayarak.

Kadın gözlerini kırpıştırdı ve dudakları şaşkınlıkla aralandı ama adam sadece elini sıkarak onu yataklarına götürdü. Yarın daha fazla konuşabilirlerdi. Şimdilik başladığı işi bitirmesi gerekiyordu.

Bir orgazm daha ve bir saat sonra, Jaren yarı uykulu yatıyordu, göğsünün sürekli yükselip alçalması onu uykuda ona katılmaya itiyordu. Sonunda gözlerini kapatırken burnunu saçlarına gömerek ona daha da sokuldu.

"Seni tekrar kaybedemem, küçük yıldız. Buna dayanamam."

BÖLÜM I3

TREY

1 *öfkelenmesine ihtiyacı vardı.* Bu beş kelime, sürekli baş ağrısıyla eş zamanlı olarak kafasına çarpıyor, uykusunda bile sonsuz bir döngüde acımasızca tekrarlanıyor, onu tedirgin ve huzursuz ediyordu.

Onun öfkelenmesine ihtiyacım var.

Eithan onu ziyaret etmeyeli günler olmuştu. Ya da en azından öyle olmuştu. gibi hissediyordu. Tutuklandığından beri gökyüzünü ya da pencereyi görmediği için bunu bilmesi imkânsızdı. Elindeki tek şey Şifacı Perry'nin neredeyse saat gibi işleyen gelişiydi.

Trey'in anladığı kadarıyla, günde iki kez onu kontrol ediyor, bir lazımlık kullanmasına, çarşaflarını değiştirmesine ve ona az miktarda yiyecek getirmesine yetecek kadar uzun süre bağlarını çözüyordu.

Onunla tekrar konuşmaya zahmet etmedi. İlk seferinde işe yaramamıştı ve kendisini hayatta tuttuğu için ona teşekkür etmeyeceğinden emindi.

Bu yüzden, bir yanı genç şifacıdan Eithan'dan nefret ettiğinden daha fazla nefret edebileceğini düşünüyordu. Öyle ki, sıçmak için bir kovanın üzerine oturmak bile onu bitirmeseydi, bağlarını çözdüğü ilk anda o orospu çocuğunu boğardı.

Ama ziyaretleri arasındaki saatlerde Trey'in aklı hep Eithan'ın alayına takılıyordu. Vera'ya ve sonunda geri döndüğünde o psikopatın ona ne yapacağına.

Eğer dönerse *diye* bir şey yoktu. Dönmeme ihtimalinin olmasını istiyordu; Tanrım, istiyordu. Ama arkadaşını tanıyordu ve onun için neleri göze alabileceğini bilmek kalbini ne kadar ısıtması gerekse de ısıtmadı.

Bu düşünce kalbini durdurdu ve zihnini allak bullak etti, daha önce olduğundan daha da deliriyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Kendisinden zaten nefret ettiği her konuda başarısız olmakla kalmamış, şimdi o piç kurusu onu ele geçirdiğinde onu nasıl bir gelecek bekliyorsa onun da suçlusu olacaktı. Mide bulantısı kabardı ve öğürdü, bugünlerde boğazına sürekli oturmuş gibi görünen yumrudan kurtulamıyordu.

Eithan'ın ilk başta ona zarar biliyordu, hele de onu kullanmaya ihtiyacı varken. Ama onun kullanışlılığı sonsuza dek sürmeyecekti, özellikle de Eithan'ın göründüğü gibi büyüleyici bir prens olmadığını anladığında.

Vera ne onun ne de Eithan'ın asla olamayacağı kadar güçlüydü ama yetenekleri bile onu sadık Matherin muhafızlarıyla dolu bir şehirde koruyamazdı.

Revir kapısının dışında ağır ayak sesleri yankılandığında düşüncelerinden sıyrıldı ve kendine rağmen gerildi, adrenalin uzuvlarına doldu ve onu kızdırdı. O lanet olası piçten neden hâlâ korkuyordu? Neden zindana geri götürülme düşüncesi bile omurgasından aşağı soğuk terler dökmesine neden oluyordu?

Yüzündeki korkuyu silmeye çalışarak piçin bunu görme zevkini tatmasını engellemeye çalıştı, kilidin klik sesini dinledi ve kapının yavaşça gıcırdayarak açılmasını izledi. Bir an için hiçbir şey olmadı, sonra kalın parmaklı bir el kapının etrafından dolandı ve kocaman, cüsseli bir bedenin içeri girebileceği kadar geniş bir şekilde iterek açtı.

Trey gözlerini kırpıştırarak ne gördüğünü anlamaya çalışırken, geniş omuzlu adam çok fazla ses çıkarmamaya dikkat ederek kapıyı geri kapattı. Sanki onun cüssesinde bir adamın sessiz olma umudu varmış gibi.

"Jen...sen?"

Ziyaretçi arkasını döndü ve dirseği *gürültüyle* kapıya çarptı. Uzun adımları odanın öbür ucuna kadar olan mesafeyi hızla kat ederken dirseğini ovuşturdu.

"Fazla vaktim yok," dedi ve Trey'in karyolasının dibinde durdu. Kahretsin, bu gerçekten . Sesi aynı derin, hırıltılı tondaydı ve Trey'e her zaman evini hatırlatan bir tınıya sahipti.

İkisi de Southterres'te büyümüş olmalarına rağmen Trey'in pek bir aksanı olmamıştı ama Brex Jensen'ınki kalın ve derin bir aksana sahipti, bu da onu muhafız birliğine katıldıklarında koğuştaki alayların hedefi haline getirmişti.

Sürekli birbiriniz gibi giyinmek ve davranmak zorunda kaldığınızda, sesler ve saçlar gibi şeyler, üzerinde konuşulacak tek şey olarak kalıyordu. Bu yüzden Jensen

Çoğu kişinin yanında sessiz kalmayı öğrenmişti ve Vera neden esprili bir şekilde onun hiç konuşmadığını varsaymıştı.

Orada ne işi vardı? Bunun içini umutla doldurması gerekirdi ama Jensen orada durmuş, karanlık gözlerle durumunu incelerken hissettiği tek şey iç burkan bir panikti. Tanrım, Eithan onu orada bulursa öldürürdü. Ya da daha kötüsü.

Ruhsuz prensleri her ne bok yiyorsa onu yaparken çocukluk arkadaşının komşu hücrede acı dolu çığlıklarını duyma ihtimali boğazına asit kaçmasına neden olmuştu. Panik atak geçirmemek için gözlerini sıkıca kapatıp Jensen'ın bronzlaşmış, yıpranmış yüzünü görmezden geldi. Bunun olmasına izin veremezdi.

Saniyeler geçti, oda sessizleşti ve vücudu hafifçe gevşedi. Belki de onu sadece hayal etmişti. Bu, kırık zihninin gerçek olmayan bir şeyi ilk kez hayal edişi olmayacaktı. Belki de-

"Bok gibi görünüyorsun."

Gözlerini açtığında Jensen'ın kollarını kavuşturmuş, gözlerini kısmış, görmezden gelinmesine çok kızmış bir halde üzerine doğru geldiğini gördü. Lanet olsun.

Dilini dudaklarında gezdirerek kuru ve çatlak eti ıslatmaya çalıştı ama zımpara kâğıdı da sürebilirdi. "Gitmen gerekiyor."

Arkadaşı gözünü bile kırpmadı. "Sen de korkaklığı bırakmalısın."

Ne oluyor lan*?* Trey onun başka bir şey söylemesini beklerken hava ağırlaştı. Aleron'da ne işi olduğunu açıklayacak bir şey. Ama Jensen hiçbir şey söylemedi, hançer gibi ona bakıyordu.

Jensen onun revirde olduğunu gerçekten duymuş muydu, nedenini ya da geldiği için nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu bilmiyor muydu? Bu hiç mantıklı değildi ve onu kazara bulmuş olması da mümkün değildi.

"Ben ciddiyim, Brex. Ne yaptığını bilmiyorum ama siktir olup gitmen gerek."

Arkadaşı gür bir kaşını kaldırdı ve ön dişlerini sesli bir şekilde emdi. "Bana dırdır edecek birini isteseydim, kendime bir eş bulurdum."

Ölüm Tanrısı onu şimdiden alsın. "Bok ye. Senin aptal kıçını kurtarmaya çalışıyorum. Eğer burada yakalanırsan, seninle evlenecek kadar çaresiz birini bulmak bir yana, bir daha asla başka bir kadın bile göremezsin."

Jensen bu sataşmayı duymazdan gelerek kollarını açıp bir tırnağını kaşırken tamamen evindeymiş gibi ve umursamaz görünüyordu. "Majestelerinin onun yerine dilini kesmemiş olması çok yazık. Tek gözünle iki gözünle olduğundan daha da sinir bozucusun."

"Sanırım henüz koleksiyonuna eklemeye hazır değil. Muhtemelen bunu yıldönümümüze saklıyordur."

Jensen'ın bakışları Perry' kısa süre önce boş göz çukurunun üzerine yapıştırdığı banda kaydı ve dudaklarının kenarı seğirerek homurdandı. "Herifin bunu iyi şans tılsımı gibi cebinde taşıması beni şaşırtmazdı."

Trey karanlık bir kıkırdama çıkardı, bu hareket yabancı ve yanlış geliyordu. "Ödüllerini kendine yakın tutacak bir tipe benziyor."

Bir homurtu daha. "Veralie Arenaris'i ele geçirme saplantısı bu varsayımı destekliyor. Tekrar gitmesini önlemek için onu kendisine zincirlemiş olması beni şaşırtmaz."

Trey sarsıldı, tüm kasları aynı anda kasıldığında vücudu acı içinde çığlık attı. "Bana onun burada olmadığını söyle, Brex." Eithan'ın ona dokunduğu görüntüler zihnine hücum ederken korku onu yeniden tüketti.

Jensen sadece burnunu çekti, başını eğdi ve sanki sabırsızlıkla bir şey olmasını bekliyormuş gibi hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle ona baktı.

Trey'in öfkesi . *"Söyle bana!"* diye bağırdı, sesi çatlıyordu.

Jensen dilini üst dudağının altına iterek ağırlığını geriye verdi ve cevap vermeden önce onu düşündü. "Hayır, henüz ona sahip değil. En azından bizim bildiğimiz kadarıyla. Ama herif mektup göndermeye devam ederse, Lesta ortaya çıkmasının an meselesi olduğunu söylüyor."

Hâlâ Bhasura'da olduğu için duyduğu rahatlama, Jensen'ın yorumunun geri kalanı aklına geldiğinde kısa sürdü. Berraklık suratına bir tokat gibi çarptı ve alay etti. "Seni gönderenin Lesta olduğunu bilmeliydim."

Başını salla.

Tavana bakmak için başını çevirdi. O kadar yorgundu ki. "Neden zahmet etsin ki? Beni daha fazla cezalandırmak için mi?" Nerede olduğunu nereden biliyordu ki? Eithan kimseye güvenmezdi. Şifacı Perry'den başkasına söylemiş olması mümkün değildi. Trey hayatı üzerine bahse girebilirdi.

"Lesta'nın parmağı o herifin bile bildiğinden daha fazla çömlekte. Matheris ailesi düşündükleri kadar sevilmiyor," dedi Jensen, Trey'in vücuduna bakıp karyolanın kayışlarında durdu, dudakları düşünceli bir şekilde büzülmüştü.

"Ne kadar sevilip sevilmedikleri umurumda değil. Lesta'nın lanet tencerelerinin hiçbiri beni buradan çıkaramayacak. Çıkmasını da istemiyorum. Benden bu kadar. Lesta her ne planladıysa, ben bittim."

Jensen'ın gözleri tekrar onun yüzüne kaydı. "Sana korkaklığı bırakmanı söylemiştim."

Trey yanıt vermeyince kollarını kavuşturdu, her zamanki soğukkanlı ifadesini tiksinti kaplamıştı. "Benim birlikte büyüdüğüm adam, sevdiği birinin ona ihtiyacı varken lanet bir yatakta yatmayı seçmezdi. *Halkının* ona ihtiyacı varken."

"Birlikte büyüdüğün adam öldü. Benden ne istiyorsun?" diye sordu, boynu ağrıyana ve bağları göğsüne batana kadar eğildi. "Bana yardım etmek mi istiyorsun? O zaman beni bu lanet sefaletten kurtar Jensen. Ben bunu seçiyorum."

"Bu, *senin için* Vera'yı geri döndüğünde kör bırakmak ve engerek yuvasına doğru adım atmak anlamına gelse bile mi?"

İrkildi, kalbi göğsünde sıkışıp daraldı. Ve bu onu daha da öfkelendirdi. "Hepiniz ne yapabileceğimi sanıyorsunuz? Bana bakın!" diye bağırdı, dudakları çatlayıp kanarken sonunda ıslandı.

Jensen onun patlaması üzerine kapıya bir bakış fırlattı ve sonra geri dönerek yüzünü Trey'inkine yasladı. "Seni daha kötü gördüm. Gençken ikimizin de kasabadaki bok kafalı çocuklardan arka arkaya dayak yediğimizi hatırlıyorum."

"Komik, hiçbirinin bana günlerce işkence ettiğini ve aç bıraktığını hatırlamıyorum."

Jensen sırıtarak onu kıpkırmızı yaptı. Eğer lanet olası bir şey daha söylerse, Trey bir şekilde dişlerini kırmanın bir yolunu bulacağına yemin etti.

"Doğrusu, Ekselanslarına teşekkür etmelisiniz. Artık çok daha az çirkinsin," dedi Jensen, tek parmağıyla göz bandının üzerine dokunarak. "Yine de hatırladığımdan biraz daha korkaksın-"

Bağlarının izin verdiği ölçüde doğrulan Trey, yüzünün yan tarafına olabildiğince sert bir yumruk atarak döndü. Ani hareket canını yaktı, yan tarafındaki yanma ona bir ya da iki dikişi yırttığını söylüyordu. Ama Jensen'ın havlayarak ettiği küfrü duymak ve onun yana doğru tökezlediğini görmek buna değdi.

Lanet olası pislik.

Kocaman elini yüzünün yan tarafına götüren arkadaşı omurgasını dikleştirerek Trey'in öfkeli bakışlarıyla buluştu ve içinden nadir görülen, gerçek bir kahkaha patladı. "Yeterince uzun sürdü. Görünüşe göre içinde biraz mücadele kalmış dostum."

BÖLÜM I4

VERA

Sırtına hafifçe dokunan bir şey tüylerini diken diken etti ve ürpererek bedenini saran sıcaklığın içine doğru yuvarlandı. Karşılık veren bir gümbürtü yanağını gıdıkladı ve homurdandı, daha yakına sokuldu.

Bir sıcaklık kıvılcımı göğsünü doldurmadan hemen önce ses derinleşti, çenesi boyunca titreşti ve yukarıdan çakıllı bir kıkırdama yankılandı.

"Kıçını altımda hissederek uyanmayı ne kadar sevdiysem, sanırım bunu daha da çok sevebilirim."

Kendini başını kaldırmaya zorlayarak boynunu geriye attı ve bir çift ağır kapaklı, zümrüt gözle karşılaştı. Hâlâ kırık ve şiş olan dudakları ona bakarken kıpırdadı, bakışlarında şefkat ve mizah savaşıyordu. Yabani buklelerini yüzünden uzaklaştırarak elini kalçasına attı ve uyluğu boyunca aşağı kaydırarak dizinin arkasına taktı ve kendi dizinin üzerine çekti.

Birlikte geçirdikleri geceden sonra ikisi de giyinme zahmetine katlanmamıştı ve adam onun merkezini sertçe bacağına doğru çekerken kızardı ve alt yarısında donuk bir ağrı hissetti. Bugün ağrıyacağını daha önce bilmiyorduysa bile şimdi biliyordu.

Ona tahmin bile edemeyeceği kadar çok orgazm yaşattıktan sonra Jaren'ın tüm tavrı değişmişti. Dokunuşları ısırganlığını kaybetmiş, bir bezi ıslatmak için ayağa kalkmış ve sabırla onu temizlemiş, bunu yaparken de vücudunda nazik ısırıklar ve öpücükler bırakmıştı.

Adam sözlerini bitirdiğinde, bırakın adamın tırmanıp onu kollarına almasını, kıvrılıp uyuduğunu bile hatırlamıyordu.

Ağzını çeken küçük gülümsemeye engel olamadı. Her zamankinden daha iyi uyumuştu.

Aralarındaki bağ tamamen koptuğu için bir şeyler geri dönülmez bir şekilde değişmişti ama tam olarak neyin farklı olduğunu tarif edecek kelimeleri bulamıyordu.

Ona dair hisleri eskisinden daha güçlü, daha kuvvetliydi ama bundan daha fazlasıydı. Hayatı boyunca bir şeylerin eksik olduğunu hissetmişti. Her zaman bunun terk etme ve dünyayı görme arzusundan kaynaklandığını düşünmüştü ama hiç de öyle değildi.

Hep o olmuştu.

Ne kadar süre öylece yattıklarından emin değildi, adam elini bacağında aşağı yukarı gezdirip kaslarına masaj yaparak iniltisini bastırırken hareket etmek için acelesi yoktu.

"Neden bana bizi hiç sormadın?"

Adamın sorusu onu düşüncelerinden uyandırdı ve kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?" Her zaman aralarındaki bağ hakkında konuşurlardı, bu onun en sevdiği konuydu.

Başını salladı ve diğer bacağına geçip baldırını yoğurdu. "Şimdi biz değiliz. Ben çocukluğumuzu kastetmiştim."

"Bilmiyorum. Çok gençtik, sanırım benden daha fazlasını hatırlamadığını düşündüm," dedi ama bu sadece kısmen doğruydu. Aynı zamanda *onun için* de endişeleniyordu, bu anılara takılıp kalırsa ne olacağı konusunda.

"Her saniyesini hatırlıyorum."

Adamın ona bakışı karşısında nefesi kesildi. Sanki ıssız bir gece gökyüzünde kalan son yıldızmış gibi. "Dur tahmin edeyim, tam bir baş belasıydım, küçük çocuk," diye şaka yaptı, bakışları altında teni ısınıyordu.

"Kesinlikle öyleydin," dedi sırıtarak. "İkinci bir gölge gibiydin, her yerde beni takip ediyordun, ben antrenman yaparken ve senin senaryo çalışıyor olman gerekirken bile."

"Bu neden okuyamadığımı açıklıyor sanırım." Güldü. "Eminim o zamanlar benden nefret ediyordun."

Eğildi, yüzünü kavradı ve başparmağını yanağından aşağıya doğru okşadı. Bu nazik hareket midesinde kelebekler uçuşmasına neden oldu ve her gün böyle kalabilmeyi diledi.

"Sen tüm adadaki en sinir bozucu kadındın ama hayır, senden bir kez bile nefret etmedim küçük yıldız. Beni sidik dolu bir sokakta bıraktığında bile."

Gözlerini kıstı, kelebekler öldü. "Bana hırsız dedin ve beni birkaç kez öldürmekle tehdit ettin."

Tek bir yumuşak hareketle onun üstüne yuvarlandı, bacaklarını onunkilerin arasına soktu ve ellerini yüzünün iki yanına dayadı. "Yine de, o zaman bile, seni lanet olası yere kadar becermek istedim."

İçinden bir kahkaha patladı, gürültülü ve kaygısız. "Kelimelerle aran çok iyi."

Gözleri parladı; ağzına doğru eğildiklerinde renkleri parlaktı. Nefes alıyor gibi görünmüyordu. "Eğer bunu bir daha yaparsan, benden istediğin her şeyi söyleyeceğim."

Hâlâ çıplak olduklarının farkında olarak kıpırdandı. Hareket derisini çekti ve irkildi, eşinin ona bahşettiği çok sayıda ısırığı unutmuştu.

Hınzırca sırıttı, bıraktığı yerden devam etmek için ondan uzaklaştı ve parmaklarını onun kalçasında yoğurdu. "Kendini iyileştirecek misin?"

Gözlerini kırpıştırdı ve adamın sorusunu anlayamadan parmaklarının yaptığı sihir yüzünden gözlerinin başının arkasına kaymasını engellemeye çalıştı. "Ne?"

Isırıklarından bahsetmediğini belirtmek için dikkatle göbeğinin altına baktı ve ses tonu şüphe uyandıracak kadar sakin ve düzgün bir şekilde tekrarladı. Sanki onun vereceğini tahmin ettiği cevaptan kendini korumak için bir duvar örüyordu.

Yüzü kızardı, tüm bu olanlar karşısında ne kadar korkak davrandığı için utanç duydu. Adamın tam bir pislik olduğu kesindi ama bu kadar farklı büyümüş olmaları da onun suçu değildi. En başından beri ona karşı dürüst olmalıydı.

Yüzü sertleşti ve ondan yayılan utancı yanlış anladığı için kolları onun etrafında gerildi. "Hayır," dedi, oturur pozisyona geçti ve her hareketinde bacaklarının arasındaki ağrı artarak yüzünü buruşturdu. "Hayır, iyileşmeyeceğim Jaren. Yaptığımız şeyden utanmıyorum."

Sırıttı; bir kez olsun domates gibi kızarmamış olmasına sevindi. "Hatırlatmayı sevdim."

Burun delikleri alevlendi ve elini kıçına doğru kaydırdı, parmakları yanaklarının arasında gezinirken gözleri çok sayıda sabah senaryosu vaat ediyordu.

Onun dokunuşuyla anında alevlenen sıcaklık, kızın ayağa fırlamasına ve etraflarına serpiştirilmiş battaniyelerden birini kapmak için adamın elini savurmasına neden oldu. Arkasından gelen karanlık kıkırdamayı duymazdan gelerek yataktan kalktı ve çaldığı battaniyeyi kendi etrafına sardı.

Görünüşe göre, bugün bir şeyler başarmak istiyorlarsa aralarına biraz mesafe koyması gerekecekti. Aksi takdirde, günü birileriyle tanışmak yerine dün geceyi tekrarlayarak geçireceklerine dair bir his vardı içinde. Eşya yığınına doğru yürümesini izlerken yüzünde beliren yırtıcı bakış, bu varsayımını doğruluyordu.

"Kıyafetlerimi mahvetmek zorunda değildin, biliyorsun," diye omzunun üzerinden fırlattı, temiz bir çift iç çamaşırı ve tayt ararken havayı hafifletmeye çalışıyordu.

"Evet, yaptım."

Karıştırmaya ara verip ona eğlenen bir bakış fırlattı ve tek kaşını kaldırdı. Kendisiyle aptalca gurur duyuyor gibiydi. "Beni sadece bir çifte indirdiğine göre, artık alışverişi de programının bir parçası haline getirebilirsin."

"Bunları çok sık giymen gerekmeyeceğini düşünürsek, tek olanın bir tane olduğunu söyleyebilirim," dedi, dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek, gözleri çıplak bacaklarına kilitlenmişti.

Kalçalarını birbirine bastırdı. Tek bir bakışla nasıl bu kadar acıyıp tekrar yapmaya bu kadar hazır olabildiğini muhtemelen daha sonra düşünmesi gerekiyordu. Ama tanrılar, ona dokunma şekli-

Kapıya vurulan sert bir yumruk onu yerinden sıçrattı. Jaeros! Panikleyerek ve geçen seferki gibi içeri dalmakla tehdit etmemesi için dua ederek battaniyenin ayaklarının dibine düşmesine izin verdi ve giysilerini çekiştirerek ve içlerindeki hafif bükülmeyi görmezden gelerek aldı. Onları daha sonra düzeltecekti.

Jaren'ın tuniklerinden birini kaptığı gibi başının üzerine geçirmişti ki kapı bir kez daha çalındı. "Kahretsin, bekle, neredeyse hazırım," dedi aceleyle, ama Jaren'ın cevabı yerine kilidin geri kayma sesi kalbinin durmasına neden oldu.

Gözleri faltaşı gibi açılmış, saçları omuzlarının üzerinde yuva yapmış bir halde kapıya doğru hızla ilerledi ve bu sırada çok büyük tuniği bir omzundan kaydı. Nabzı o kadar hızlı atıyordu ki bayılacağından korktu.

Jaren odalarının kapısında duruyordu, çerçeveye rahatça yaslanmıştı ve doğduğu günkü gibi çıplaktı.

Adamın yara izli teni, belirgin sırtı ve dolgun kalçaları normalde ağzının suyunu akıtacak bir manzaraydı ama kapıyı ardına kadar açıp diğer tarafta iki erkeği ortaya çıkarınca bu manzara çabucak mahvoldu.

Onlara sırıttı, yüzündeki ifade hiç de nazik değildi. "Ben de sizin sadece dürüstlük ve doğruluktan yoksun olduğunuzu düşünüyordum ama anlaşılan sabrınız da eksikmiş," dedi ve içeri girebilmeleri için kenara çekildi.

Ağzı açık kaldı. Ne yapmaya çalışıyordu? Adam çırılçıplaktı. Havada kalan ortak kokularından zaten tahmin etmemiş olsalar bile, şimdi kesinlikle biliyorlardı.

Kapı aralığından önce Jaeros geçti, Jaren'in patlamış dudağını fark edince kaşları çatıldı ve şaşkın bakışlarını ona çevirdi. Mavi gözleri irileşti ve birdenbire öyle bir durdu ki, kız gururla çıplak duran kişinin *kendisi* olduğunu düşünebilirdi.

"İyi tanrılar."

Yüzü kıpkırmızı kesildi ve ne yapacağını bilemez bir halde dudaklarını bükerek utangaç bir tavırla buklelerini düzeltti. Oğluyla seks yaptığınızı yeni fark eden birinin babasına ne söylersiniz? *Günaydın, umarım harika bir gece geçirmişsinizdir. Geçirdiğime eminim.*

Bakışlarını onun hâlâ iri ve kırpışmayan gözlerinden ayırarak ikinci erkeğin sessizce odaya girmesini ve Jaren'ın yanından tek bir baş hareketiyle geçip gitmesini izledi.

Jaren, Dedryn'in Elric'i düpedüz dost canlısı gösterdiği konusunda onu uyarmıştı ama Dedryn'in sıcak bir selamlama yapmamasının, oğlunun şu anda ona attığı zehirli bakışla daha çok ilgisi olduğunu hissediyordu.

Geniş omuzlu ve oğlundan bile daha uzun boylu olan Dedryn, şimdiye kadar gördüğü en korkutucu erkeklerden biriydi, sadece Boulder Shoulders lakaplı bir Matherin muhafızı olan Jensen'den sonra ikinci sıradaydı.

Jensen kadar büyük olmasa da Dedryn'in kolları onunkileri sopa gibi gösteriyordu ve pantolonu her adımda ağaç gövdesi kalçalarını sıkıp çekiyordu.

Eşinin hemen arkasında durdu, birkaç metre öteden bile onun üzerinde yükseliyordu. Saçları bu kadar kısa kesilmeseydi kıvrılacakmış gibi görünen çamurlu, kumral bir renkteydi. Renk, açık tenini ve neredeyse altın rengi gözlerini vurguluyor ve yüzünün yontulmuş, insanlık dışı özelliklerini daha keskin, daha şiddetli hale getiriyordu.

Koruyucu duruşu ve silahlı beli de yardımcı olmamıştı. Jaeros'un beline dayadığı elinden bahsetmiyorum bile, sanki küçük odalarında bile gerekirse onu savunmaya hazırmış gibi. En azından Jaren'in kişiliğini nereden aldığını biliyordu.

Jaeros onu Ocridal'da gördüğünde duygusal bir karmaşa yaşarken, Dedryn'in ifadesi metanetini korumuş, gözleri yüzünde gezinirken hiçbir şey belli etmemiş, kulaklarında durakladıktan sonra yere düşmüştü. Çenesi gerildi ve ortak dili kullanarak onu şaşırttı. "İyileştir onları."

Gözlerini kırpıştırdı, adamın ilk söylediği şeyin bu olmasını beklemiyordu. İçgüdüsel olarak kolunu kulağına doğru kaldırarak parmak uçlarını yara izli üst kısmın üzerinde gezdirdi. "Um..." Aslında onun bunu yapabileceğini beklemiyordu, değil mi?

Jaren onun yanında durdu, sahiplenici bir elini beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Neyse ki, en azından kızın babalarını izlediği birkaç saniyeyi bir pantolon giymek için kullanmıştı.

"Bhasura'nın varisini böyle mi karşılıyorsun? Korumakla yükümlü olduğun varisi mi?" Alay etti. "Sanırım *senden* herhangi bir özür beklememem gerektiğini bilmeliydim."

Jaeros onun açığa çıkan nefreti karşısında belli belirsiz irkilirken, Dedryn oğlunu görmezden gelip onun gözlerine bakarken kıpırtısız bir taş gibiydi. "Zamanımız tükeniyor. Omzun. İyileştir onu."

Jaren'ın tutuşu sıkılaştı, başını eğip kızın kulağına konuşurken sesinde tehlikeli bir ton vardı. "Sakın buna cüret etme."

Bunu planlamamıştı ama babalarının ona nasıl baktığını görünce birden kararını yeniden sorgulamaya başladı. Çiftleşme bağları yaygın değil miydi? Kendileri de çiftleşmişlerdi, öyleyse neden bu kadar dehşete düşmüş görünüyorlardı?

Dedryn başını Jaeros'a doğru eğmeden önce bir süre daha onu düşündü. "Onlara söylemedin mi?"

Jaeros başını salladı. "Zaten yeterince kızgındı," dedi arkadaşına bilmiş bir bakış atarak. "Onunla tekrar tartışmak için çok yorgundum."

"Bunun onun benmerkezci öfkesinden daha önemli olduğunu düşünmedin mi?" Jaren sertleşti ve ellerini kendi elleriyle kapatıp bir kez sıktı. İhtiyaçları olan son şey onun kendini kaybetmesiydi. Özellikle de önlerinde uzun bir gün varken.

Jaeros gözlerini devirerek onlara doğru işaret etti. "Çok yorgundular ve henüz bağlarını tamamlamamışlardı, ben de beklemiyordum... bilirsiniz işte."

"Oğlunuzun sağduyusunu sikinin ihtiyaçlarından üstün tutmasını mı bekliyordunuz?"

Jaeros kıkırdadı ve onu hafifçe yanından dirsekledi. "Bunu, kıçıma binmeye çalışmadan tek bir gece bile geçiremeyen erkek söylüyor."

Vera'nın gözleri ileri geri gidip geliyor, sanki kendisi ve Jaren orada değilmiş gibi konuşmalarını dinliyordu. Hep böyle miydiler? Ve sık sık başkalarının önünde seks hakkında bu kadar açık konuşurlar mıydı? Jaren'a daha sonra bunun *onlara* mı yoksa Magyki'ye mi özgü olduğunu sormayı aklına not etti.

Adam onu kendine doğru çekip hırlarken başının arkasında bir gümbürtü titreşti. "Ne söylemeye geldiysen söyle ve defol."

Boşver onu. Daha sonra soracaktı.

"Veralie'ye söz verdiğim gibi, ikinizi konuşmak için bir yere götürmeyi planlamıştık," dedi Jaeros ayılarak. "Ancak görünen o ki onu gören birkaç hizmetçi koridorları çoktan dedikoduyla doldurmuş. Annesinin tıpatıp aynısı olduğunu söylerken abartmıyordum. Kral Vesstan bu sabah şafak sökerken bizi görmeyi talep etti ve şimdi acilen gelmenizi istiyor."

Jaren boynunu kırdı. "Mükemmel. Gidelim o zaman."

Dedryn başını salladı. "İşaretini kaldırana kadar olmaz."

Jaren ellerini kızın omuzlarında gezdirerek esprisiz bir kahkaha attı. "Hayır."

Daha da yaklaşan Dedryn'in yumrukları sanki oğlunu yakasından tutup sarsma dürtüsüyle savaşıyormuş gibi iki yanında sıkılıp gevşedi. "Eğer onu işaretleme dürtünü kontrol edemiyorsan, en azından bunu görülemeyecek bir yerde yap."

Zalim bir sırıtış. "Ben yaptım."

Dedryn homurdandı, dudağının bir tarafı kendine rağmen kıvrıldı. "Dinleme konusunda hiçbir zaman başarılı olamadın," dedi kollarını kavuşturarak. "Yine de, ona olanları göz önüne alırsak, bu biraz daha fazla çaba göstereceğini ."

Jaren'ın öfkesi alevlendiğinde sırıtışı düştü ve içgüdüsel olarak bir elini uzatıp onun pazusuna doladı. "Jaren, belki de-"

Kadının elini çekip aldı ve onu kendine çekmek için kullanırken gözlerini öfke ve acıyla doldurarak kadına . "Neden onları bu kadar ? Bir baba figürüne duyduğun çaresiz arzu mu seni bu hale getirdi? Yoksa gerçekten aramızdaki bağı saklamaya devam mı etmek istiyorsun?"

Jaren'ın göğsünü itti, kalbinin derinliklerinde öfkesinin kendisine yönelik olmadığını biliyordu ama Jaren'ın hançerli sözleri yine de kanına dokunmuştu. "Götlük yapma Jaren, kastettiğim bu değildi."

"O zaman ne var? Benim yüzümden babanın seni onaylamayacağından mı korkuyorsun?" Son kelimede dişlerini göstererek tersledi.

"Sırf insani nitelikleri yüzünden onu onaylamayacaktır. Diğerlerinin çoğu gibi," diye araya girdi Dedryn.

İrkildi, Jaren'ın kucağında döndü. Tabii ki öyle olacaktı. Bhasura yolculuğunda hissettiği mutluluk ve umut buruştu ve öldü. Hiçbir yere uyum sağlayamamıştı. Aleron için fazla Magyki, Bhasura içinse fazla insandı.

Onun tepkisini fark eden Dedryn'in gözlerinde pişmanlığa benzer bir şey parladı ve Dedryn ağzında kötü bir tat varmış gibi çenesini döndürdü. "Ben sadece Kral Vesstan'ın bunca zamandır nerede olduğunu öğrenmek konusunda çelişkiye düşeceğini kastetmiştim."

Başını salladı ve Jaren'in kollarından kurtulmaya çalışırken elleri beline dolandı. "Acelemiz olduğunu söylediğini biliyorum ama ne demek istedin?" diye sordu Jaeros'a bir bakış fırlatarak. "Ona bize söyleyip söylemediğini sorduğunda?"

Jaeros Dedryn'e yaklaştı ve Jaren'a endişeyle baktı. "Kral Vesstan sizin çiftleştiğinizden haberdar değil."

"Öldüğümü düşündüğü için mi?"

"Çünkü kimseye söylemedik."

Jaren'in tırnakları yanlarına battı, eğer tunik giymemiş olsaydı derisini parçalayacak kadar sertti. *Kimseye* söylememişler *mi?*

"Anlamıyorum." Hiç mantıklı gelmiyordu. Ona hançer yapmışlardı, Tanrı aşkına! Ve Kral Vesstan Jaren'ı Aleron'a bizzat göndermişti. Öyle değil mi?

Sonraki sözcükler ağzından kusmuk gibi döküldü ve bir sorudan çok bir suçlama gibi çıktı. "Kralınıza oğlunuzun kızıyla çiftleştiğini neden söylemediniz? Belli ki bundan gurur duyuyordun," diye ekledi Jaren'ın hançerlerinin durduğu yeri işaret ederek.

Hiçbir şey yok. Tek bir duygu titreşimi bile yok. "Şu anda sizin için her şeyi açıklığa kavuşturacak vaktimiz yok. Talep edildiniz ve hizmetkârların kulak misafiri olmaktan çok mutlu bir şekilde bu yolda dolaşmaya başlamaları an meselesi."

"O zaman sorusuna biraz daha hızlı cevap vermeni öneririm," diye homurdandı Jaren arkasından. Ses tonu kan vaat ediyordu ama altında yatan şeyi, denese bile artık ondan saklayamayacağı gerçeği hissedebiliyordu. O bilmiyordu. Üzerinde giderek büyüyen yığına eklenecek bir başka sır daha.

"Seni ve *aitantamı* korumak için," diye tersledi Dedryn, kızgınlığı sonunda ortaya çıkmıştı. "Kafanı kullan Jaren. Sence Kral Vesstan onunla birlikte olduğunu bilseydi ne yapardı? Onunla birlikte olduğumuzu? Ben kralıma hizmet ederim ama önce ailemi korurum." Oğluna ters ters bakarak iddiasına karşı çıkmasını istedi.

Jaren'ın öfkesinin derisinin altında kaynadığını hissedince, Dedryn'i hedef alarak etrafından dolanmaya başladığı anda onu yakaladı. İki eliyle yüzünün iki yanına vurarak onu kendi seviyesine çekti ve göz teması kurmaya zorladı.

"Buradayım," dedi, başparmağını elmacık kemiklerinin keskin köşelerinde gezdirerek. "Seninleyim. Şu anda önemli olan tek gerçek bu." Adamın burun delikleri alevlendi ama kadın adamın neredeyse ikiye bölünmüş olmasına aldırmadan onu kendine çekti.

"Bugünü tek başıma atlatamam Jaren," diye fısıldadı. "Seni daha sonra kızdıracağıma söz veriyorum, böylece bana öfkelenebilirsin, ama şu anda benim değişmezim olmana ihtiyacım var." Bu, ona bile gerçekten nasıl hissettiğini en yüksek sesle itiraf ettiği andı.

Benimle misin?

Göğsü kabarırken bir an için hiçbir şey söylemedi ama ellerini onun ellerinin üzerine koyup bir kez başını salladığında gözleri her şeyi anlatıyordu.

Her zaman.

Yenilgiyle nefes vererek gözlerini kapattı, öfkesini içine attı ve odaklanmak zorunda kaldığında gittiği yere kapattı. Gözlerini Dedryn'e çevirdi, yüz ifadesi babasınınkini yansıtıyordu. "Kral Vesstan'a olan bağımızı açıklamak onun için güvenli olmaz mı?"

Dedryn cevap vermeden önce babaları birbirlerine dolu dolu baktılar.

"Bunu söyleyemem.

Ama Kraliçe Vaneara onun bilmesini istemedi. Bu bizim için yeterliydi."

Jaren başını hafifçe sallamadan önce birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar.

"Peki," dedi ve uzanıp önceki gece sandalyenin üzerine attığı pelerinini kaptı. "Ama bunu daha sonra açıklamak için zaman bulacaksın, yoksa eşim bu bilgiyi dudaklarından almamı engelleyemeyecek."

Pelerini omuzlarından geçirdi, bağlarken parmak uçlarını boynunun kıvrımında gezdirdi.

"Senin için yaptığım şeyler, küçük yıldız."

BÖLÜM I5

VERA

Jaren'in babaları onları sarayda dolaştırdı; her koridor bir önceki gece gördüğü tuhaf meşaleler ve parlak sancaklarla bir diğeri kadar büyüktü.

Bir sarayı rahat ya da ev gibi göreceğini hiç sanmıyordu,
Ama en azından bu seferki, İmparator Sulian'ıdaha canlı ve sıcaktı.

Öte yandan, Matherin sarayından geçerken ölüme gittiğine ikna olmuştu, bu yüzden hafızasının tamamen doğru olmama ihtimali yüksekti.

Yürüdükçe daha fazla hizmetçi ve muhafız belirmeye başladı ve yanlarından geçerken her birinin gözlerini üzerinde hissettiğine yemin etti. Konuşmaya cesaret edemedi, saraydaki her Magyki kulağının muhtemelen tetikte olduğunu, kim olduğunu ima edecek en küçük bir dedikodu kırıntısını bile duymayı beklediğini biliyordu.

Jaren'a bir adım daha yaklaştı, aniden cephaneliği tutkuyla özlemeye başladı. Hiçbir zaman ilgi odağı olmak istememişti ve hâlâ da istemiyordu. Bunun daha da kötüye gideceğini bilmek midesini bulandırıyordu.

Taht odasına giden son koridor, büyük kemerli geçit ve zeminin ortasından aşağı inen uzun, bordo yollukla zaten belli olmasaydı, sadece muhafızların sayısından bile anlayabilirdi.

Duvarlar boyunca birkaç kişi konuşlanmıştı ve iki tanesi de en uçta, açık kemeri kapatacak şekilde duruyordu. Her biri dün gece dışarıdaki muhafızların giydiğini gördüğü hafif deri zırhı giyiyordu, kalçalarında taşıdıkları uzun kılıçlar da buna dahildi.

Matherin'deki tam zırhlı, maskeli muhafızlarla kıyaslandığında, bu muhafızlar çıplak da olabilirdi. Hiçbiri maske ya da miğfer takmıyordu, omuzları ve bilekleri dışında kolları da örtülü değildi. Bu manzara karşısında kaşları çatıldı. Uzun ömürlü ve hızlı olabilirlerdi ama yine de ölümlüydüler.

Sonunda koridorun sonundaki iki erkeğe yaklaşırken boynunu geriye doğru uzattı ve Dedryn onlarla sessizce konuşurken önünde durdukları kemerli geçide hayranlıkla baktı. Şimdiye kadar gördüğü her şeyin ötesinde etkileyiciydi.

Sütunlar iki tanesinin toplamından daha kalındı ve Jaren'ın zıplasa bile ulaşamayacağını düşündüğü kadar yükseğe uzanıyordu. Ama onu en çok içine çeken kısım, Jaren'ın hançerlerini hatırlatan, her şeyi saran oymalardı.

Onu daha sonra tekrar oraya sürüklemek ve bunları kendisine okumaya zorlamak için aklına bir not aldı. Daha önce hiç bir şeyi okuyamamıştı, Elric onun temel eğitiminde çok titiz davranmıştı ve bu onu çıldırtıyordu. Eğer burada kalacaksa, kesinlikle okuma derslerine ihtiyacı vardı.

Biri sertçe başını sallayıp dönerek kemerli geçitten geçip gözden kaybolduğunda dikkati tekrar önündeki erkeklere kaydı. Kral Vesstan'a geldiklerini haber vermek için gözden kayboluşunu izledi ve midesinin de onunla birlikte indiğine yemin etti. Bu kadar hızlı düştüğüne göre, artık kesinlikle vücudunun içinde değildi.

Naris'e adım atarken duyduğu heyecan, şimdi burada olduğu için başına geleceklerden duyduğu korkunun gölgesinde kalmıştı. Bunun için, babasıyla tanışacağı için heyecanlı olmalıydı ama tek istediği odasına çekilmek ve bundan tamamen kaçınmaktı.

En son bir taht odasına girdiğinde korkutulmuş ve hakarete uğramış, ardından bir cüppenin içine sıkıştırılmış ve kim olduğu konusunda yalan söylenmişti. Ve bu "hadi evlenelim ve halkımızı birleştirelim" muhabbetinden bahsetmiyordu bile.

En azından son kısmın bu sefer gerçekleşmeyeceği gerçeğinden rahatlayabilirdi. Pozitif kalmak, günü botlarına kusmadan atlatabilmesinin tek yolu olacaktı.

Nöbetçinin neden bu kadar geç kaldığını merak ederek yerinden kıpırdandı ve Jaren'ın yüzündeki ağır bakışlarının farkına vardı. Hiçbir şey söylemedi ama sessiz ve kararlı varlığı onu sakinleştirdi. Onu defalarca tehdit etmiş, şantaj yapmış ve başlangıçtaki isteklerine karşı işaretlemişti ama yine de bir şekilde dünyada hayatıyla güvendiği tek kişi oydu.

Derin bir nefes alarak uzandı ve onun elini tuttu, kibirli pislik dostunun yanında olmasına minnettardı. Adamın kalbinin düzenli atışına odaklandı ve muhafız yeniden ortaya çıkıp onlara başını salladığında bunu kendi kalbini yavaşlatmak için kullanıyordu.

Neden olduğundan emin değildi ama kendini hemen Jaeros'a bakarken buldu. Belki de sadece cesaretlendirici bir gülümseme ya da bunun nasıl gideceğine dair bir ipucu bekliyordu ama Jaeros onun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

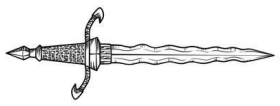
Jaren'in babalarının gözlerini kırpmadan birbirlerine baktıklarını, sadece eşlerin yapabileceği şekilde sessizce iletişim kurduklarını gördüğünde kalbi hızlandı ve göğüs kafesinden dışarı fırladı.

Jaeros'un gözlerini göremiyordu ama Dedryn'in sabahtan beri taş gibi sert olan gözleri yumuşamıştı, kehribar rengi sıcak ve davetkârdı, dudakları hüzünlü bir gülümsemenin en ufak ipucuyla yukarı kalkmıştı.

Ama her şeyin yolunda olup olmadığını soramadan, hatta Jaren'in o anı fark edip etmediğini görmek için dönüp bakamadan, Jaeros onunla konuşmak için bakışlarını ayırdı.

"İçeri girmeden önce, Veralie," dedi, hâlâ onun için ortak dili kullanarak, "Thyabathi'ye ayak uydurmakta zorlandığını biliyorum ve bunda utanılacak bir şey yok. Ama yine de içeride kullandığından emin ol."

Kızın uyarısına cevap vermesini beklemeden arkasını döndü ve ikisi de kemerin altından ilerlemeye başladılar.

JAREN'İN BABALARI onun önünde yan yana yürüdüler, neredeyse mümkün olan son saniyeye kadar onu koruyorlardı ve bunu yapma ihtiyacı hissetmeleri için sinirlerinin ne kadarının alnına boyandığını merak etti.

Derin bir nefes aldı, bir an için gözlerini kapattı ve kendini Jaren'ın elini bırakmaya zorladı. Onun teninin kendi tenine değmesini ne kadar istese de, kendi başına ayakta durması gerekiyordu.

Çünkü o artık sadece Vera değildi, Jaren Barilias'ın *aitantası* da değildi. O *Nlem snadzend*'di, tahtın kızıydı. Ve kendi başına ayakta durabilecek kadar güçlüydü.

Kabul etmiş ya da en azından anlamış gibi görünerek, bir kereliğine onunla dövüşmedi. Sadece sağ elini hançerinin kabzasına yerleştirdi ve diğer elini kadının omurgası boyunca gezdirerek onu ileriye doğru yönlendirdi.

Taht odasına girerken, İmparator Matheris'in odasına girdiğinde ağırlık ve baskıyı hissetmeyi bekliyordu. Göz korkutucu taş taht, tavandan tabana kadar uzanan tertemiz pencereler, orada olmak için yeterince iyi olmadığı hissi.

Ama hiç de öyle değildi.

Geçtiği sarayın geri kalanının aksine, oda şaşırtıcı bir şekilde neredeyse her şeyden arınmıştı. Duvarlarda sancaklar, pencereleri süsleyen armalar ya da yeşillikler, kürsüye çıkan halılar yoktu. Aslında hiç kürsü yoktu.

Oda makul bir büyüklükteydi ama İmparator Matheris'inkine kıyasla küçüktü. Gri taş yerine taba rengi, kiremitli bir zemini vardı ve odanın sonunda tek, boş bir taht oturuyordu. Koyu, kan kırmızısıydı ve odaya giren koşucuyla uyumluydu.

Yastıklı sırt kısmı kavisliydi ve kolçaklar, apliklerde gördüğü aynı sararmış altından yapılmış gibi görünüyordu. Altında kıvrılıyor, tahta daha yumuşak, daha kadınsı bir görünüm veriyordu.

Odada bulunan diğer üç kişinin koltuğun yan tarafında durduğu düşünülürse, bunun merhum Kraliçe Vaneara'nın koltuğu olduğunu varsaymak yanlış olmazdı. Kral Vesstan onu hiç kullanmış mıydı, yoksa *o* alana kadar boş mu kalmıştı?

Bu düşünceyle ürperdi ve Jaeros'un yanında durarak odadakilere baktı ve karşılıklı olarak şok olmuş üç yüz gördü.

Gergin bir sessizlik vardı, kimse konuşmadığı sürece havayı doyuran bir ağırlık. Kendini dengesi ve etkinliği incelenmek üzere masaya yatırılmış bir silah gibi hissederek beceriksizce kıpırdandı. Eğer babasının kollarını açarak kendisine koşacağını ve gözyaşları içinde onu kucaklayacağını düşündüyse, fena halde yanılmıştı.

Altın işlemeli tuniği ve ondan yayılan güç olmasaydı, ikiz tepkilerine bakarak erkeklerden hangisinin babası olduğunu bile bilemeyecekti. Üçüncü kişi, bir kadın, biraz uzakta durdu, şüphesi çoktan ifadesini bulanıklaştırmıştı.

"Dedryn. Jaeros." Sesi pürüzsüzdü, dillerinin hecelerini okşuyordu ama bir şekilde hâlâ inatçı bir otorite havası taşıyordu.

Belden aşağı eğildiler ve o da onları takip etmek için çabaladı, reverans yapması gerektiğini bir saniye geç fark etti. Eğlence

göğsünü doldurdu ve dilini ısırdı, Jaren'ı olabildiğince sert bir şekilde çimdiklemek için elini arkasına sıkıştırdı. Yumuşak bir boğulma sesi çıkardı ve gülmemek için kendini zor tuttu.

Garip bir sessizlik çöktü ve içten içe kendine kızdı, gülünç yayından kalktı ancak bir çift gri göz tarafından tuzağa düşürüldü.

Bakımlı kaşlarının altında oturan Kral Vesstan'ın gözleri kendisininkiler gibi tam olarak gümüş değil, kristal ile bağlantı kurmadan önce kendisininkilere benzeyen arduvaz grisiydi. Onunkinden bir ton daha açık olan kahverengi saçları geriye doğru taranmıştı ve tek bir teli bile yerinde değildi.

Sıcak bej rengi teni temiz tıraşlıydı ve Magyki'de görünüş aldatıcı olsa da, görsel olarak kendisinden çok daha yaşlı görünmediğini görmek yine de onu rahatsız etti.

"Demek... dün gece hizmetkârlarımın bir köşede anlamsız çocuklar gibi fısıldaşmasını sağlayan kadın bu."

"Emredersiniz Majesteleri," dedi Jaeros, dikleştirerek ama başını eğik tutarak. Dağınık saçları omuzlarına dökülmüş, yüzünü ondan gizlemişti. "Tahtın Kızı Veralie Arenaris unvanını almak için burada."

Kral Vesstan, "Bu oldukça iddialı," dedi, sesi sonunda hafifçe durakladı ve dudaklarının köşesinin seğirdiğine yemin edebilirdi. "Ama söylemeliyim ki, yüzü bu kadar açıkken böyle zorlama bir iddiayı bile çürütmek zor." Bir garip duraklama daha. "Gerçekten de aynı kişi olabilirler. Büyüleyici."

Başını çevirdi ve en az kendisi kadar sinirli görünen Jaren'a gizlice bir bakış attı. Babası onun hakkında sanki orada değilmiş gibi konuşuyor, neredeyse hiç duygu belirtisi göstermiyordu.

İlk baştaki şaşkınlığı geçmişti ve şimdi bu durumdan ne mutlu ne de üzgün görünüyordu. Sanki onun açıklanamayan görüntüsü, bir aşçının akşam yemeğinde tavuk yerine balık yiyeceğini duyurmasından farksızdı.

Yüz ifadesi onu düşündüğünden daha fazla ele vermiş olmalıydı çünkü adam bir adım öne çıkarak avuçlarını göğsünün önünde birleştirdi. "Özür dilerim. Bu benim için oldukça garip. Kesin olarak söyleyebilirim ki sizi bu odaya girerken görmeyi hiç beklemiyordum."

Onun için tuhaf mı? *Onun* nasıl hissettiğini düşünüyordu? Kadın çenesini kaldırdı. "Ben de bunu beklediğimi söyleyemem Majesteleri." Adam ona ilerlemesini işaret etti ve o da Jaren'ın karşılık veren kızgınlığını görmezden gelerek buna uydu.

Sessiz ve isimsiz arkadaşlarından ayrılan Kral Vesstan ona yaklaştı ve değerli bir kısrak gibi etrafında dönmeye başladı. Tekrar kızın önüne gelerek bir kolunu gövdesinin üzerinde çaprazladı, dirseğini üzerine koydu ve gözleri kızın kulaklarına takılırken çenesini kavradı.

"Kör bir insan bile görebileceği için benzerliği inkâr edemem ama bunu nasıl kanıtlayabileceğinizi anlamıyorum."

Yalan söylediğinin açıkça ima edilmesi karşısında damarlarındaki öfke alevlendi. Jaren'ın tavırlarına alışkındı ve Dedryn'in taş suratı bile onu rahatsız etmemişti ama *babasının* bu kadar duygusuz olmasını beklemiyordu.

Kendini azarlayarak yanağının içini çiğnedi. Karısını ve çocuğunu olabilecek en kötü şekilde kaybetmişti, elbette ona inanmakta tereddüt ediyordu. Ne de olsa Jaren da bunu hemen fark etmemişti ve aynı ruhu paylaşıyorlardı.

Eğer Kral Vesstan aralarındaki bağdan haberdar olsaydı, bu bile yeterli bir kanıt olabilirdi ama annesi ona söylememişti. Kalbine şüphe düştü. Sadece kendini mi koruyordu, yoksa tepki vermemesinin ardında başka bir şey mi vardı?

"Sakatlanmış halinizden Aleron'da olduğunuzu çıkarıyorum." Elini kızın başına doğru salladı, dudağı silmeden önce alaycı bir şekilde kıvrıldı.

Sadece insani nitelikleri nedeniyle onu onaylamayacaktır.

Omurgasını çelikleştirdi. Onunla olan ilişkisi ne olursa olsun, üzerinde kontrolü olmayan bir şey için utanç duymayı reddetti. "Evet, Majesteleri."

"Hâlâ Aleron'dayken kristale bağlandı," dedi Jaren, odalarından ayrıldıklarından beri ilk kez konuşarak. "Benzerliğiyle birlikte, bu yeterli bir kanıt olmalı." Ses tonu kırpılmıştı, saklamaya zahmet etmediği koruyucu bir yanı vardı.

Kral Vesstan'ın dili dudaklarından dışarı fırladı, sonunda yüzünde bir şeylerin titreşimi belirdi, ama o bunun ne anlama gelebileceğini düşünemeden orada kaldı ve kayboldu. "Bu mümkün değil."

"Kendi gözlerimle gördüm. Ve bunu kolaylıkla yaptı." Ellerini iki yanında kavuşturdu ve Dedryn'den gelen uyarı dolu bakış üzerine, "Majesteleri," diye ekledi.

Kral Vesstan ona uzun uzun ve sertçe baktı, aralarında hissettiklerinden dolayı gözleri kısılmıştı. "Sanırım Vaneara'nın kanını gerçekten paylaşıyorsa bu mümkün olabilir."

Tekrar Vera'ya baktı ve başını yana eğdi. "Vaneara'nın ataları anavatanlarından dışarı adım atmamışlar," dedi kaşlarını kaldırarak,

"yani bağlantının ne kadar ileri gidebileceğine dair elimizde başka bir örnek yok. İlginç."

"Gücünüz gerçekten de oldukça kuvvetli olmalı." Bu sözler sonunda diğer erkekle birlikte kralın yanında duran kadından geldi. Vera ilk başta onun bir şekilde kendisine iltifat etmeye çalıştığını düşündü ama yüzündeki ifade aksini söylüyordu.

Vera ile yaklaşık aynı boyda olmasına rağmen, her yönden onun tam tersiydi. Sarı saçları başının her iki yanından kazınmış, sivri kulakları vurgulanmış ve orta kısmı sırtından aşağıya doğru örülmüştü. Ela gözleri burnunun ucundan Vera'ya bakarken sert ve acımasızdı; elmacık kemikleri ve çenesi neredeyse Jaren'ınki kadar sivriydi.

Dışarıdaki muhafızlarla aynı hafif deri zırhı giymişti, kollarındaki tüm belirgin, kalın kaslar tam olarak sergileniyordu. Vera onun ayaklarına kapanıp kendisiyle dövüşmesi için yalvarabilirdi, eğer Vera'ya ölümcül bakışlar atıyor olmasaydı.

"Eee?"

Vera o anda üzerinde olan beş bakışın baskısı altında rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüdü. Gözleri yoğun bir şekilde Leydi Ölüm Parıltısı'na odaklanmış olan Jaren hariç hepsi. "O senin deneyeceğin bir silah değil," diye tersledi Jaren ve Vera'nın etrafından dolaşarak onun yanında durdu.

Bir elini rahatça silahının kabzasına koyarak sırıttı. "Bana cevap vermeye ne kadar da cüretkârsın Jaren Barilias." Gözleri Vera'yla onun arasında gidip gelirken, Vera'nın yanındaki koruyucu duruşunu fark etti. Sarışın kaşları alnının üzerinde yükseldi.

"Benim onayım olmadan koruma atama yetkisine sahip olduğunu bilmiyordum Dedryn. Özellikle de şahsen incelemediğim birini."

Vera kendine rağmen gözleri büyüyerek başladı. Kutsal Aleron. Bu kadın *muhafızları üzerinde* otorite sahibi bir konumda mıydı*?* Bhasura'nın kadınlarına Aleron'un hiç saygı duymadığı bir şekilde saygı duyduğunu biliyordu ama bu beklediğinden de fazlaydı.

Kadının sorusuyla havaya yayılan gerginlik Jaren'in iki babasını da etkiledi. "Ben kimseyi görevlendirmedim Taeral. Gerçi onun yeteneklerinin emrinizdeki pek çok kişiden daha üstün olduğunun farkında olduğunuzu biliyorum." Dedryn, Lady Death Glare'in gözlerindeki öfkeli parıltıyı görmezden gelerek dikkatini krala yöneltti.

"Majesteleri, size daha önce Jaren'den bahsettiğimizi biliyorum ama onu çocukluğundan beri gördüğünüzü sanmıyorum."

Kenara çekildi ve bir kolunu Jaren'a doğru uzattı.

Kral Vesstan dondu kaldı. "Oğlunuz mu dediniz?"

Dişlerini emerek başını geriye eğdi. "Ne kadar şanslıyız ki... çocuklarımız... böyle bir güven oluşturmuş görünüyorlar."

Jaren sinirlendi ve Kral Vesstan'ın dudaklarının kıpırdamasından bunu fark ettiği anlaşılıyordu.

"Görünüşe göre sende göründüğünden çok daha fazlası var, *Veralie Arenaris*." Adam bir elini uzattı ve Veralie tereddütle elini onunkine koydu, adam elini diğer eliyle kapatıp ona gülümserken gerilmemeye çalıştı.

"Aç olmalısınız ve yeni evinizi gezmek için sabırsızlanıyorsunuz. Jaeros mesleği gereği sarayı oldukça iyi biliyor ve eminim size etrafı gezdirmekten mutluluk duyacaktır."

Dedryn'e başını sallayarak onun elini bıraktı. "Seninle ne yapacağım konusunda danışmanlarımla konuşmam gerekecek. Sarayda kal, birkaç gün içinde seni aldıracağım."

Yutkundu ve titremelerini gizlemek için ellerini birbirine kenetledi. Bir kez daha içeriye kapatılıyor ve görünmemesi söyleniyordu. Göğsü acıyla sıkıştı. Hiçbir şey farklı değildi.

"O zamana kadar, bu gece sizi daha kalıcı bir yere taşıyacağım ve talep ettiğiniz mevkiye uygun kıyafetler giydireceğim."

Bir elini Lady Death Glare'in beline koyarak onu Vera'nın o ana kadar fark etmediği arka girişe doğru yönlendirdi. Dedryn ona doğru döndü ve belinden eğilerek kocası ile oğluna başıyla selam verdikten sonra kralın grubunu takip ederek dışarı çıktı.

BÖLÜM I6

EITHAN

Koridorda gözlerini ayırmadan baktı, bir elini pantolonunun cebine soktu ve orada saklı olan küçük nesneyi kavradı, parmak uçları boyunca yumuşak bir şekilde dönmesi onu hemen sakinleştirdi. Bir süredir

Son zamanlarda ona daha fazla ulaşıyor, onu kullanma dürtüsü her geçen gün onu daha da derinden kesiyordu.

Tutuşunu sıkılaştırırken kapağın kenarı başparmağının alt kısmına battı. Onu bu gece kullanma düşüncesi çok lezzetli bir şekilde baştan çıkarıcıydı.

Boynunu kırdı, başının arkasını delen ağır bakışları görmezden gelmeye çalıştı. Coleman hiçbir şey söylemedi ama koridorda attıkları her adımda tedirginliği artıyor, iyi niyetli endişesi etraflarındaki duvarlara yansıyordu.

Endişesi zaman zaman biraz can sıkıcı olmasa da garip bir şekilde yatıştırıcıydı. Özellikle de Sulian'ın cezaları çok ileri giderse Eithan'ın birinci komutanın neler kazanabileceğini düşününce. Yanağı seğirdi ve boynunu çevirerek arkasına hızlıca bir göz attı. Neyse ki ikisi için de bu gece sadece akşam yemeğiydi.

Eithan'ın katlanacağı tek acı, üstü örtülü hakaretler ve alkolden esinlenen derslerle dolu uzun bir akşamdı. Sulian'ın, Eithan'ın derslerini izlemek dışında, onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığı konusunda bilgilendirmekten daha çok sevdiği bir şey yoktu.

Eithan'ın yaraları son birkaç gün içinde iyice iyileşmişti, sadece birkaç tanesi hâlâ kaşınıyor ve ne zaman doğru şekilde bükülse çekiliyordu. Nefes alarak kaburgalarını test etti. Kötü muamelenin çoğunu onlar görmüştü ama onlar bile iyileşiyordu, gövdesinin rengi onları olduklarından daha kötü gösteriyordu. Coleman'ın ona inandığından değil.

Öte yandan Eithan hâlâ acı çektiği için memnundu. Aşağılanma ve acının sürekli hatırlatılmasından daha büyük bir motivasyon olamazdı. Varış noktalarına yaklaştıklarında, küçük şişeyi bir kez daha avucunda çevirdi ve onu kullanmak için kendini cesaretlendirdi.

"Ekselansları?"

Parmakları kasıldı ama kendini dönmeye zorladı, tutuşunu bıraktı ve boş elini cebinden çıkardı. Ne kadar süre orada durup kapıya baktığından emin değildi ama Coleman'ın yüzündeki endişeli ifade ona yeterliydi.

Avuçlarını gece mavisi tuniğinin ön tarafına doğru düzeltti ve adamı düşündü. "Sence babamın kaç yılı kaldı Coleman?"

Muhafızı gözle görülür bir şekilde tereddüt etti, teni doğal renginden daha da soluklaştı. "Sorunuzu anladığımdan emin değilim, Majesteleri."

"Bu hileli bir soru değil. Cevabın için seni asmayacağım, o yüzden ölmek üzere olan bir balık gibi bana bakmayı kes," dedi ve saçlarını alnından geriye doğru taradı. "Sadece sana ne kadar sağlıklı göründüğünü merak ediyorum?"

Aksine Coleman'ın rengi daha da soldu, ona yavaşça göz kırparken vücudu içgüdüsel olarak hafifçe geriye kaydı. Eithan'ın yürüdüğü ince çizgiye tehlikeli bir şekilde yaklaştığına dair açık bir uyarı.

Zihinsel olarak kendini azarladı. Böyle şeyleri ima etmekten daha iyisini biliyordu. Belki de onu deliliğin eşiğine getiren cevapsız mektuplarıydı, cevap alamadığı her gün çaresizliği daha da artıyordu.

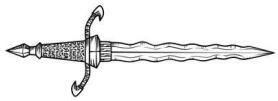
Ya da belki de Gibson'a düşüncelerini ve arzularını hiçbir sonuç olmaksızın ifade edebilme özgürlüğünden dolayı şımarmıştı ve bu da maskesine her zamankinden daha az güvenmesine neden oluyordu. Her neyse, onu söndürmesi gerekiyordu.

Zihni berraklaşana kadar tırnaklarını avuçlarının içine bastırdı. Coleman'a bu şekilde güvenmek aptallık olurdu. Üzerinde tam ve kesin kontrol sağlayamayacağı *birine* güvenmek.

"Boş . Sadece hayatın ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu düşünüyordum. Aklımın nasıl dolaştığını bilirsiniz, bana aldırmayın."

Coleman başını salladı, cevap verecekmiş gibi görünüyordu ama Eithan kapıya uzanarak onun sözünü kesti.

"Bu gece beni beklemenize gerek yok," dedi omzunun üzerinden sırıtarak. "Babam kendi ellerini kirletmekten pek hoşlanmaz, bu yüzden akşam yemeği için beni öldürmesi pek olası değil."

Eithan içeri girdiğinde masa çoktan kurulmuş ve dumanı tüten yemeklerle doluydu, Sulian onu beklemek için sabırsızlanıyordu anlaşılan. Söz konusu adam masanın başında oturmuş, yakası açık, bol, beyaz bir tunik giymiş, içeri girerken Eithan'a bakıyordu. Sarı saçları, ikisinin de paylaştığı aynı kare çeneyi çerçevelemek için omuzlarının hemen üzerinde bitecek şekilde serbestçe sarkıyordu.

Eithan sessizce yerine oturdu ve elinde yarısı dolu bir şarap sürahisi tutan hizmetkâra parmağını kaldırdı. Hiçbir zaman alkolün herhangi bir türünün hayranı olmamıştı, genellikle adamlarıyla dışarı çıktığında uzak dururdu, ama ne yazık ki edinmesi gereken bir tattı, özellikle de efendisinin buna olan düşkünlüğü göz önüne alındığında. Sulian'ın içkisine baktı, zaten boş olan bardak sessiz bir onaydı.

"Baba," dedi, başını eğerken sesi düzdü, o lanet olası unvanı hafızasından silebilmeyi her şeyden çok diliyordu.

Sulian başını bir santim öne eğdi, hizmetkâr bardağını yeniden doldurmak için ilerlerken verdiği tek onay işaretiydi bu. Sonra da sessizce onu değerlendirerek arkasına yaslandı. Eithan bu hareketin el altından yapılmış bir hakaret olduğunu anlayarak sinirlendi.

Sulian'ın tuniğinin karnını sarması, taze şarabını koklarken ağırlığını koltuğuna yaslaması. Bu, Matherin İmparatoru'*n*un saygı duyduğu ya da saygı duymasını önemsediği birinin önünde takınacağı bir tavır değildi. Kadehin üzerinden sırıtarak Eithan'a bir şey söylemesi için meydan okudu.

Ama Eithan bıçağını aldı, gerekenden biraz daha fazla parlatarak salladı ve tabağından yükselen mükemmel terbiye edilmiş sülünü dilimledi.

İkisi de yemek yerken dakikalar sessizlik içinde geçti ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Sulian boğazını temizleyene kadar Eithan yemeğinin yarısını ancak bitirmişti.

"Bu akşam gitmeyi düşündüğünüz başka bir yer var mı?"

Eithan başını kaldırdı, çatalını ağzına götürdü ve lokmalarını çiğnemeye başladı. *Olmayı tercih edeceğim yüzlerce yer var. Hangi sırayla saymamı istersiniz?*

"Elbette hayır, baba. Neden sordunuz?"

Sulian kaşlarını kaldırdı ve kalın bir parmağını kadehinden kaldırarak ona işaret etti. "İkimiz de biliyoruz ki Matheris mavisini sadece etkileyeceğin biri olduğunda giyiyorsun. Bu gece hangi fahişeyi kızdırmayı düşünüyorsan, adın onu fazlasıyla etkileyecektir. Pahalı ipliği mahvetmeye gerek yok."

Bu temelsiz iğnelemeyi görmezden geldi. Sulian'ın sarayın her yerinde casusları vardı. Vera'nın kimliğini öğrendiğinden beri Eithan'ın yatağına bir kadın almadığı gerçeğinden habersiz olma ihtimali sıfırdı.

Bir ısırık daha aldı, biberin baharatına odaklanarak bir parça daha yutmaya zorladı. Sulian'ın bariz dürtmesi onun tembel duruşundan daha aşağılayıcıydı.

"Ben nişanlıyım, baba. O sağ salim dönene kadar etkilemem gereken kimse yok. Makamıma uygun giyinmek için bir nedene ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim." Gerçek şu ki, daha güzel tunikleri iyileşmekte olan cildini daha az yıpratıyordu, bunu kimseye itiraf etmezdi, hele ona hiç.

Sulian'ın gözleri kısıldı, kaz ayakları bugünlerde daha derin ve daha çok görünüyordu. "Güzel," dedi sonunda, kadehini yere bırakıp ellerini karnının üzerinde kavuşturarak, "bu haberimi yutmayı çok daha kolay hale getirecek."

"Peki bu ne haberi baba?"

"Seni Midpath yakınlarındaki üsse bir sonraki asker alımını karşılaman için gönderiyorum. Önümüzdeki birkaç hafta içinde ayrılıyorsun."

Eithan'ın parmak eklemleri çatalın etrafında beyazlaştı, göğsü baskı altında çökeceğinden emin olana kadar daraldı. "Ne amaçla?"

Boştaki eliyle sakalını düzeltti. "Seni daha önce göndermeye çalışmamla aynı sebepten, başka neden olabilir ki?"

Eithan ona baktı, elini masanın altında yumruk yapmak için indirdi, yüzünü pasif tutmak için mücadele etti. "Bunun ben olduğuma karar vermenin özel bir nedeni var mı, yoksa bu benim başarısızlığım için başka bir ceza mı?"

Başarısızlık. Bunu söylemek kendi dilini koparmak istemesine neden oldu. Dişlerini birbirine geçirdi, tek bir irkilmenin bile geçmediğinden emin olmak için maskesini iki kez kontrol etti.

"Arkamdan tutukladığınız Silah Ustası'nın yerine henüz birini bulamadığınız için başka kimi göndermem gerektiği konusundaki tavsiyenizi duymak isterim."

Nefes aldı ve nefesini beşe kadar sayarak verdi. "Daha önce size bildirdiğim gibi Lesta'yı sorgulama için getirdim ve hemen ardından serbest bıraktım. O zamandan beri eğitim sahasına geri döndü ve bir grup doğulu çiftçiyle çalışmaktan çok daha fazlasını yapabiliyor."

"Son baktığımda, Prens Eithan, şehrimde son kararları ben veriyorum. Ve Magyki varisi ile yapmasını istediğim şeyin tam tersini yaptığı için kaderine karar verene kadar, onun yerine siz gideceksiniz."

Birbirlerine bakarken hamile bir duraklama oldu, her biri diğerinin maskesini test ediyordu, ilk kimin kırılacağını görmek için.

"Vera bana güveniyor. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için döndüğünde burada olmam hayati önem taşıyor."

Sulian'ın ifadesi sertleşti. "Bir arabulucuya ihtiyacım olduğunu ima ederek bana patronluk taslama. Onu on yıldan fazla bir süre boyunca hizada tuttum, evlat."

Eithan başını eğdi, elini cebine sokup şişeyi kavradı. "Saygısızlık etmek istemedim. Ama artık yetenekleri var. O kadar kolay kontrol edilemeyecek."

"Bunu, onlar yokken bile onu tek bir gece bile manipüle edemeyen çocuk söylüyor. Emrimin arkasındayım." Sulian tekrar arkasına yaslandı ve ellerini göğsünün üzerinde birleştirdi.

"Uzun vadede bunun bir önemi olmayacak," diye ekledi omuz silkerek. "Onunla evlenmek bir yana, birkaç ay daha yaşarsan şanslı sayılırsın."

Eithan kaslarını gevşemeye zorlayarak bir bacağını diğerinin üzerinden geçirdi ve bir elini dizinin üzerine koydu. "Bu bir tehdit mi baba?"

Sulian pencereden dışarı, karanlık manzaraya bakarak alay etti. "Aptal olma. Sana yakışmıyor." Gözlerini geri çevirdi. "Gerçekten Vesstan'ın Arenaris'in rolümüzü kabul edeceğini kızının

ortadan kaybolması mı? Tek çocuğunun burada, Aleron'da tutulduğunu memnuniyetle kabul edecek ve bu konuda hiçbir şey yapmayacak mı?"

Vücudunu durgun kalmaya ve öne çıkmamaya zorlamak zorundaydı. Aleron, Bhasura ile bir savaşı göze alamazdı. Henüz değil. Elinde yeterli koz olmadan olmazdı. "Bunun üzerine bir saldırı başlatmasını mı bekliyorsun?"

"Hayır, Bhasura'nın şu anda ne kadar zayıflamış olduğunu istemeden de olsa ifşa etme riskine girmez. Kazanacağından emin olmadığı bir savaşı başlatmaz." Mavi gözleri Eithan'a döndü ve gülümsemesiyle birlikte parladı. "Bizi uykumuzda öldürmeleri için suikastçılar göndermesi daha muhtemel."

"Rahatlatıcı."

"Gerçekten."

"Peki varisi kendi isteğiyle döndüğünde ne yapacağına inanıyorsunuz?"

Sulian'ın nasırlarının sakalının üzerinde çıkardığı ses, Eithan'ın sorusunu düşünürken çıkan tek sesti. "Eğer Veralie Arenaris konusunda haklıysan, yaptıkları onun izniyle olmayacak."

Eithan başını salladı, zaten kendi başına bu kadarını tahmin etmişti. Eğer Kral Vesstan da Sulian gibiyse, tek varisinin serbestçe dolaşmasına izin vermesine imkân yoktu. Hele ki bu ona fayda sağlamayacaksa.

"Ancak," diye devam etti, "Vesstan'ın gururu ve bizim onlardan aşağıda olduğumuza dair inancı sizin lehinize çalışacaktır. Kızıyla evlenirseniz, bizimle bir antlaşma yapmaya yine de direnebilir. Onu çiftleştirip kutsal soylarını kendi soyumuzla mı sulandıralım? Fazla seçeneği kalmayacaktır."

Sulian peçetesini dudaklarına götürdü ve ayağa kalkarak Eithan'a baktı. "Halklarının elinde kalan tek doğrudan hattı o taşıyor. Onunla bir savaş başlatma riskine girmeyecektir. O yüzden, *eğer* geri dönerse, onu aldığımız gece sana söylediğimi yap ve rahmine bir çocuk koy."

Eithan küstahça arkasını dönüp Eithan'ın bir zamanlar Vera'nın elini tuttuğu büyük ocağa açılan kapıdan geçerek gözden kaybolan piç kurusuna hançer gibi baktı.

Sikeyim onu. Sanki Sulian'ın kişisel ahırlarını doldurmak için aradığı safkan bir at gibiydi. Dilini kan tadı gelene kadar ısırdı ve kendisini doğuran adama duyduğu tiksintiyi bastırdı.

Sulian her zaman zayıftı ama kendi tanrılarının lanet olası halkını iyileştirmek için hiçbir yaratıcılık ya da istek göstermemesi onu çileden çıkarıyordu.

Çocuklar. Matherin İmparatoru'nun Bhasura'nın tek varisi ile elde etmeyi umduğu tek şey bu muydu? Siktiğimin *çocukları* mı? Yeteneklerini onlarınkine karıştırmak için.

yıllar sonra bir hükümdarın kullanması ve keyfini çıkarması için mi? Bunun şimdi ve burada herhangi biri için ne yararı olabilir ki?

Bu şimdiye kadar duyduğu en aptalca şeydi. Belli ki bir gün ondan bir çocuk sahibi olmak istiyordu. Kim istemezdi ki? Nefes kesici ve dirençli, şefkatli ve güçlüydü. Ama ondan kazanabilecekleri bundan çok daha fazlası vardı.

Magyki'ler yüzyıllardır tanrıların emanetini halklarına güç vermek ve onları iyileştirmek için kullanıyorlardı. Ama gerçek şu ki, bu kalıntı ne onlar için yapılmıştı ne de bağlıydı. Eithan henüz tam olarak ne olduğunu ya da nasıl kullandıklarını bilmiyordu ama bunu birlikte çözebileceklerinden neredeyse emindi.

Bhasura onu yeterince uzun süre saklamıştı. Aleron'daki insanlara da aynı şansın verilmesinin zamanı gelmişti. Uzun ve sağlıklı bir yaşam sürmek sadece Magyki'nin sahip olabileceği bir ayrıcalık olmamalıydı.

Küçük şişeyi çıkardı, yüzüne doğru tuttu ve içinde dalgalanan sıvıya hayranlıkla baktı. Halkı da aynı hediyeleri ve ayrıcalıkları hak ediyordu ve onlara bunu vermek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

BÖLÜM I7

VERA

Feros'u koridorlarda Jaren'la paylaştıkları odaya doğru takip eden Vera, kendini kaybetmeden önce kapı aralığından zar zor geçebildi.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu, kollarını kavuşturup Jaeros'a bakarken gözyaşlarını geri itti.

Duyguları tam bir enkaz halindeydi ve her an kırılmaya hazır hissediyordu. Az önce Aleron'da ne olmuştu? Bu gerçekten de onun babası mıydı? Onun iddia ettiği kişi olduğuna inanması gereken, öyle olduğuna inanmak *istemesi* gereken ama bunu zerre kadar umursamıyor gibi görünen bir erkek.

Bunca zaman, tüm hayatı boyunca *bunu* mu beklemişti? Tekrar kilit altına alınmak ve birkaç gün içinde onu çağıracağını söylemek için mi? Tanrılar kahretsin ki Elric onu birkaç kez yumruklamıştı ve o bile ona kalan tek kan bağından daha fazla şefkat göstermişti.

"Üzgün olduğunu biliyorum-"

"Alınma ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Jaeros yatağın kenarına yerleşti ve bir elini saçlarında gezdirerek geriye doğru taradı ve ensesinde bağladı. "Hayır, ben-"

"Bu da senin hatan," diye araya girdi Jaren, ellerini onun kalçalarına koyarak korumacı bir şekilde arkasında durdu.

"Bilmem gerek Jaeros. Ve Dedryn'i beklemeyeceğim. Tüm bunlar da neydi? Ve Lady Death Glare kimdi?"

Dirseklerini dizlerine dayayıp şakaklarına masaj yapmadan önce, muhtemelen onun takma adı karşısında bir an dondu kaldı. Birden çok daha yaşlı göründü. Sanki bütün sabah onun için çok fazla olmuştu.

Hislerimiz karşılıklıydı.

"Veralie, Kral Vesstan... çok içine kapanık bir erkek. Sadece karısını kaybetmekle kalmadı, aynı zamanda kanlı bir isyanı sona erdirmek, koca bir adayı tek başına nasıl yöneteceğini öğrenmek ve Vaneara'nın ölümünün sonuçlarıyla başa çıkmak zorunda kaldı. O zamandan beri eskisi gibi değil."

Jaren bir kahkaha attı, nefesi kızın başının üstünde geziniyordu. "Bu yetersiz bir ifade. Deds'i düpedüz neşeli gösterdi. Onu yalancılıkla suçladı ve Taeral'in ağzını bozması konusunda hiçbir şey yapmadı."

Taeral. Doğru, Dedryn ona böyle seslenmişti. Vera Lady Death Glare'ı tercih etti, bu çok daha uygundu.

İçini çekti ve yatağın karşı tarafına geçmek için odanın içinde yürüdü. "Bunu anlayabilirim, sanırım." Anlayabiliyordu ama yine de bu karşılaşmanın ona hissettirdiklerini değiştirmiyordu.

"Jaeros," diye başladı, onun yorgun, mavi gözlerinin içine bakarak. "Neden beni sana verdiler? Beni sakladığını ve isyanın benim yüzümden çıktığını biliyorum. Ama neden? Ve o erkekleri beni götürürken bulduğunuz gece neden beni eve götürmediniz?"

Neden sevilebileceğim ve görülebileceğim bir yerde seninle kalmama izin vermedin? Değişmeden ve hayatımı yaşamaktan korkmadan büyüyebileceğim bir yerde.

Kafasında o kadar çok soru vardı ki, her birinde Eithan'ın sözleri aklına geliyordu. Onun uyarısı.

Halkının senin için savaşa girmesinin bir sebebi var Vera. Orası güvenli değil.

Jaeros'un dudakları sadece bir anlığına gerildi ama o bunu fark etti. Onun kararsızlığını. Jaren da ya bunu gördü ya da onun tedirginliğinin arttığını hissetti çünkü "Yalan söyle. Sana meydan okuyorum."

Jaren'ın sürekli sözlü saldırılarına karşı sabrı tükenen babası ona karşılık verdi. "Lanet bir çocuk gibi davranmayı bırak, ona yalan söylemeyeceğim."

Jaren'ın cevap niteliğindeki hırıltısını duymazdan gelerek tekrar ona döndü ve elini aralarındaki yatağa dayadı. "Seni annen istediği büyüttük."

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, hâlâ göğüs kafesinin içinde olmasına şaşırdı. Tüm hayatı boyunca bu bilgiyi almak için yanıp tutuşmuş, hayatının büyük bir kısmını ailesinin onu terk etmesine neden olacak yanlış bir şey yaptığına inanarak geçirmişti.

"Ama neden? Bu normal mi? Dişilerin eşleriyle birlikte yaşamaya gönderilmesi?" Belki de onlarla yaşaması onu saklamak için değildi. Belki de Jaren'a daha yakın olmak için orada yaşıyordu ve isyan sadece bir tesadüftü.

Umudu kabardı ve aniden gerilerek avuçlarını uyluklarında gezdirdi.

"Hayır, eşlerin olgunlaşmadan önce birlikte yaşaması olağan değildir. Ve hatta
o zaman, tüm eşler bir ilişki kurmaz."

Başını salladı. Jaren bir keresinde bunu açıklamıştı. Bazı eşler bağı tamamen reddetti. "Tamam, o zaman..."

"Veralie," diye yavaşça, yumuşak bir sesle adını söyledi ve vereceği cevap her ne olursa olsun hoşuna gitmeyeceğini biliyordu. "Vaneara bu adayı ve halkını daha önce hiç görmediğim bir şiddetle seviyordu ama aynı zamanda bir sırrı vardı. Vesstan'a bile söylemediği bir sır."

Durakladı, onun göz teması kurmasını bekledi. "Hamile kalmak gibi bir arzusu yoktu. Ne senden ne de başka bir çocuktan."

Sözleri içine işlerken odayı sessizlik kapladı. Jaren onun arkasına yerleşirken yatak kaydı, sıcak elleri beline dolandı ve onu kucağına çekti. Kız onun göğsüne gömüldü ve gözlerindeki ani yanmayla savaşmak için hızla gözlerini kırpıştırdı.

Nedenini bilmiyordu ama annesinin onu korumak için öldüğünü söylediğinde bir parçası Eithan'a inanmıştı. Kalbinin her kırık parçasıyla buna inanmıştı. Ve gerçek bundan daha farklı olamazdı.

Jaeros durup arkasına yaslanmadan önce ona doğru kaydı ve ellerini birbirine kenetledi. "Vaneara fiziksel olarak acı çekti, Veralie. Tıpkı ondan önceki her kraliçe gibi. Her gün, her yıl bunu hissetti."

Jaren'a bir kez daha baktı ve sonunda yaklaşıp elini onunkinin üzerine koydu. Jaren onun yakınlığı karşısında sertleşti ama elini çekmesini talep etmedi.

"Ne senin için ne de sahip olabileceği herhangi bir çocuk için bunu istemedi. Soyunun kendisiyle birlikte sona ermesini istedi."

"Tamam, yani..." diye yutkundu ve derin bir nefes aldı. Bunu o istemişti. Bunu bilmek için. Cesaretini toplayıp dinlemesi gerekiyordu. Etrafta kırıldığını görecek kimse olmadığında daha sonra üzülebilirdi. "Peki, neden o..."

"Hamileliği sonlandırmak mı?"

Başını salladı. Aleron'da bu işlemin büyük riskleri vardı ve çok az şifacı bu fikre sıcak bakardı ama burada kadınların seçimlerine saygı duyuluyor ve kendi kendilerini iyileştirebiliyorlardı. Bu uygulanabilir bir seçenek olmalıydı.

Elini geri çekmeden önce bir kez sıktı. "Sen doğana kadar hamile olduğunu bilmiyordum, o yüzden kesin bir şey söyleyemem. Tek bildiğim, şaşkınlığımı dile getirdiğimde, seni doğurmanın tek seçenek olduğu konusunda kararlıydı."

Jaeros bir elini çenesinde gezdirerek sakalını düzeltti. "Senin tanrılardan gelen bir işaret olduğuna inanıyordu. Ne pahasına olursa olsun korunması gereken bir işaret. Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, bana nedenini söylemedi."

Vera kaşlarını çattı. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. "Yani beni sana bu yüzden mi verdi?" Belki de annesinin akli dengesi biraz bozuktu, Jaeros'un ima ettiği şekilde acı çektiyse bu kesinlikle mümkündü. Vera bu konuyu daha sonra tekrar sormak için aklına bir not aldı.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Cruiris'e gitmeyi ve sen büyüyene kadar seni bir yetimhaneye bırakmayı planlamıştı. Çantasını ve her şeyini hazırlamıştı."

"Neden ?"

Arkasından oğluna bakarken yüzünü sevgi dolu bir gülümseme kapladı. "Çünkü seni ilk Jaren buldu. O seni hissedip izini bulana kadar ciğerlerine daha yeni hava çekmiştin. Hiç bir şey görmemiştim."

Jaren'in parmak uçları kolunda gezinirken tüyleri diken diken oldu, boynuna ve saçlarına doğru devam etmeden önce omzunu izlemek için durakladı.

Tırnakları kızın kafa derisini kazıyarak*, "Sana söylemiştim, aitanta"* dercesine başını göğsüne yasladı. *Ruhlarımız uyuşuyor. Seninki dünyaya geldiği andan itibaren.*

Jaeros, Jaren'in dokunuşuyla vücudunda kaynayan arzunun farkına varmadan devam etti. "Her ne kadar seni korumak istese de, seni eşinden ayırmak istemiyordu. O da dahil olmak üzere daha önce hiçbir kraliçe çiftleşmemişti. Bunu senin farklı olduğunun bir başka kanıtı olarak görüyordu. Özel.

"Biz de seni alıp, o senin için güvenli olduğunu düşünene kadar kendi çocuğumuz gibi yetiştirmeyi kabul ettik. Jaren'ı evlat edinmemizin üzerinden birkaç yıl geçmişti, bu yüzden bir başkasına hazır olduğumuza inanmak kimse için çok da zor değildi."

Jaeros'un Vaneara'yı mümkün olan en iyi şekilde resmetmeye çalıştığı açık olsa da, onu sevdiğini bir kez bile doğrulamadığını fark etti. Sadece bilinmeyen bir nedenden ötürü onun önemli olduğunu düşündüğünü söylemişti.

Ama başka bir şey de dikkatini çekmişti, adamın bu konuda hiçbir şey söylemeden söylediği bir şey. Vera kıpırdayan ellerini kucağında sabit durmaya zorlayarak, "Sürekli *o* diyorsun," dedi.

"Bir kez bile benim-Vesstan'ımdan bahsetmedin." Ona ne diye hitap edeceğinden emin olamadığı için adı üzerinde bocaladı. Kendisiyle ilgili niyetinin ne olduğundan hâlâ emin değilken ona baba demek doğru gelmiyordu.

Jaeros iki elini dizlerinin üzerine koyup homurdanarak yataktan kalktı. Gerçekten de bitkin görünüyordu ve Jaeros'un önceki gece hiç uyuyup uyumadığını ya da Dedryn'e her şeyi anlatmak için sabahlayıp sabahlamadığını merak etti.

"Kral Vesstan varisler istiyordu. Ne o ne de konsey Arenaris soyunu sona erdirmeyi kabul ederdi. Vaneara'nın yaşadıklarından hoşlanmıyordu ama bunun halkımızın iyiliği için gerekli bir kötülük olduğuna da inanıyordu."

Derin bir iç çekti, gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşirken ekledi, "Bu yüzden annen hamileliğini o da dahil herkesten sakladı."

"Ne? Bu nasıl mümkün olabilir?" Aleron'da bir insan nasıl olur da koca bir hamileliği eşinden saklayabilirdi? Eithan'ın isyanın kendi varlığı keşfedildiği için çıktığını söylediğini hatırlıyordu ama babasından da saklandığını fark etmemişti.

Jaeros bir el salladı. "Başka bir zaman açıklayabileceğim iyi zamanlanmış bir tur. Demek istediğim, Kral Vesstan isyana kadar bunu bilmiyordu. Kraliçenin varis bırakmadan gittiği her yıl gerginlik arttı ve sizin varlığınızla ilgili bir söylenti yayılıp da kraliçe bunu inkâr edince panik ve öfke yangın gibi yayıldı."

Yani tüm bu ölümler, tüm bu savaşlar gerçekten de onun suçuydu. Çünkü annesi onun yüzyıllardır ortalıkta görünmeyen tanrıların bir tür lütfu olduğuna inanıyordu.

"Anlaman gerek, Veralie. Kral Vesstan, halkımızın çoğu gibi, her zaman gücü olmayanların üstünde olduğumuza inanmıştır. Korkarım o da onlar gibi insanlardan ya da Aleron'dan pek hoşlanmıyor."

Gözlerini kaldırdı ve yüzünü "öyle mi dersin?" ifadesiyle buruşturdu. Kral, İmparator Sulian'ın her bir önerisini görmezden gelmişti.

Ticareti başlatma ve iletişimi geliştirme çabaları, bu yüzden onlardan hiç hoşlanmadığını söylemek yanlış olmaz.

Jaeros onun yüzüne bir kahkaha attı ve başını eğerek kabul etti. "Pekala, şimdi sana söyleyeceğim, yıllar içinde kristalin gücündeki genel düşüş göz önüne alındığında, inançları daha da güçlendi. Lekeyi iyileştirmek için seni kullanmak istemeyecektir ama kullanacaktır."

Jaren'ın kolları kızın bedenini sararak çeliğe dönüştü, göğsü kızın sırtında titreşiyordu. "Ona zarar verecek mi?" diye sordu, sesi dehşet verici, düz bir tondaydı.

Gergin duruşu onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağını haykırıyordu ama artık bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Onu zaten olmuş olan bir şeyden koruyamazdı. Kral Vesstan istese de istemese de, o çoktan bağlanmıştı.

"Hayır," diye yanıtladı Jaeros, oğluna bakarken gözleri kararlıydı, onun aklından neler geçtiğini biliyordu. "O bir canavar değil, ne kadar içine kapanık görünürse görünsün."

Onunla konuşurken, "Sadece umutlarının çok yükselmesine izin verme, Veralie.

O sizin babanız olabilir ama Taht'ın her zaman ilk babası olacaktır." Buna ne diyeceğini bilemediği için şey söylemedi,

tırnaklarını yemek için bakışlarını indirdi. Jaren babasına bir şeyler söyledi, o ise düşüncelerine dalmıştı ve sonra kapının açılıp kapandığını duydu.

Annesi onu hiç istememişti. Sebebinin ardındaki iyi niyet ne olursa olsun, gerçek hâlâ geçerliydi. Ve bu çok acı vericiydi. Vera'nın yaşamasının tek nedeni Vaneara'nın muhtemelen acıdan kaynaklanan, başka seçeneği olmadığına dair çılgın inancıydı.

Jaeros ve Dedryn bile ondan vazgeçmiş, hâlâ açıklamadıkları bir sebepten ötürü onu uzaklara göndermişlerdi.

Jaren'ın belindeki tutuşunu gevşetip elini omurgasında gezdirmek için geri çekmesinden önce ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. "İyi misin?"

"Evet," diye durdu, ona asla yalan söyleyemeyeceğini fark etti. Kafasının içindeki her duyguyu hissedebiliyorken olmazdı. "Hayır."

Kulağına fısıldamak için eğilerek, "Eğitim alanını görmek için gizlice kaçmak ister misin?" diye sordu.

Aslında bu bir soru değildi, bu yüzden yataktan fırlamadan önce cevap verme zahmetine girmedi, bacakları onu doğruca kapıya götürdü.

BÖLÜM I8

VERA

Tlahların çarpışması ve bedenlerin birbirine çarpmasıyla oluşan keskin çınlama ve gümbürtüler eve dönmek gibiydi. Adadaki diğer her şeyden daha fazla hissettirmişti.

Jaren onu son patikadan aşağıya, içinde gizlenmiş büyük, boş bir tarlaya götürürken beklenmedik bir vatan hasreti dalgası içine çöktü. Elric'i özlemişti. Bıçaklarla çalışmanın metodik hareketlerini, onları mükemmelleştirmek için gereken beceri ve konsantrasyonu, deri ve çeliğin o ezici kokusunu özlemişti.

Cephaneliğin kendisini bile özlemişti. Saatlerce, haftalarca ve yıllarca içinde kapalı kalmayı değil, uyandığında günün ne getireceğini bilmenin rahatlığını.

Henüz umduğu özgürlüğe sahip olmasa da, ayrıldığı için pişman değildi. Tüm hayatını dünyayı daha fazla görmek ve bir tür maceraya isteyerek geçirmişti ama yine de kendisinden ne beklendiğini bilmenin verdiği güveni özlüyordu.

Burada kendisinden ne beklendiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Son ağaç sırasını da geçtiler ama bakışlarını antrenman yapan savaşçıların bulunduğu alana diktiğinde olduğu yerde donup kaldı. Her şekilden, boyuttan, renkten ve cinsiyetten savaşçılar, olması gerektiği gibi birbirine karışmış bir şekilde önünde duruyor ve dövüşüyordu.

Bazı erkekler daha güçlüydü, bıçaklarını asla doğal olarak sahip olamayacağı bir güçle kesiyorlardı, dişiler daha hızlıydı, dart ediyorlardı

kendi vuruşlarıyla geri dönmeden önce yollarından çekildiler. Bu şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi.

Gözleri yandı, hissedebileceğini bilmediği bir sevinç kalbini doldururken gözyaşları tehdit ediyor, içinden geçen tüm şüpheleri gölgede bırakıyordu. Burada farklı muamele göreceğini biliyordu ama bunu duymak ve *görmek* çok farklı şeylerdi.

Kollar ona dolandı, onu kendine çekti ve sert bir göğse yasladı. "Göğsümde sıcak bir ışık topu gibisin."

"Ne?"

Çenesinden tuttu ve başını geriye doğru eğerek ona baktı. "Mutlusun," dedi hüzünle gülümseyerek. "Ve şimdiye kadar bunu senden daha önce hiç hissetmediğimi fark etmemiştim."

"Ben zaten mutluydum."

Başını iki yana salladı. "Hayır, bu şekilde değil. Senden çok şey hissettim Veralie, ama bunu asla." Dudaklarını Veralie'nin alnında gezdirdi ve tekrar tarlaya bakabilmesi için çenesini serbest bıraktı. "Keşke sana bunu hissettiren ben olsaydım."

Buna ne cevap vereceğini, hislerini nasıl kelimelere dökeceğini bilmiyordu. Onu hissedebilirdi ama bir Magyki erkeği olarak güçsüzlüğün, özgürlüğün ve sesin olmamasının nasıl bir şey olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamayacaktı.

"Herkes katılabilir mi?" diye sordu, konuyu değiştirdi ve önlerindeki manzarayı işaret etmek için onun kucağından çıktı.

Bir süre sessizlik oldu ama sonra başını salladı. "İlgilenen hiç kimseyi geri çevirmezler, ancak sıralamalarına katılmak için bir testi geçmeniz gerekiyor."

"Ne tür bir test?" Aleron'daki muhafızların katılmak için herhangi bir sınavı geçmeleri gerekmiyordu. Sadece İmparator Sulian'a bağlılık yemini ederek isimlerini imzalıyorlar ve ne kadar zorlanırlarsa zorlansınlar diğerleriyle birlikte eğitime başlıyorlardı.

"Bir güç ve beceri testi."

"Yani temelde bir antrenman maçı mı?" diye sordu ona yan gözle bakarak. Kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Jaren neredeyse kuduz bir hayvandı ve onu yenmişti. Bir kez.

Düşüncelerinin nereye gittiğini sezerek kaşlarını kaldırdı. "Aşağı yukarı, ama Veralie-" diye devam etti, ağaçların güvenliğinden ayrılıp doğruca tarlanın ortasına yöneldiğinde nefesinin altında küfretti.

Kolundan tutarak onu kendine çekti, nefesi yanağında geziniyordu. "Burada kimsenin senin kim olduğunu bilmesine gerek yok. Kral Vesstan sizi resmen ilan edene kadar değil."

"Evet, gayet iyi farkındayım," dedi gözlerini devirerek. Adamın gözleri cevap olarak karardı ve kız hemen kolunun altına girerek adamın elinden kurtuldu. "Ve buradaki hiç kimsenin beni adil bir dövüşte yenerse ölmesine gerek yok, yeşil gözler," diye ekledi, ona sivri bir bakış atarak.

"Söz vermiyorum."

Onun yorumunu görmezden gelerek ve onu olduğu yerde bırakarak en yakındaki Magyki'ye doğru ilerledi. Naris'in temel üniforması olduğunu fark ettiği hafif zırhını giymiş olan Magyki, avlunun dış kenarına yakın bir yerde oturmuş, su tulumundan su içmek için başını geriye atarken silahını kalçasına dayamıştı.

Uzun, siyah saçları arkadan bağlanmıştı ve neredeyse tüm Magyki'lerde olduğunu fark etmeye başladığı keskin çene çizgisini vurguluyordu. Altın-kahverengi bir teni ve kendisininkine benzeyen hafif çarpık bir burnun yerleştirilmiş açık kahverengi gözleri vardı.

Onun yaklaştığını duyunca, ilgisiz bir şekilde yan gözle ona baktı, ancak hemen donup kaldı ve iki kez baktı.

Jaren'in neredeyse yarı çıplak bir erkeğe tek başına yaklaşmasına verdiği tepkiyi fark etmemiş gibi davranarak beceriksizce el salladı. "Affedersiniz," dedi, iki elinin de görünür olduğundan ve silahsız olduğunu görebildiğinden emin olarak.

Bir sonraki sözlerine odaklanarak Thyabathi'sinin olabildiğince yumuşak ve doğal çıkmasını sağlamaya çalıştı. "Lütfen beni burada yetkili olan kişiye götürebilir misiniz? Ya da onları işaret eder misiniz?"

Gözleri kızın vücudunda gezindikten sonra tekrar yüzüne döndü ve dolgun dudakları yavaşça sırıtmaya başladı. "Peki ya sana yetkili kişinin ben olduğumu söyleseydim?"

"Öyle misin?"

"Sizin için öyle olacağım," dedi, boyuna göre ayağa kalkıp gereğinden biraz daha yaklaşarak. "Doren Panaeros, hizmetinizdeyim."

Trey'in yorumu ona Trey'i hatırlattığı için dudaklarında cevap niteliğinde bir gülümseme belirdi ama az önce göğsünde kaynayan öfkenin yerini ölümcül bir sakinlik aldığında bu gülümseme hemen kayboldu.

İçinden homurdandı, keşke Jaren'ın kaval kemiğine tekme atabilecek kadar yakın olsaydım diye düşündü. Bir yanı sırf onu için cilveli bir sırıtış atmak istiyordu,

Ama ondan yayılan sessiz, öldürücü sakinlik dudaklarını birbirine bastırmasına ve pelerinini çözmesine neden oldu.

Ayaklarının dibinde birikmesine izin vererek iki elini kalçalarına koydu ve Doren'i tuniğinin yakasında bir işaretin dış kenarının görülebildiği yere bakarken yakalamak için tam zamanında yukarı baktı.

Burun delikleri alevlendi ve hemen iki elini kaldırarak aralarına daha saygılı bir mesafe koymak için geri adım attı.

Gördün mü? Omzunun üzerinden bir bakış fırlatarak düşündü. *Vahşileşmek için bir sebep yok.*

"Şey, Doren," diye başladı, kendini tanıtmadığını fark etmemesini umarak, ama adamın dikkati artık onun üzerinde değildi. Onu geçmiş, ağaçların arasına doğru gidiyordu. Boğazını temizledi ve sağlıklı bir adım daha attı.

"*Peki*, Doren," diye tekrarladı, "Bana yardım edebilir misin, misin?"

Cevap vermeye fırsat bulamadan sert, kırpılmış bir ses ondan önce davrandı. "Burada işin yok senin."

Doren'le birlikte durdukları yerin hemen solundaki bir grup kadın savaşçının çıkan Leydi Ölüm Parıltısı'nı izlerken Vera'nın midesi bulandı. Vera o kadar heyecanlanmıştı ki onu fark etmemişti bile.

Jaeros'un söylediklerine bakılırsa bunu beklemesi gerekirdi ama yine de onu hazırlıksız yakalamıştı. Taeral taht odasındaki haliyle tamamen aynı görünüyordu, tek fark şu anda sahip olduğu taze, kanlı muştalardı. Vera etrafına bakındı, tamamen yüzü parçalanmış birini görmeyi bekliyordu.

"Burada olmamanız gerekiyor. Ne insani merakınızı tatmin edecek ne de yaralanırsanız sizi şımartacak vaktimiz var."

Konuşurken Vera'ya doğru ilerlemeye devam etti, ta ki sadece birkaç adım kalana kadar. "Burası sana göre bir yer değil. Bekçi köpeğiniz-" Donup kaldı, yüzünde Vera'nın yakalayamayacağı kadar hızlı bir şok ifadesi belirdi. Sonra dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı ve ona neredeyse bir kedi görünümü verdi.

"Affedersiniz. Demek istediğim, *eşinizin* bunu sizin için fazlasıyla karşılayabileceğinden eminim."

Vera'nın açıkta kalan yakası, damarları buz gibi soğurken bile aniden alev almış gibi hissetti. Ve her kafa ona doğru döndü, her biri onu daha iyi görmeye ve tam olarak kim olduğunu anlamaya çalıştı.

"Bunun için burada değilim," diye karşı çıktı, tuniğini izi kapatacak şekilde ayarladı, bunu yapmak için çok geç olmasına rağmen.

Vesstan, Jaren'la çiftleştiklerini gerçekten bilmiyorsa bile artık kesinlikle biliyordu.

Siktir, siktir, siktir.

Üzerindeki düzinelerce gözün sıcaklığı, sırtına vuran güneşten daha fazla bunaltıcıydı. "Ben sadece eğitimle ilgileniyorum. Dövüşebilirim. Bir kılıcın nasıl tutulacağı konusunda bire bir eğitime ihtiyaç duyan bir acemi değilim," diye ekledi, çünkü görünüşe göre Taeral tek bir görüşmeye dayanarak onun şımartılmış, saf bir prenses olduğuna karar vermişti.

Ama zırhla kaplı göğsünden fışkıran kahkaha Vera'nın umutlarını yerle bir etti. Taeral başını yana eğdi, Vera'nın vücudunu incelerken gözleri sınırsız bir neşeyle parlıyordu.

"İçimden bir ses Aleron'daki bir savaşçıyla buradaki bir savaşçının aynı olmadığını söylüyor. Ama elbette insan," dedi kollarını açarak. "Kendine bir eş seç. Fark etmez."

İnsan mı? Vera'nın tüyleri diken diken oldu, kasıtlı hakaret karşısında öfkesi canlandı. Kaltak onun insan olmadığını biliyordu. O sabah henüz tanışmamış olsalar bile, kulaklarında bir nokta olmaması diğer tüm bariz Magyki özelliklerini gölgede bırakmıyordu.

Etraflarındaki izleyiciler kendi aralarında fısıldaşarak etraflarında dönerken, alçak bir mırıltı etrafını sardı. Buraya gelmenin riskli olduğunu biliyordu ama kabul görmeyi ve ortama uyum sağlamayı umuyordu. Şimdi herkes kraliçenin *kızı* hakkında dedikodu yapmadan önce saraya dönebilirse şanslı sayılırdı.

Vera'nın boynunda gezindiğini zaten bildiği kırmızı tona sırıtarak bakan Taeral, kılıcını kınına sokmakta acele etmedi. Sonra silahsız bir şekilde döndü, Vera'ya arkasını döndü ve sanki hiç tehdit değilmiş gibi uzaklaştı. Bu bariz hakaret Vera'nın gözlerini kıpkırmızı yapmıştı.

Daha yetenekli olsun ya da olmasın, eğer Vera bir rakibine karşı böyle saygısızca bir hareket yapsaydı, Elric onun ağzını burnunu kırardı.

Bayan Kaltak Surat onun için çok daha uygun bir isim gibi görünmeye başlamıştı. Ondan nefret etmeye karar vermeden önce Vera'ya bir şans bile vermemişti. Ama ne yazık ki Vera'nın umurunda bile değildi.

Bunca yolu gelmiş, korkunç, kayalık bir denizi aşmış ve sonunda sonuçlarından korkmadan antrenman yapmasına izin verileceği inancıyla herhangi bir bedenin yapması gerekenden çok daha fazlasını kusmuştu. Kendini beğenmiş bir kadının bunu mahvetmesine kesinlikle izin vermeyecekti.

Başını dik tutan Vera kollarını kavuşturdu, yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı ve köpek dişlerini gösterdi. "Ne? Bu göreve hazır değil misin?"

Bütün avlu sessizliğe büründü, gerginlik o kadar yoğundu ki boğulacağını sandı. Yutkundu ve öfkesini bastırarak Jaren'a dair hissedebildikleriyle birlikte sakladı. Onun yanında olması da yardımcı olmuyordu.

Taeral kaskatı kesildi, yavaşça arkasına dönerken gözeneklerinden tehlike sızıyordu. Yüzü saf bir nefretle buruştu ama dilini kemiren cevabı söyleyemeden önce başka bir ses konuştu.

"Oynamak isterim."

Vera arkasına döndüğünde koyu kahverengi gözlerinde yırtıcı bir parıltıyla başka bir kadının öne çıktığını gördü. Durduğu yerden Vera'dan birkaç santim daha uzun görünüyordu ama iki kat daha fazla kas ve kıvrıma sahipti. Dar bir tayt ve kolsuz bir tunik giydiği için kaslarının her bir dalgalanması gözler önündeydi.

Saçları tıraşsızdan çok tıraşlı olan Taeral'in aksine, yeni gelenin saçlarının sadece bir tarafı tıraşlıydı, siyah saçları ise çene hizasında örgüler halinde sarkıyordu. Gözleri uzun kirpiklerle çerçevelenmişti ve koyu kahverengi bir teni vardı, sadece sol yanağında tek ve uzun bir yara izi vardı.

Vera'nın olmayı umabileceği her şeyin, muhteşemliğin ve göz korkutuculuğun timsaliydi.

Öfkeli Taeral'a başını sallayarak Vera'nın önünde konumlandı ve yanındaki kılıcı kınından çıkardı. Çok keskin, çok *gerçek* bir kılıç.

Çenesini kaldırarak, omzunun üzerinden birine seslenmeden önce arkasını dönme zahmetine bile katlanmadı. "Suki, silahını ona ver."

Kısa boylu, sarışın bir kadın hemen toplanan kalabalığın arasından ona doğru koştu ve kılıcını kınından çıkarırken alay etti.

Suki'nin Vera'nın onu kullanma düşüncesinden hoşlanmadığı belliydi ama tek kelime etmeden söyleneni yaptı ve kabzayı gereğinden fazla bir güçle avucunun içine itti. Kılıcın ağzı güneş ışığında yansıyarak onun da gerçek bir silah olduğu gerçeğini pekiştirdi.

Vera karşısındaki dişiyi tekrar süzerken kaşları kalktı. Her ne kadar Taeral yetkinin kendisinde olduğunu açıkça belirtmiş olsa da, bu dişide bir komuta havası vardı. Suki itaat etmeden önce gözünü bile kırpmamış, onay için Taeral'a da bakmamıştı.

"Reniya Virnorin," dedi, sanki alaycı Magyki'lerle dolu bir çemberin ortasında değil de sokakta karşılaşmışlar gibi kendini tanıtarak. Boynunu kırarak duruşunu genişletti, bir kolunu dirseğinden bükerek önünde tutarken diğer koluyla kılıcını göğsünün önünde tuttu.

"Bakalım sende ne varmış Arenaris."

Vera, Reniya beklemediği bir hızla saldırmadan önce adının sözlü bir kırbaç gibi savrulmasına tepki vermek için bir saniye bile bulamadı.

Ödünç aldığı kılıcını zar zor kaldırdı, beklenmedik darbe onu neredeyse yere düşürüyordu. Uzun kılıç, gemide alıştırma yaptığı hançerlerin aksine ellerinde ağırdı. Homurdandı, kollarındaki ve göğsündeki tüm kasları onu geriye itmek için kullandı. Kaltak o lanet vuruşun arkasına tüm vücut ağırlığını koymuştu.

Vücut gücünün bu tür darbelerin çoğuna dayanacak kadar güçlü olmadığını bilen Vera, saldırıya geçti ve kılıcının düz kısmını Reniya'nın omzuna nişan aldı.

Birinin neden gerçek kılıçlarla antrenman yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Eğitimin tüm amacı güvenli bir şekilde hata yapabilmekti ve kendisine karşı tutumları ne olursa olsun Vera'hiçbirine fiziksel olarak zarar verme arzusu yoktu. Hamlesinin ardındaki tereddütü belli olmuş olmalıydı çünkü Reniya dehşet verici bir gülümsemeyle parladı ve saldırısını kolayca savuşturdu. ağır çekimde hareket etti.

"Kan akıtmaktan korkmuyorum Majesteleri, sizinkini çekmekten de korkmuyorum.
Benimle bir savaşçı gibi dövüşün ya da kuyruğunuzu kıstırıp bu sahadan çekip gidin."

Etrafında kahkahalar yankılandı ve birkaç kişi aynı olduğunu haykırdı. Vera utanarak yüzünü buruşturdu. Çevresinde, Jaren'ın kalabalığın arasından geçtiğini, kollarını kavuşturduğunu ve gırtlak parçalamaya saniyeler kalmış gibi göründüğünü gördü. Etrafındaki Magyki'ler yer değiştirerek ona geniş bir alan bıraktı.

"Eee? Ne ? Sen-"

Hırlayan Vera, daha fazla aşağılanmayı reddederek intikam hırsıyla saldırdı. Öfkesine odaklanarak, öfkesinin her zerresini vuruşlarının arkasına koydu.

Kaltak gerçek bir kavga mı istedi? İyi o zaman. Ona lanet olası bir dövüş verecekti.

Kılıçların ve uzuvların çarpışmasında tekrar tekrar karşılaştılar. Ancak Vera ona nasıl yaklaşırsa yaklaşsın, Reniya onun her hareketini kolaylıkla karşıladı. Vera'nın yüzü kıpkırmızı kesilmişken Reniya terlemiş gibi bile görünmüyordu.

Birkaç dakika içinde göğsü kabararak içeri girip çıkıyor, eğiliyor ve hamle yapıyordu.

Bir gece önceki uykusuzluğu ona hiç iyi gelmemişti ama ıskalarsa korkunç bir ölümden kaçınmak için elinden geleni yapıyordu. Bu hiç mantıklı değildi. En sert savaşçı bile o noktada en azından bir tür yorgunluk gösteriyor olmalıydı.

Ama sonra bunu hissetti, meditasyon sırasında Jaren yeteneklerini kullandığında bazen ondan hissettiği çekimi. Daha donuktu, zar zor fark ediliyordu ama oradaydı. Reniya gücüne dalıyor, onlar dövüşürken kaslarını ve dayanıklılığını iyileştiriyordu. Adil bir dövüş için çok fazlaydı.

Silahının üzerinden dik dik baktı ama Reniya ona tekrar saldırmadan önce kaşlarını sallamakla yetindi. Vuruşlarının arkasındaki güç Vera'nın kılıcından aşağı ve kollarından yukarı yankılanarak kaslarının gerilmesine ve şişmesine neden oldu, çelik çeliğe her çarpıştığında bükülmemek için mücadele etti.

Jaren inanılmaz derecede güçlüydü, Elric de öyleydi ama ikisi de daha önce ona bu tür bir saldırganlık ve güçle yaklaşmamıştı. Kendisine yardım etmek için lanet olası yeteneklerini kullanan birinden gelen türden dizginlenemez bir güç.

Tekrar döndü, Reniya'nın kılıcı başının üzerindeki havayı yararak onu sadece birkaç santimle ıskalarken tam zamanında eğildi. *Gerçek kılıçlarla* yapılan bir müsabaka sırasında kim kafasına nişan alırdı ki?

Reniya'nın ne yaptığını saklamaya bile çalışmadığını bilmek onu kör edici bir öfkeyle doldurdu. Elric münazara sırasında görgü kurallarını her şeyin üstünde tutardı ama görünüşe göre bu lanet olası adada böyle bir şey yoktu ve Vera kendi gücünden yararlanmaya çalışmak için çok fazla konsantre olmak zorundaydı.

Her geçen saniye daha da öfkelenen Vera, ihtiyatı elden bırakarak döndü ve Reniya'nın kafasına doğru nişan alarak bir uyarı hırıltısı çıkardı.

Reniya'nın gözleri irileşti, kılıcını havaya savurup yolundan çekilirken şaşkınlığı gözlerini aydınlattı. Ama Vera bunu bekliyordu ve çoktan onu bekliyordu. Ayağını Reniya'nın karnına saplamadan hemen önce dönerek bıçağını tekrar onunkine çarptı.

Reniya kasıldı, vücudu darbeden dolayı öne doğru eğilirken ayrık dudaklarından tükürükler saçıldı ve Vera hiç vakit kaybetmeden yüzüne sert bir dirsek indirdi, Reniya'nın boynunun geriye doğru kırılmasını ve burnundan kan damlamasını memnuniyetle izledi.

Ancak Reniya, beklediği gibi başka bir darbeye karşı kendini savunmak için yeniden merkeze almak yerine, başını öne eğdi ve kılıcını savururken yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

Vera küfretti, gözleri hareketleri zar zor takip edip yoldan çekilebildi. Ama Reniya acımasızdı, hızını arttırıyor ve her biri bir öncekinden daha ölümcül olan darbeler yağdırıyordu.

Döndü, ayak uydurmaya çalışırken kalbi küt küt atıyordu ama Reniya'nın kılıcı bir önceki darbeden daha sert bir şekilde tekrar üzerine geldi ve kolları bükülerek böyle bir darbeyi daha kaldıramayacakları konusunda onu uyardı. Karşılık olarak kendi gücünü artırma yeteneği olmadan olmazdı.

Kazanmak için tek şansı, dayanıklılığının son kırıntısını da kullanarak içeri dalmak ve onu hazırlıksız yakalamaktı ama bu mümkündü. Geçmişte ona üstünlük sağlayan şey hep hız olmuştu.

Dönerek alçaktan saldırmayı planladı ve onu yere düşürecek kadar dengesini bozmayı umdu. Bıçağını boğazına dayamak için tek ihtiyacı olan bir saniyeydi ve o zaman kazanacaktı.

Ancak Reniya garantili bir darbe indirmesi gerekirken, bunu önceden sezdi ve insanüstü bir hızla dönüp hamle yaptı.

Jaren'in uyarı çığlığı, Reniya'nın bıçağı Vera'nın göğsüne temas etmeden hemen önce diğer Magyki'lerin heyecanlı bağırışları arasında çınladı. Tuniğini ve göğüslerinin üzerindeki eti keserek Vera'nın boğazından bir çığlık kopardı.

Sonra yere düştü ve Vera'nın sağ bacağını tekmelemek için bir bacağını uzattı.

Geri uçtu, omuzları yere çarparken kılıcının kabzası elinden düştü ve acı bir koçbaşı gibi vücuduna saplandı.

Arkadaşı ve Taeral da dahil olmak üzere herkesin gözü önünde toprağa uzanmış, gözlerini kırpıştırarak görüşündeki lekeleri yok etmeye çalışıyordu. Kaybetmişti.

Yüzünü buruşturarak başını kaldırdı ve yanan göğsüne baktı. Jaren'ın yeni aldığı tunik ve göğüs bandı tamamen mahvolmuş, derisi yüzülmüştü.

Gövdesini kıvırarak zonklayan kollarını hareket etmeye zorladı ve oturma pozisyonuna geçti. Tüm vücudu çığlık atıyor, yırtık tuniği göğsüne yapışıyordu ama o bunu duymazdan gelerek dilini kanayacak kadar sert ısırdı.

Tek bir acı iniltisi bile çıkarmıyor, kimseye bunu duyma zevkini tattırmayı reddediyordu. Kim gerçek silahlarla dövüşürken yeteneklerini kullanır ki?

"Kıyafetlerin için üzgünüm. Bariz bir vuruşu kaçırmanı beklemiyordum ama en azından meme uçlarından kaçındım."

Vera'nın burun delikleri onun neşeli ses tonuyla alevlendi ve her şeyden çok utanarak içini çekti. Kendini Elric'le ilk kez antrenman yapan bir çocuk gibi hissediyordu.

"Adil bir dövüş olsaydı gayet iyi engellerdim," diye tükürdü ve sonunda ona ters ters baktı.

Reniya'nın kılıcı indi ve kafasını yana eğerek gerçekten şaşkın görünüyordu. "Adil dövüş mü? Sen de benim gibi silahlıydın. Ne yapmamı bekliyordun? Seni kucaklamamı mı?"

Yan taraftan gelen kahkahalar Suki'nin omurgasını sızlattı. "*Savaşçı insan*, tanrı vergisi yeteneklerini bir kullanmanı beklemiyordu," dedi Taeral, Suki'nin atılmış kılıcını yerden alırken fazlasıyla memnun görünüyordu.

Dudaklarından kontrolsüz bir hırıltı dökülürken Vera'nın göğsü gümbürdedi.

Taeral'ın yüzü tekrar onunkine döndü. "Ne? Sana insan hoşlanmıyor musun?"

Cevap verme zahmetine girmedi. Sadece ona dik dik baktı ve nefretinin kafasının içine işlediğini hissetmesini umdu.

Taeral bıçağı uzattı ve Vera'nın sessiz nefretine cevap vermeden önce Suki'nin gelip silahını almasına izin verdi.

"Onlar gibi ses çıkarıyorsun, onlar gibi hareket ediyorsun, onlar gibi dövüşüyorsun. Bu yüzden, aksini kanıtlayana kadar, başka bir unvanı hak etmedin." Çenesini kaldırdı, seslendirilmemiş kazma aralarında yüksek sesle duyuldu. İma ettiği unvan Magyki değildi ve ikisi de bunu biliyordu.

Vera'nın yüzü ve boynu alev alev yanarken, çevresindeki Magyki'lerin bakışları gururunun son koruyucu katmanını da yakıp kül etti. Başını eğdi, gözyaşlarına karşı savaştı. İstediği tek şey buydu ve yüzüne fırlatılmıştı.

Gözlerini yere dikmiş, kimsenin, en azından Jaren'ın bakışlarıyla karşılaşmayı reddediyordu. Kendi utancı onunkini hissedemeyecek kadar güçlüydü ama muhtemelen orada olduğundan şüphe etmiyordu. Belki de orada yeterince uzun süre otururlarsa herkes sihirli bir şekilde dağılacak ve o da sürünerek uzaklaşabilecekti.

Yüzünün önüne bir şey fırladı ve içgüdüsel olarak saldırıyı engellemek için kolunu yukarı kaldırdı. Ancak saldıran el yüzüne birkaç santim durdu ve sahibi yüksek sesli bir homurtu çıkardı.

"Utanç sana yakışmıyor, Tahtın Kızı."

Uzatılan elden başını kaldırdığında Reniya'nın karşısında durduğunu ve yüzünde kocaman bir gülümseme olduğunu gördü.

BÖLÜM I9

VERA

Kavgaları sırasında yaptığı sataşmalar ve saçmalıklardan sonra Vera, Reniya'nın onu daha fazla aşağılamayacağına hiç güvenmiyordu ama onu görmezden gelemezdi. Hem de aynı anda bir kaltak ve acılı bir kaybeden.

Ve ihtiyacı olan son şey, etraflarındaki Magyki'de hâlâ yayılmakta olan fısıltıların onun vasıfsız *ve* lanet olası bir pislik olduğunu söylemesiydi.

Derin bir nefes alarak ve en iyisini umarak kolunu uzattı ve yardım teklifini kabul etti.

Reniya onun elini sıkıca kavradı ve öyle hızlı çekti ki dengesini kaybetti, kucaklanmak isteyen bir aşık gibi içine düştü. Çarpmanın etkisiyle göğsünde zonklayan acıdan tıslayarak geri itti.

Kesik acil müdahale gerektirecek kadar derin değildi, ama lanet olsun, acıyordu.

Kendini toparlarken kulakları başının iki yanında öfkeden kudurmuş cehennemler gibiydi. Etrafındaki herkesin bu kadar güçlü olmasına alışması zaman alacaktı.

Reniya sadece güldü ve Vera'nın tuniğini kaplayan çakıl taşlarını temizlemek için uzandı. "Senden hoşlandım, Tahtın Kızı. Çok çalışman gerekiyor," dedi gözlerini Vera'nın formunda gezdirip tekrar yukarı kaldırarak, "ama ateşine saygı duyuyorum."

"Teşekkürler," diye mırıldandı, aralarına biraz daha mesafe koydu ve onun kim olduğunu nasıl bildiğini merak etti.

Etraflarındaki Magyki'ler hâlâ bakıyor, Taeral öfkeli emirler yağdırmaya başlayıp işlerine dönmeyenleri bağırsaklarını deşmekle tehdit edene kadar hareket etmeyi reddediyorlardı.

Vera onların bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçınarak yavaşça dağılmalarını izledi. İlk kez bir müsabakayı kaybetmiyordu, hem Elric hem de Jaren onu sayamayacağı kadar çok kez yenmişlerdi ama ilk kez bir seyirci karşısında kaybetmişti.

Döndü, ağaçların arasına doğru olabildiğince hızlı koşmak isterken ayaklarını normal bir tempoda yürümeye zorladı. Hafifçe sersemlemiş hissederek sallanmaya başladı. Tanrım, bir banyoya ve lanet bir uykuya ihtiyacı vardı.

"Söyleyin bana, Ekselansları," diye seslendi Reniya, ona yetişmek ve ayak uydurmak için koşarak, "o sizin *zisdemyozunuz mu?"*

Vera'nın kaşları çatıldı, son kelimeyi anlayamamıştı. Jaren hakkında mı konuşuyordu? "Benim neyim?"

"*Zisdemyoz*'unuz," diye tekrarladı, sanki tekrar söylemek sihirli bir şekilde ne anlama geldiğini açıklıyormuş gibi.

"Ne dediğini biliyorum," diye mırıldandı Vera, "sadece ne anlama geldiğini bilmiyorum." Reniya'nın başının yan tarafına diktiği bakışlarını hissedebiliyordu. "Dilimizde henüz mükemmel değilim," diye isteksizce itiraf etti, daha hızlı yürümeye çalışarak.

Reniya devam etti, ya ipucunu anlamamıştı ya da -daha büyük olasılıkla- umurunda bile değildi.

"Böyle konuşursam daha mı rahat edersin?" diye sordu, ağzı ve dili neredeyse sevecen bir şekilde dönerek kelimelerini ortak dilde telaffuz etti.

"Hayır," diye tersledi Vera, utancı her nasılsa daha da artmıştı.

Onu rahat bırakır mıydı?

Reniya, Vera'nın bariz kızgınlığına rağmen, "Ben ikisini de akıcı bir şekilde konuşurum," diye devam etti.

Olduğu yerde durdu, parmak uçlarını göz kapaklarına bastırdı ve sesli bir şekilde nefes verdi. Tabii ki öyleydi. Dişi görünüşe göre *her şeyde* iyiydi.

"Ne istiyorsun Reniya?" diye sordu Thyabathi'yi işaret ederek. "Sen ve Taeral meramınızı gayet açık bir şekilde anlattınız. Anladım. Ben gidiyorum."

Reniya elini yanında kınında duran kılıca vurarak önce Vera'yı sonra da kendisini işaret etti. "*Zisdemyoz*. Bir muhafız. Ben senin olacağım."

Vera kaşlarını çattı, hâlâ onun ne hakkında saçmaladığını anlamamıştı. "Kişisel koruma gibi bir şey mi?"

Reniya başını salladı. "Kral Vesstan bir saat önce beni size atadı. Bu akşam burada yerime geçecek kişiyi ayarladıktan sonra göreve başlayacağım."

Vera tereddüt etti, aklı hemen Eithan'a gitti. Kendisini takip eden bir muhafızla dolaşmasının beklenebileceği gerçeğini aklına bile getirmemişti. Bu düşünce bile onu ürpertmişti.

Jaren'ın yeterli olacağını düşünmüştü. Ama Taeral'ın ona nasıl tepki verdiğini ve Kral Vesstan'ın yakında onun için ne olduğunu öğreneceğini düşünürsek

-Bunun neden kötü olduğunu hâlâ anlamamış olsa da, onun olmasına izin vermemelerine o kadar da şaşırmamalıydı.

Başını iki yana salladı. "Kral Vesstan benimle koruma konusunu konuşmadı. Çok uzun süre konuşmadık," dedi sonunda, Reniya'ya etkileşimlerinin nasıl gittiği hakkında daha fazla şey söyleyecek kadar güvenmiyordu.

Reniya sırıtarak Thyabathi'ye geri döndü. "Artık biliyorsun. Sanırım sen ve ben çok eğleneceğiz. İçimde seninle işlerin çok ilginçleşeceğine dair bir his var."

Vera bunu nasıl karşılayacağından emin olamayarak gözlerini kırpıştırdı. "Kaybol, Virnorin. Sana ihtiyacı yok."

Kesik kesik söylenen sözler üzerine ikisi de döndü. Jaren kalabalığın arasından kendine yol açmış ve hemen arkalarında durmuş, arkadaşına hançer gibi bakıyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve tüm vücudundan yayılan düşmanlık içgüdüselti.

Reniya gözünü bile kırpmadı, ona vaat ettiği vahşi ölümden hiç etkilenmemişti. Kaşlarını kaldırdı, dolgun dudaklarında bir gülümsemenin kıvrımı vardı.

"Seni tekrar görmek güzel, Barilias. Belki de bu sefer Aleron'da kalmaya karar vermişsindir diye düşündüm. Uzun zaman oldu."

Jaren cevap vermedi ama aralarındaki bağdan bir parça hayal kırıklığı süzüldü. Aralarına bir göz attı. Birbirlerini tanıyorlar mıydı? Ve görünüşe göre Reniya'nın onun yokluğunu fark etmesine yetecek kadar iyi tanıyorlardı.

Kaşlarını çattı, midesinde garip bir his kıvrıldı. Jaren onu öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu, ama o öldürdükten sonra bile .

Vera'nın göğsünü dilimleyerek açtığında ona güvendiği belliydi. Davranışlarının gösterdiğinden daha fazla.

Güzel kadını tekrar düşündü. Teknik olarak Reniya onu dövüşte alt etmek dışında yanlış bir şey yapmamıştı. Hem Kral Vesstan hem de Jaren onu uykusunda öldürmeyeceği konusunda ona güvendiğine göre, Vera'nın da güvenmemesi için bir neden yoktu.

Peki, neden birdenbire tırnaklarını Jaren'in derisine batırmak ve Reniya'nın lanet olası suratına hırlamak istemişti?

Jaren boğazını temizledi ve yan gözle ona baktı. Gözlerindeki eğlence titreşimi, bir an önce orada dönüp duran öfkeyi bastırdı.

Lanet olası aptal bono.

Reniya bir kahkaha attı ve elini umursamazca salladı. "Son baktığımda, Barilias, bu kadar yüksek rütbeli değildin. Ne zamandan beri Taht'ın kayıp kızı adına konuşuyorsun?"

"Şimdiden beri."

Reniya'nın gözleri ikisinin arasında gezinirken burun delikleri alevlendi, Vera'nın omzunda durakladı ve sonra göğsünde, Jaren'in taze izlerinden biri daha kesiğinin altında görünüyordu.

"Ah. Anlıyorum," dedi, yüzünde bilmiş bir sırıtış belirerek. "Ama sen onun koruyucusu olarak, sen dilini onun içine akılsızca gömerken kapısında kim nöbet tutacak, merak ediyorum?"

Vera dudaklarını büktü; bu noktada yüzünün kalıcı olarak kırmızıya boyanacağından emindi. En azından bu, açık seks tartışmalarıyla ilgili sorusunu yanıtlamış oldu. Görünüşe göre bu sadece Jaeros ve Dedryn'e özgü bir şey *değildi*.

Jaren'in yüzünde bir değişiklik olmadı ama onun sözleri karşısında kararsızlığının arttığını hissetti. Reniya onun tek zayıf noktasını bulmuş ve onu çarpıtarak tek başına eşini korumak için yeterli olup olmadığını sorgulamasına neden olmuştu.

Çünkü geçen sefer öyle olmamıştı.

Vera'nın kalbi küt küt atıyor, kollarını ona sarıp kalbine yeniden dolan nefreti yatıştırmayı diliyor ama herkesin önünde bunu yapmasını istemeyeceğini biliyordu.

Reniya çenesini kaldırdı, o tepesinde dururken bile her nasılsa burnunun ucuyla ona bakıyordu. "İkimiz de onu koruyacak ve eğitecek en iyi kişinin ben olduğumu biliyoruz Barilias. Gururunun yoluna çıkmasına izin verme."

Gözleri karardı. "Kimliğini buradaki herkese duyuran kişi söylüyor bunu."

Reniya'nın yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi ve yanındaki küçük bıçağı çıkarıp tırnaklarını yemeye başladı. "Onun kıçını ve itibarını kurtardım. Bir şey değil."

Vera duraksadı, göğsü hareketle birlikte ona bağırırken yüzünü buruşturdu. İtibarını mı kurtarmıştı? Ciddi miydi? "Sanırım bu konuda çok farklı fikirlerimiz var."

Reniya gözünü bile kırpmadı. "Kral Vesstan benimle konuşmuş olabilir ama o seni alenen sahiplenene kadar buradaki her Magyki'nin elinde sadece Taeral'in sözleri var. Senin yalancı olduğunu düşünmekle kalmadılar, *zayıf olduğunu da* düşündüler. Seni daha sonra bulup eşek sudan gelinceye kadar döverlerdi."

"Kavgamızın ne faydası oldu ki? Ben kaybettim."

"Evet, benimle dövüşen herkes gibi," dedi Jaren'a bakıp göz kırparak. Kılıcının ucuyla Vera'ya doğru işaret etti. "Ama ne kadar uzun süre dayandığını görünce? Şimdi senin hakkında bildiklerini sorguluyorlar. İnsani özelliklerin yüzünden sana hâlâ saygı duymuyorlar ama saçının teline dokunmayı bile ikinci plana atıyorlar."

Mükemmeldi. Daha ilk günden tanıştığı herkesi iğrendirmiş ya da hayal kırıklığına uğratmıştı. Harika bir başlangıç yapmıştı.

Bir elini göğsüne bastırıp yüzünü buruşturarak, "Bunun için teşekkürler, sanırım," dedi. Oturup iyileşmeye odaklanmak için başkalarının onun mücadelesine tanık olmayacağı bir yere ihtiyacı vardı.

"Bu kadar sinirli görünmeyin, Majesteleri. Sizin hakkınızda bildiklerini sandıkları şeylerden nefret ediyorlar. Sana bir Magyki gibi savaşmayı öğreteceğim ve onların saygısını kazanacaksın, tamam mı?"

Teklif cazipti. Reniya sadece fiziksel anlamda değil, yetenekleri konusunda da yetenekliydi. Vera'nın yardıma çok ihtiyacı olan bir beceriydi bu. Denemekten zarar gelmezdi, Jaren'dan daha kötü bir öğretmen olamazdı.

Vera onunla göz göze geldi. Önce bilmesi gereken bir şey vardı. "Neden umursuyorsun Reniya? Güzel sözlerine inandığın için mi teklif ediyorsun, yoksa sana emredildiği için mi?"

"Bana sadece seni korumam emredildi." "O zaman neden beni eğitiyorsun?"

"Annesi Kraliçe Vaneara'nın vasisiydi," diye araya girdi Jaren, o cevap vermeden önce.

Bekle, ne? "O-"

"Onu korumaya çalışırken ölmek mi?" Reniya söyledi. "Evet. O gece başarısız oldu ve ikisi de nihai bedeli ödedi."

Vera dudaklarını birbirine bastırdı, ayaklarını garip bir şekilde sürüyerek buna ne diyeceğini bilemedi. Ama Reniya'nın yüz ifadesi hiç değişmedi ya da üzgün görünmedi. Kahverengi gözlerinde sadece gurur parlıyordu.

"Arkadaşın yine çenesini açmadan söyleyeyim, evet, bu da nedenlerden biri. Ama hayır, tek sebep bu değil. Sana söyledim, ateşine saygı duyuyorum." Sırıttı. "Ayrıca teyzemi kızdırmaktan da zevk alıyorum."

"Teyzen mi?"

Başparmağını omzunun üzerinden Taeral'in kaybolduğu yere doğru kaldırdı, gözlerinde karanlık bir şey titreşiyordu. "Hem benim hem de senin annenden nefret ederdi ve saha dışında da en az saha içinde olduğu kadar çekilmezdir, inan bana."

Taeral'ın *yeğeni* miydi? "Taeral'in kız kardeşi annemin özel muhafızı mıydı?" diye sordu, o sabah taht odasından çıktıklarında Kral Vesstan'ın elinin sırtının alt kısmına nasıl yerleştiğini hatırlayarak gözleri büyüdü.

Reniya başını salladı. "Üvey kardeş, ama evet. İkinci komutan olabilirim ve onun kanını paylaşıyor olabilirim ama aramızda kaybolmuş bir sevgi yok. Senin hakkında yanıldığını kanıtlamak bana büyük bir zevk verir."

Bu, Suki'nin Reniya'nın emrini neden hiç düşünmeden dinlediğini kesinlikle açıklıyordu. Şey, bu ve muhtemelen herkesin kıçını tekmeleyebileceği gerçeği.

Ama Vera her ne kadar Taeral ile kafa kafaya bir müsabakaya çıkmalarını görmek için can atsa da, kaltağı kendi elleriyle yere sermeyi tercih ederdi.

"Tamam o zaman Reniya, kabul ediyorum. Hadi teyzeni kızdıralım."

Reniya öne doğru bir adım atarken hınzırca sırıttı ve omzunu sıvazlamak istercesine uzandı. Ancak Jaren'in kolu, Reniya temas kuramadan önce fırlayarak onu uzaklaştırdı.

Ona uyarıcı bir bakış gönderdi ama kolunu indirdi. Vera'nın bedenini işaret ederek, "Yarın güneş ufka zar zor girdiğinde buraya döneceğiz ve... bunun üzerinde çalışacağız," dedi.

Vera'nın gözleri kısıldı ama Reniya sadece göz kırptı, onun yanından geçip diğerlerine doğru kasıla kasıla yürüdü. "Sonra görüşürüz, Barilias."

JAREN

NEFES KESICIYDI.

O gece, Taeral daha kim olduğunu bilmeden onu alt etmesine şaşmamalıydı. Taeral hangi temelsiz sataşmayı yaparsa yapsın, Veralie bir insan gibi dövüşmüyordu. Bir Magyki gibi de dövüşmüyordu. İkisinin arasında bir şeydi, daha önce hiç görmediği bir şekilde hareket ediyordu.

Aleron'dan ayrıldıkları gün birkaç muhafızı yere sermişti ve Bölünmüş Deniz'i geçtikleri yolculuk boyunca her sabah onunla dövüşmüştü ama Virnorin'le yüzleşip kılıcını yüzünün önüne kaldırana kadar asla arkasına yaslanıp onu *izleyememişti*.

Tanrım. Eşinin yorgunluğunu hissetmesine, kaslarına kramp girdiğini ve çığlık attığını hissetmesine rağmen, bir kez bile tereddüt etmemiş ya da kılıcını bir santim bile indirmemişti. Naris'teki her Magyki onun görünüşü ve dalgalı Thyabathi'si hakkında istediği kadar atıp tutabilirdi ama gücünü inkâr etmek mümkün değildi.

Bazı eğitimli Magyki'lerin hâlâ sahip olmadığı bir zarafetle hareket ediyordu ve Virnorin bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de haklıydı. Çok azı onun karşısında bu kadar uzun dayanabilirdi.

Virnorin, teyzesi onu eğitime Jaren'den daha gençti ve onun kadar yetenekli bir başkasıyla henüz tanışmamıştı. Ama öyle bile olsa, Vera duyularını kontrol edebilseydi, o kibirli kadının hiçbir şansı olmayacağından emindi.

"Yeteneklerini kullanmasını beklemeliydin," dedi ve temiz bir bezi lavaboya daldırıp sıktıktan sonra göğsündeki uzun kesiğin etrafını dikkatlice sildi.

Gözlerini sıkarak yüzünü . "Ah? Zihin okumanın yeteneklerimden biri olduğunu bilmiyordum. Daha fazla pratik yapmam gerekecek."

Ona alaycı bir bakış attıktan sonra boştaki eliyle uzanıp yan tarafını çimdikledi ve kızın baştan çıkarıcı dudaklarından tatmin edici bir inilti çıkardı.

Saraya geri döndüler, Veralie oraya varmak için neredeyse koşuyordu, ancak "Kral Vesstan'*ın* misafirini" yeni odasına götürmekte ısrar eden bir dizi saray muhafızı tarafından hemen takip edildi.

Sanki babası onun orada yalnız kalma ihtimali olduğunu düşünmüştü. Jaren onlara dehşet verici bir sırıtış fırlattı ve onunla birlikte odaya girdi.

Kral Vesstan ona tek kişilik, tıbbi bir karyola tahsis edebilirdi ve o yine de kollarında onunla uykuya dalmanın bir yolunu bulurdu.

Ama neyse ki her ikisi için de, sarayın tam karşısındaki resmi odası küçük bir şehir evi büyüklüğündeydi ve dört yetişkin Maygki'nin kadar geniş bir yatağı vardı. Çok yakında bundan faydalanmaya niyetliydi.

Veralie odayı gezdiğinde, büyük pencereleri ve aynı büyüklükteki banyo odasını seyrettiğinde ve elbise dolu dolabı dehşet içinde gördüğünde, gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuş ve tuniği derisine yapışmıştı.

Kadın sıcak bir banyoya girmek istemişti ama adam onun çok yorgun olduğundan endişelenmişti, kadının küvette yüzüstü yatarkenki görüntüsü zihninde bir kırbaç gibi şimşek çaktırıyordu. Bunun yerine onu kolundan tutup yatağa götürmüş, arkasına kıvrılmadan önce eşiyle ilgilenmekten başka bir şey istememişti.

Saçları koyu renkli, kıvırcık buklelerden oluşuyordu ve muhteşem bir şekilde üstsüzdü, adam enkaz olup olmadığını kontrol ederken ve kesiğindeki kurumuş kanı temizlerken yatağın ortasına yayılmıştı.

Adam kesiğin daha derin bir kısmına bastırıp hançerin derisini ilk deldiği yerdeki kan parçalarını kazıyınca tekrar irkildi. "Neredeyse bitirdim."

Bir gözünü açarak iç çekti. "Kendi kendimi iyileştirmeme izin verseydin, şimdiye çoktan işim bitmiş ve uyuyor olurdum."

Buna inanarak homurdandı. Kadının yorgunluğu o kadar ağırdı ki *onu* bile aşağı çekiyordu. Kendisininkiyle onunkini hissetmek arasında gözlerini zar zor açık tutuyordu ve saat daha gün ortasını geçmişti.

"Size söyledim, yaraları temizlenmeden iyileştirirseniz yine de iz kalacaktır. Gücünüz vücudunuzun doğal iyileşme yeteneğini hızlandırır ve geliştirir; önce kiri ve çakıl taşlarını seçmez."

"Doren'in burnu bu yüzden mi kırılmış gibi görünüyordu? Kırmadan önce iyileşmiş falan mıydı? Ve Reniya'nın yanağında neden o yara izi var?"

Jaren'in dudağı onlardan, özellikle de ona olgun bir meyve gibi bakan o lanet olası erkekten söz edilince kıvrıldı ama başını salladı. "Bu mümkün. Gerçi Reniya'da o yara izi kendimi bildim bileli var. Onu iyileştirebilecek yaşa gelmeden önce bile vardı."

Tekrar göğsüne baktı, çalışırken yüzülmüş derinin kenarlarına takılmamaya dikkat ediyordu. "Ancak senin böyle bir sorunun olmayacak."

Dudaklarını büzerek omuz silkti. "Bir yara izi daha nedir ki? Eğitim teklifini kabul edersem daha da fazla yara izim olacağından eminim."

Bakışlarını yakasının üstündeki ince, beyaz çizgiye doğru kaydırdı, gözleri daha yukarı çıkma tehdidinde bulunduğunda azı dişlerini birbirine geçirdi. Kulaklarına.

"Yeterince yara izin var," diye , sesi karanlıktı.

"Senin de öyle."

"Aynı değiller."

Yukarı uzandı, parmaklarının ucunu elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdikten sonra aşağı indi, nasırlarının hafif sıyrıkları kollarından aşağı tüylerini diken diken etti. Parmaklarını çenesinin kenarında, çenesinin üzerinde ve sonra karşı kaşına kadar takip etti.

Yara izlerini takip ediyorum.

"Bana onlardan bahsedecek misin? Kötü dövüşler miydi?"

Ofladı, istemese de elini nazikçe çekti, böylece göğsüne yaslanıp onunla ilgilenmeyi bitirebilecekti. "Hayır, bunların normal eğitim sırasında oldu. Başladığımda çoğu kişiden daha gençtim ve biraz sinirliydim. Sık sık hata yapardım."

"Kulağa doğru gibi geliyor," dedi ona uykulu bir gülümsemeyle. Adamın kalbi bu manzara karşısında kaburgalarına doğru sertçe çarptı, bunu içine çekti ve ona verdiği diğer her şeyle birlikte bir kenara koydu.

"Sen de onları nasıl iyileştireceğini bilemeyecek kadar genç miydin, yoksa düşünülemez olanı yapıp önce onları temizlemedin mi?" diye alay etti.

Parmakları sadece bir saniyeliğine dondu ama kadın fark etti, ona odaklandıkça gözleri daha da netleşiyordu.

"İkisi de değil."

Kadının gülümsemesi azaldı ve adam hemen çenesini tekmelemek istedi. "Jaren?"

Göz teması kurmayı reddederek içini çekti. Eğer yaparsa, kız onun içini, dünyadan kopan her bir parçasını ittiği merkezini görecekti. Nefret ettiği parçaları.

"Sensiz geçen ilk yıllar hayatımın en kötü yıllarıydı, Veralie. Seni eşim ve en iyi arkadaşım olarak yüzüstü bırakmıştım ama aynı zamanda halkımızı da yüzüstü bırakmıştım.

"Bu yüzden kendimi eğitimime verdim, başka hiçbir şeyi umursamadım ve bir daha asla seni kaybettiğim gece olduğum kadar zayıf olmayacağıma yemin ettim."

Bezi tekrar suya daldırdı ve devam etmeden önce son bir kez sıktı. "Ama aldığım her yara, kaybettiğim her dövüş bana sadece bu başarısızlığı hatırlattı. Her birini bir hatırlatma olarak kendi kendine iyileşmeye bıraktım."

"Yani... çocukken bile dramatik biriydiniz, öyle mi?"

Başını kaldırdı, çıplak gerçeğiyle dalga geçtiği düşüncesiyle midesi bulandı, ama hüzünlü bir gülümseme takındı, gümüş gözleri sonunda onunkilerle buluştuğunda şiddetli ve girdaplıydı.

Küçük elini onunkine dolayarak nemli bezi parmaklarından çekip aldı ve yan masadaki leğene bıraktı. Sonra onun kolunu çekti, sanki *buraya gel* der gibi sertçe baktı.

Denese bile karşı koyamayacağı sessiz talebine itaat etti ve başı karnına yaslanıp göğsü kalçalarına değene kadar onu aşağı indirmesine izin verdi.

"Sende savaşmaktan ve korumaktan çok daha fazlası var Jaren," dedi, parmaklarını alnında ve burnunda gezdirerek yüzündeki gerginliği yatıştırdı. "Ve büyürken bunu göremediğin için üzgünüm. Onların seçimleri bunu senden aldığı için üzgünüm."

Yutkundu ve sonra tekrar yutkundu, bunca yıldır içinde tuttuğu acıyı dile getirdiğinde boğazında bir yanma hissetti. Ona ses verdi ve yine de onu kabul etti. "Artık bir önemi yok."

Gözleri kapandı ve diğer eli saçlarına doğru ilerleyip kafa derisine masaj yaptığında inledi. "Evet, öyle."

Zevkle mırıldanarak yüzünü onun çıplak gövdesine çevirdi ve ciğerlerinin sürekli yükselip alçalmasının diğer her şeyi uzaklaştırmasına izin verdi. "Adımı söylemen hoşuma gidiyor," diye mırıldanarak elini onun yan tarafına doladı.

Kıkırdadı ve kalbi daha önce hiç hissetmediği bir şekilde şişerken göğsünde bir baskı oluştu, onunla geçirdiği son birkaç haftada bile. Bu his ona aralarındaki bağın çekiciliğini hatırlattı ama farklıydı. Daha güçlü.

Sanki o olmasa bile, geçmişleri, bağlantıları ya da bunların herhangi biri olmasa bile, yine de tamamen ve geri dönülmez bir şekilde onun olacakmış gibi.

Yanağının altındaki kasları gerildi, göz kapaklarının arkasında bir ışık parlaması parlamadan hemen önce teni ısındı. Bir şeyler yapması gerektiğinin farkında olarak tekrar mırıldandı ama zihni bulanıklaştı ve gözleri açılmayı reddetti.

Bir an sonra, kadının rahatlama iç çekişi kulaklarına çarptı ve eli kafa derisi üzerinde tembel daireler çizmeye devam ederken vücudu onun altında yumuşadı.

Ve hayatında ilk kez kendini evindeymiş gibi hissetti.

BÖLÜM 2o

VERA

Bilinç çok erken gelmişti. Reniya'yla bir sabah daha acı çekmeye henüz hazır olmadığı için inledi. Vera'nın Kral Vesstan'la tanışıp eğitim alanına gitmesinin üzerinden altı gün geçmişti ve Reniya o zamandan beri her sabah kıçını tekmelemeyi alışkanlık haline getirdi.

Bunu neden kabul ettiğini merak etmeye başlamıştı. Vücudu hayatı boyunca hiç olmadığı kadar ağrıyordu. Elric hiçbir şekilde gevşek değildi, ama yeteneği ne olursa olsun, kesinlikle kendine güvenen bir Magyki'nin gücüyle vurmamıştı.

Jaren'ın içine kıvrılıp birkaç dakika daha uyumaktan başka bir şey istemiyordu. Belki onu yumuşak öpücüklerle yavaşça uyandırmak ve baldırlarını ovması için ikna etmek. Ve ayaklarını. Ve omuzlarını da.

Kahretsin, çok ağrıyordu.

Kalbinin düzenli atışını hissediyor ama arkasındaki her zamanki pozisyonundan vücut ısısını hissetmiyordu, sadece kaburgalarının hemen altına bir şey saplandığında acı içinde homurdanmak için yan tarafına yuvarlandı. "Tüm Aleron'da bu da ne?"

Yüzünü buruşturdu ve tekrar yatağa uzandı. Eğer Jaren bir daha yatakta hançerlerinden biriyle uyuyakalırsa, birinin onu uykusunda öldüreceğine inanırsa, onunla yüzüne vuracaktı.

Çıplak tenine bir esinti çarptı ve ürperdi, başını yukarı eğip bir gözünü açtı ama olduğu yerde donakaldı.

Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır.

Kaskatı kesilmiş kasları ani hareketiyle çekildi ve çığlık attı, tam oturma pozisyonuna fırladı, bir battaniyeyle örtünmek için çabaladı, ancak bunun yerine bir avuç çakıl taşını kavradı. "Aman Tanrım, yine mi? Lütfen, hayır."

Jaren'ın olması gereken yere, yanına baktı ama tek yoldaşı, üzerine yuvarlandığı yere gömülmüş keskin, parlayan kayaydı. Jaren, yatakları, oda, hepsi gitmişti. Hâlâ uykunun verdiği sersemlikle bakışlarını çılgınca etrafta gezdirirken kalbi hızlandı.

Ya da belki hâlâ uyuyordu ve bu seferki sadece bir rüyaydı. Elini taşın üzerine koydu ve bastırarak avucunu açtı ve yüzünü buruşturdu. İnsanlar rüyalarında acı hisseder miydi? Gördüğü son canlı rüya sırasında ciğerlerine dolan suyun acısını kesinlikle hissetmişti.

Midesinin bulandığını hissederek boğulma anısını zihninin gerisine itti. Bunun bir faydası olmayacaktı. Sadece düşüncesi bile ciğerlerini yakıyordu.

"Jaren?"

Hiçbir şey. Adamın kokusu burnuna çarptı ama hafifti, muhtemelen gece boyunca içinden damlayan ve kalçalarında kuruyan artık salgıdan kaynaklanıyordu. O kadar bitkin düşmüştü ki, bütün işi ona yaptırmış ve o kendisini temizledikten sonra da çırılçıplak sızıp kalmıştı.

Ve şimdi onu göremese de, kesinlikle *hissedebiliyordu*. Geçen sefer gölde o kadar paniklemişti ki onu bulmak için koşturana kadar fark edememişti ama bu sefer iki ayağı da karadayken çok daha sakindi. Gözlerini kapadı ve göğsünün ortasını ovuşturarak Jaren'ın kalbine . Sabit bir ritimle atıyordu, bu da onun hâlâ yanında uyuduğunu gösteriyordu. Yani bir şey olursa bunu hemen hissedecek ve onu uyandıracaktı. Bunu yapabilirdi.

"Çocuk gibi davranmayı bırak, Vera. ama. Bir yolunu ."

Bir iniltiyi bastırarak iki elini yere koydu ve ayağa kalkmaya çalıştı, bunu yaparken dizleri patladı. Vücudunun hareket bile etmediğinden oldukça eminken hâlâ ağrıyan kaslarının acısını hissetmek haksızlıktı.

Yavaş bir daire çizerek döndü ve çevresini inceledi. İlk fark ettiği şey solundaki uçsuz bucaksız göl oldu, kıpırtısız siyah suyu onunla alay ediyordu. "Evet, seni tanıdım, seni bok parçası."

Bilinçsizce ondan uzaklaştı, çenesinin üzerinde yükselen gölgeli anının teninde soğuk bir ter oluşturduğunu hissetti bile.

Thyabathi okumak, görgü kuralları derslerine katılmak ve yeteneklerini istediği gibi kullanmayı öğrenmenin yanı sıra yüzme derslerini de öğrenilecekler listesine eklemek için hâlâ zaman bulması gerekiyordu. Önemli değil.

Mağaranın geri kalanı, gücünün içine daldığında yarattığı kısa ışık patlaması sırasında olduğu gibi görünüyordu. O zamanki kadar parlak değildi ama bu sefer gece kadar karanlık da değildi. Tavanda ve duvarlarda gördüğü cam kırıkları şimdi doğal fenerlerin vahşi bir koleksiyonu gibi yumuşak bir parıltı yayıyordu.

Titredi, kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gördüğü şey karşısında ağzı açık kalarak boynunu geriye attı. "Kutsal tanrılar."

Gece gökyüzünün ortasında durmak gibiydi, yıldızlar onu görebildiği kadarıyla çevreliyordu. Bir dizi renk ve canlılıkta görünen yıldızların boyutları da çeşitlilik gösteriyordu; bazıları avucundan küçükken bazıları birkaç kol genişliğindeydi.

Ayaklarını yerden yükselen parçalara çarpmamaya dikkat ederek duvarlardan birine doğru ilerledi ve duyularını herhangi bir hareket ya da sese karşı tetikte tuttu.

Doğal olmayan bir sessizlik vardı, vücudunun yankılanan hareketleri onu ormanda tepinen lanet bir ayı gibi hissettiriyordu.

Kendisini başka bir odaya, bir çıkışa ya da başka bir şeye götüreceğini umarak bir duvar boyunca ilerledi ve duvarın içine gömülü parçalara daha yakından baktı.

Her bir parça benzersizdi, düzensiz, rastgele yönlerde çıkıntı yapıyordu. Büyük, pembe renkli bir parçaya yaklaştı ve dokunmak için elini uzattı. Yaydığı yumuşak parıltı daha da parladı ve görmek için gözlerini kısmak zorunda kalana kadar onu kör etti.

Tanımadığı, parlayan bir kayaya dokunmaması gerektiğine karar vererek elini geri çekti ve kayanın eski haline dönmesini izledi. Daha küçük ve daha koyu renkli olan bir diğerine doğru adım atarak tekrar uzandı ve tıpkı ilki gibi tepki verdi.

Arkasına, uyandığı yere baktı ve daha önce fark etmediği bir şeyi fark etti. Üzerinde yuvarlandığı kaya da artık parlamıyordu.

"Burası da ne böyle?" diye mırıldandı ve elini geri çekerek ona baktı. Ona mı öyle geliyordu yoksa herhangi bir vücut ısısına tepki mi veriyorlardı? Dudağını çiğneyerek birkaç adım uzaklaştı ve yerdeki herhangi bir parçaya dokunmaktan kaçındı.

Kendini nasıl uyandıracağını bilemediğinden, bir çıkış görmeyi umarak omzunun üzerinden bir bakış attı ve karanlık bir figür sadece birkaç metre ötede durduğunda neredeyse çığlık atacaktı. Geriye doğru sıçrayarak başını duvara çarptı ve kalbinin boğazına fırladığını hissetti.

Bu bir insandı. Ya da en azından öyle olduğundan emindi. Her kimse, tamamen gizlenmişti.

Koyu renk bir pelerin giymişlerdi, yüzleri derin bir kukuletanın altında gizliydi. Eğer alttan çıkan çıplak ayakları olmasaydı, birdenbire ortaya çıkmalarının bir kehanet olduğunu düşünebilirdi.

"*Kültha?" diye* seslendi tereddütle, bir kalçasını diğerinin üzerine bastırarak ve kollarını göğsünde sıkarak. Neden *çıplak* olmak zorundaydı ki*?*

Her kimse onun sesini duyunca irkilmedi bile. Onun varlığından habersizmiş gibi görünerek ondan uzaklaşıp en yakın duvara döndüler ve tek ellerini duvara koydular.

Kalbi hızlandı, bu figürün kim olabileceği ya da buranın onların toprağı olup olmadığı ve kendisinin izinsiz girip girmediği konusunda korkusu artmaya başladı.

Saldırırlarsa kendini savunmak için sırtındaki deriden başka hiçbir şeyi yoktu, oysa onlar pelerininin altında bir ya da iki silah saklıyor olabilirlerdi.

Kahretsin, insan mı yoksa Magyki mi olduklarını bile anlayamıyordu ve Reniya geçen hafta ona bir şey öğrettiyse, o da fiziksel becerilerinin, yeteneklerini kontrol eden bir Magyki'ye kıyasla hiçbir şey ifade etmediğiydi.

Siktir, siktir, siktir.

Tamam, onları nezaketle öldür, değil mi? Orada olması onun suçu değildi ve belki onlar da aynı çıkmazdaydı ve onun kadar kafaları karışıktı. Ve eğer değillerse, o zaman bu bir yerden girmiş olmaları gerektiği anlamına geliyordu. Bu da onun çıkabileceği anlamına geliyordu. Odaklanması gereken şey buydu.

"*Kültha!"* diye tekrar seslendi, bir elini kaldırdı ve ileri doğru koşmaya başladı. Tökezlemeden önce sadece birkaç adım atabildi ve ayağını görmediği son derece keskin bir parçaya çarparak kesti.

Tısladı, geriye sıçradı ve sağlam ayağının üzerinde dengede durdu. Kanı parlayan kayayı kapladı ve neredeyse görünmez bir griye dönüşmesini izledi.

Lanet okudu, yabancıya gergin bir bakış fırlattı ama hala ona bakmıyorlardı. Sanki hiç orada değilmiş gibiydi. Onlar sadece

duvara bakmaya devam etti ve hafifçe parlayan parçaları incelerken başını eğdi.

"Hey!" diye bağırdı, ağrı bacağına yayılırken ve panik oluşmaya başlarken otomatik olarak ortak dile geçti. Neden onu duyamıyorlardı? "Bana yardım edebilir misiniz, lütfen? Ya da nerede olduğumu söyler misiniz? Alo?"

Göğsü aniden ısındığında kaşlarını çattı ama hemen ardından kendisine ait olmayan bir şaşkınlık titreşimi geldi.

Jaren.

Kalbi sıkışmıştı. Uyurken bile acısını hissetmiş ve onu kontrol etmek için hemen uyanmıştı. Derin bir nefes aldı, bu bilgi çarpan kalbini sakinleştirdi. Böyle hissettiğinde bile yalnız olmadığını bilmek ona ihtiyacı olan güveni veriyordu.

Jaren ona bir şey olmasına izin vermezdi ve her an onu uyandırabilirdi.

Omurgasını çelikleştirerek daha hızlı yürüdü ve ayağının kemerine yayılan acıya rağmen dişlerini sıktı. Sahip olduğu zamanı kullanmalı ve zihninin onu neden bu lanet olası yere götürüp durduğunu bulmalıydı.

Sadece birkaç metre uzaktayken, yabancının sırtı hâlâ ona dönüktü, ileri doğru koştu, omzunu tutmak için uzandı, umudun ötesinde bıçaklanmamayı umuyordu.

Yanan ayağından sızan kana bakılırsa, kalbine saplanan bir rüya hançerinin de en az gerçek bir hançer kadar acı vereceğini varsaymak yanlış olmazdı.

"Lütfen, sadece-" diye bir lanetle kesti ve elinin doğrudan omuzlarından geçmesini dehşetle izledi. Sağlam olmadıkları *için* değil, *kendisi* sağlam olmadığı için.

İvmesini durduramayınca yana doğru sallanarak dengesini yeniden kazanmaya çalıştı. Ancak ağırlığını yaralı ayağına verdiği anda, ayağı kırıldı ve yüzünün yan tarafını duvara çarptı.

Şakağında patlayan acı görüşünü bulanıklaştırdı ve içgüdüsel olarak geriye doğru itildi, tökezledi ve sertçe kıçının üzerine düştü. Kendini yakalamak için ellerini uzattı, kalçalarına daha fazla parça saplandığında dudaklarından bir çığlık koptu.

Gözyaşları gözlerini yaktı ve göğsünü sıktı, Jaren'in kalbi havalandıkça buz gibi bir korkunun göğsünü doldurduğunu hissetti. Artık kanlı olan taşlardan yuvarlanarak elini alnına götürdü, parmakları yapışkan ve sıcak bir şekilde geri geldi.

Bir hareket dikkatini çekti ve elini bıraktı, yabancı sonunda kapüşonunu indirip yelesini ortaya çıkarırken geniş gözlerle baktı

Koyu bukleler, sıcak fildişi ten üzerinde bir tutam çil ve sivri kulaklar.

"Mbi thothori trush zhu," diye fısıldadı, kadının soluk gri gözlerindeki ezici ağırlığı, alnındaki ve yanaklarındaki derin kırışıklıkları fark etti. İyileşmesi artık bir fark yaratmıyorsa gerçekten de yaşlı olmalıydı.

Vera sessizce ellerini duvardaki bir parçanın üzerinde gezdirmesini izledi. Yaklaşık iki eli büyüklüğündeydi ama her nedense Vera'ya diğerlerinin yaptığı gibi yakınlığından dolayı daha parlak parlamıyordu.

Kadın yutkundu, elleri titriyordu ve gözleri gümüş rengindeydi.
Her ne , bunu yapmak istemiyordu.

"Tanrılar, lütfen beni affedin." Derin, ürpertici bir nefes alarak iki elini parçanın iki yanına koydu ve büktü, bunu yaparken avazı çıktığı kadar bağırdı.

Duvardan kopan parçanın sesi mağarada gök gürültüsü gibi yankılandı ve yer sarsılarak neredeyse onu Vera'nın yanına kıç üstü fırlatacaktı.

"Az önce ne halt ettin sen?" Sözcükler ağzından kusmuk gibi döküldü ve ardından kadın dönüp ona baktığında bir ciyaklama duyuldu.

İlk kez göz göze geldiklerinde Vera hiçbir şey yapamadı, uzuvları şok içinde donup kalmıştı; ani, keskin bir acı Vera'nın omzuna saplanmadan hemen önce dişinin ağzı açıldı.

İçgüdüleri ona arkadan saldıran her kimse dirseğini ona çarpmasını sağladı ama orada kimse yoktu. Boynunu bükerek bu kez onu neyin kestiğini görmeye çalıştı, ancak omzuna bir şey saplanmadan hemen önce göğsündeki panik tavan yaptı.

Bir çığlık atarak elini kanayan yaranın üzerine vurdu ve gözleri korku içinde sağa sola dalarak geriye doğru sıçradı. Ancak tüm parçalar kararmaya başlayıp etrafındaki mağaranın sudaki parşömen gibi solmasına neden olurken hiçbir şey seçemiyordu.

Gördüğü son şey, kadının kırık parçayı gizli bir çantaya koymak için pelerinini geri çektiğiydi. Her şey kararmadan önce boş kılıfındaki metal parıldıyordu.

Vera yataktan fırladı, başı Jaren'ınkine çarpmaktan son anda kurtuldu.

"Tanrılara şükürler olsun. Nefes al, Veralie, iyisin. Seni tuttum." Sıcak eller yanaklarını kavrayarak yüzünü onunkine doğru çekti. Gözbebekleri şişmişti.

geniş, yumuşak sabah ışığında keskin ve elleri titriyordu, sanki onun ruhuna bakıyor, yaralanma olup olmadığını kontrol ediyor gibiydi.

"İyisin," diye tekrarladı, yumuşak ve kırık bir sesle, sanki ondan çok kendine güven veriyordu.

Ağırlığını kaydırdı ve zonklayıcı bir ağrı omzundan boynuna doğru ilerlediğinde irkildi. Bir şey yakasını gıdıkladı ve vahşi bir ısırık izinden damlayan kanı görmek için dikkatlice boynunu aşağıya doğru eğdi.

Derin ve kenarları dağınıktı, sanki çenesini kızın etrafında kenetlemişti ama vahşi bir panikle koparmıştı.

"Özür dilerim," dedi ellerini kollarında gezdirirken, sanki onu bırakmaya kendini ikna edemiyormuş gibi. "Ne yapacağımı bilemedim. Acı çekiyordun ve seni uyandıramadım."

Kafasını kaldırdığında adamın çenesine kan bulaştığını ve gözlerinde hâlâ dehşetin parladığını gördü. Bundan nefret ediyordu. Onu kaybetmekle ilgili üstesinden gelemediği korkusundan nefret ediyordu. Huysuz, pislik arkadaşını geri istiyordu.

"Yani beni uyandırmak için bana *daha fazla* acı çektirmeye mi karar verdin?" diye sordu bir kaşını kaldırarak.

Dudakları kıpırdadı, onun dikkatini dağıtmasını kabul etti. "Seni uyandıracak bir şey varsa o da seni kızdırmaktır diye düşündüm."

Kahkahalar yükseldi ve hareket omzunu çekince irkildi. Daha iyi görebilmek için yerinden kıpırdandı ve hayali ağrılar ayağına ve kalçasına vurdu.

Acıdan dişlerini sıkarak Jaren'ı geri itti ve ayağına bakmak için doğrulup kötü bir yara bekledi. Ama onu çıplak bir deriden başka bir şey karşılamadı.

Kafası karışmış bir halde ileri geri çevirdi. Kesinlikle acıyordu, elleri ve kalçaları da öyle ama mağaradaki gibi değil. "Gerçek değildi," diye fısıldadı.

"Aynı rüya mıydı? Suda mı?" diye sordu, ayağını tutup başparmağını içine soktu ve gözleri neredeyse başının arkasına kayacak şekilde masaj yaptı.

"Hem evet hem hayır," dedi inleyerek. "Daha önce gördüğüm aynı mağara ve aynı korkunç göldü, ama bu sefer içinde değildim."

Gözlerini kapatarak rüyayı zihninde tekrar canlandırdı ve ona elinden geldiğince tarif etmeye çalıştı. "Sanki mağara beni hissedebiliyordu, sanki

orada olmadığım halde orada olduğumu *biliyordu*." Pek sayılmaz. Elinin kadının vücudunun içinden nasıl geçtiğini hatırladı ve ürperdi.

"Ama sen iyisin," dedi tekrar, ayağını daha sıkı tutarak. "Bu sefer seni neden uyandıramadığımı bilmiyorum ve bu hiç hoşuma gitmedi ama bu sadece bir rüyaydı Veralie. Sana gerçekten zarar veren tek şey bendim."

Gözleri tekrar omzundaki kötü yaraya kaydı. Yarayı bir an önce iyileştirmesi gerekiyordu, sadece canı yandığı için değil, bunu yapmak *onun* da canını yakacağı için.

"Jaren," dedi dudağını çiğneyerek. Yabancının kılıfındaki tokanın parıltısını, kenarına kazınmış olduğunu gördüğü soyadını hatırladı. "Bunların sadece rüya olduğunu sanmıyorum."

Arkasına yaslandı, ona odaklanırken kaşları aşağı doğru çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bence bunlar gerçek olan şeylerin imgelemleri. Ya da uzun zaman önce gerçekti," dedi, söylemek üzere olduğu şeyin tamamen çılgınca olduğunun farkındaydı. Ama haklı olduğu duygusuyla mücadele edemiyordu.

"Sanırım az önce Kraliçe Alean'ın kristali çaldığını gördüm."

BÖLÜM 2I

VERA

İyileşmesini tamamladıktan sonra enerjik bir şekilde ayağa fırladı ve yatağın kenarına yuvarlanarak elini yan sehpaya vurup bir çift kıyafet aramaya başladı. Son birkaç gecedir, yatmadan önce giymek için bir takım bırakıyordu.

Jaren bir şey giyerek tırmanmaya cesaret etse bile onları yırtmak gibi bir alışkanlığı olduğu için kalkıyordu.

Eli sert tahtadan başka bir şeye çarpmadı ve hepsinin yıkanmak üzere götürüldüğünü unutarak inledi. Odada kalan tek tunik ve tozluk bir gün önce giydikleriydi ve onları tekrar giymektense sarayda çıplak dolaşmayı tercih ederdi.

Lanet olası Reniya onu her gün domuz gibi terletiyordu.

"Temiz tuniğiniz var mı?" diye sordu, hâlâ kanla kaplı omzunun üzerinden ona aklını kaçırmış gibi bakan donmuş erkeğe bakarak.

"Kendi vücuduma giyeceğimden başka bir şey değil, hayır. Neden?"

Başını arkaya attı ve tekrar inledi, bu sefer daha yüksek sesle ve önemli ölçüde daha sızlanarak. Henüz Naris'te dolaşmasına izin verilmediği için Jaren'i kendisine daha fazlasını almaya ikna etmeye çalışmak için çok acelesi vardı, bu yüzden şimdilik başka bir şeyle yetinmek zorunda kalacaktı.

Başını öne eğerek odanın diğer tarafındaki dolaba baktı. Kral Vesstan'ın duvardan duvara her renkten elbiseyle ve çok sayıda resmi elbiseyle doldurulmasını sağladığı dolaba.

Sadece düşünceli olmaya çalıştığı için bunun onu rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştı, ancak birinin onun boyutunu tahmin etmesi ve

Ne giyip ne giyemeyeceğini seçmek onu rahatsız ediyordu. Bu ona İmparator Sulian'ın akşam yemeği için giyinmesini talep etmesini fazlasıyla hatırlatıyordu.

O elbiseden nefret etmemişti; aslında parıltılı leylak rengi elbisenin içinde kendini hiç olmadığı kadar güzel hissetmişti, özellikle de Eithan'ın gözlerini ondan alamadığı zamanlarda. Sadece sırf İmparator Sulian güzel görünmesini istediği için onu giymeye *zorlanmaktan* hoşlanmamıştı.

Bir yanı hizmetçilerin tuniklerini geri getirip getirmeyeceğini ya da yıkanırken bir şekilde sihirli bir şekilde kaybolup kaybolmayacağını merak ediyordu.

Rüyasından dolayı endişeli ve içinde bulunduğu durumdan dolayı sinirli bir şekilde, doğduğu günkü gibi çıplak bir şekilde odanın içinde tepindi ve mümkün olan en az kısıtlayıcı elbiseyi bulmak için dolabın içinde kayboldu.

Reniya bugün eğitime gelmediği için onu öldürecekti ama yapamadı. İçinden çıkamayacağı bir rüyaya daha saplanıp kalmadan önce bu lanet olası rüyaların ardındaki gerçeğin ne olduğunu bulması gerekiyordu.

Şu an ile Reniya'nın geleceği zaman arasında ona makul bir mazeret bulacaktı. Çünkü son birkaç güne bakılırsa Vera onu odasının dışında nöbet tutarken bulacaktı. Jaren bile onu durmaya ikna edememişti.

Dişi, Kral Vesstan aksini söyleyene kadar onun kişisel koruması olmakta kararlıydı ve ikinci günden sonra Vera pes etmişti. Onu takip edecek bir Magyki'nin daha ne önemi vardı ki?

"Nereye gidiyorsun?" Jaren kendi giysilerini bulmak için odada dolaşırken sesi hareketlenerek sordu.

Kısa bir şifonyerin içine düzgünce yerleştirilmiş iç çamaşırı yığınını bulunca onları çekiştirdi ve bulabildiği ilk hafif, sade elbiseyi kaptı. Kumaş koyu yeşil ve dökümlüydü, geniş, kemerli görünümlü deri bir korsesi vardı. İşe yaramak zorundaydı.

Kendini giysinin içine soktu ve arkasından bağırdı: "Kütüphaneye. Burada var olduklarını varsayıyorum, değil mi?"

Bir duraklama. "Peki orada tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?"

"Ah, bilirsin işte," dedi kaşlarını çatarak, elindeki korse benzeri zımbırtıya bakarak, "kıvrılıp okuyamadığım tüm kitapları incelemek için güzel bir sandalye bul. Eğlenceli olur."

Elleri beline dolandı, dudakları boynuna değerken onu gergin bir bedene doğru çekti. Kadın ürperdi ve ona daha iyi erişim sağlamak için otomatik olarak eğildi.

Onun kulak memesini ısırdı. "Virnorin'le antrenman yapmaktan kaçınmaya niyetliysen, günü tozlu kitaplara bakarak geçirmektense yapabileceğim birkaç aktivite daha düşünebilirim."

Adamın sert boyunun sırtına değdiğini hissettiğinde orta bir ısı canlandı, ama dokunuşunun ve kokusunun dikkatini dağıtmasına izin vermemeye kararlı bir şekilde onu aşağı itti.

"Kristalin ve Kraliçe Alean'ın tarihini okumak istiyorum. Belki bir kâtip benim için biraz çeviri yapar diye umuyorum." Omuz silkti. "Ya da sanırım yapacak daha iyi bir işi olmayan sevgili eşim benim için tercüme edebilir."

Adam onu bıraktı, iç çekerek geri çekildi ve kadın tam zamanında arkasına bakarak adamın pantolonuna karşı savaşan şişkinliği gördü. Adam avucunu aşağıya doğru kaydırarak kendini yeniden ayarladı.

"Naris'in ana kütüphanesi şehrin tam karşısında yer alıyor ve siz, Veralie Arenaris, saraydan ayrılmamalısınız."

Ön dişlerini emdi ve başını eğerek boştaki elini kalçasına koydu. "Ben de dinlemem, benimle geliyor musun yoksa Reniya'yı da getireyim mi? İçimden bir ses onun gizlice kaçmak isteyeceğini söylüyor."

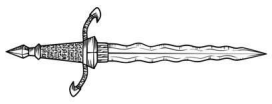
Ters ters baktı. "Bensiz bu saraydan gizlice çıkmayı aklından bile geçirirsen, seni yakalar ve kıçını çiğ olana kadar tokatlarım."

O da ters baktı. "Daha iyi bir fikrin var mı, yeşil gözlü?"

Bir an için adamın onu omzunun üzerinden atıp tehdidini yerine getireceğinden endişelendi ama adam sonunda içini çekti ve elini saçlarında gezdirdi.

"O kadar büyük olmasa da burada da bir tane var. Jae büyürken ders çalışma materyallerim için burayı kullanırdı çünkü diğeri mutfaktaki akşam yemeği mesaisinden sonra ziyaret edemeyeceği kadar uzaktaydı."

"Mükemmel," dedi genişçe gülümseyerek ve elindeki aleti işaret ederek. "Şimdi acele et ve bunu bağlamama yardım et çünkü ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Jaren'in onu yutmaya zorladığı hızlı ve kuru bir kahvaltı, onu görünce kaçmaya hazır görünen iki utangaç hizmetçi ve üç yanlış dönüşten sonra nihayet sarayın kütüphanesine varmışlardı.

Ne beklediğinden emin değildi ama beklediği iki katlı, karanlık, küflü bir oda değildi. Duvarlar boyunca çok sayıda aplik ve her masanın üzerinde fener olmasına rağmen, raflardan oluşan labirenti aydınlatmak için çok az şey yapıyorlardı.

"Olmasını umduğun her şey oldu mu?" Jaren onun koluna vurarak sordu.

Burnunu kaşıdı, bir şekilde kendini onun karnına dirsek *atmamaya* ikna etti. "İtiraf etmeliyim ki biraz etkilendim. Kütüphanelerin daha havalı olduğunu sanırdım."

"Büyükbabalarımızın büyükbabalarından daha eski olan ve kendi konuşmalarını dinlemeyi seven eski, havasız Magyki tarafından yazılmış iki kat metin ve parşömen. Bunda süslü bir şey yok."

İlkinden daha da karanlık görünen üst kata bakmak için boynunu geriye doğru büktü. "İnsan seçtiklerini nasıl okuyabilir ki? Burası bir mahzen gibi."

Gerçi o da hiç bunlardan birine girmemişti, yani belki de tüm varsayımları yanlıştı.

"Kâtipler her şeyin nerede olduğunu biliyor ve onları sadece masalarda okuyorlar."

"Oh." Duh.

Kıkırdayarak onu elinden tuttu ve odanın ortasındaki büyük, ahşap masaya ulaşana kadar masaların arasından geçirdi.

Arkasında oturan aslında yaşlı, beyaz saçlı, havasız görünümlü bir Magyki'ydi. Cildindeki lekelere ve kırışıklıklara bakılırsa en genç haliyle yüz elli yaşlarında olmalıydı.

"Tanrıların kutsamasının geçmişi hakkında sahip olduğunuz her türlü bilgiyi arıyoruz," dedi Jaren, keskin ve net bir ifadeyle.

Erkeğin yüzü buruştu, Jaren'a nereye gideceğini tarif ederken neredeyse kendi içine katlanacaktı. Arkasındaki yalnız, sarmal merdiveni işaret etmek için titrek bir kolunu kaldırdı, ancak bakışları ona indiğinde göğsüne çarptı ve bir nefesle geri döndü.

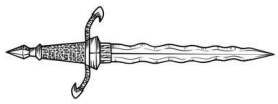
Bu yaştaki birinin yapabileceğinden daha hızlı hareket ederek masadan uzaklaştı ve dizlerinin üzerine çökerek masanın arkasında . Adamın eklemleri sessiz odada yankılandı ve kadın adamın boşalttığı yere bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Ağzını kapattı ve Jaren'a bakarak sessizce "*Ne yapacağım?*" diye sordu. Ama Jaren gülmemek için dudağını ısırmakla o kadar meşguldü ki cevap veremedi.

Ona kaba bir hareket yaparak masanın üzerinden hızlıca bir teşekkür mırıldandı ve merdivenlere doğru koşmaya başladı, aniden yöneldiği karanlık koridorlar için minnettar oldu.

Eithan etrafındaki insanların bocalamaları ve boyun eğmeleriyle nasıl başa çıkıyordu? Annesi bununla nasıl başa çıkmıştı? Vera onun kim olduğunu sadece birkaç haftadır biliyordu ve şimdiden paniklemeye başlamıştı.

Biri cephaneliğe geri dönüp bir daha oradan çıkmamaktan başka bir şey istemeyen, diğeri ise geleceğinin neler getirebileceğini görmek isteyen iki tarafı birbiriyle savaşıyordu. Dürüst olmak gerekirse artık ne hissettiğinden emin değildi.

"SANIRIM BIR ŞEY BULDUM."

En son baktığı raftan geri adım atarak, sonunda zamanlarına ve çabalarına değecek bir şey bulduğunu umarak ona doğru yürüdü. Ya da en azından *onun* zamanına ve çabasına. Tanıyabildiği birkaç kelimeyi aramak dışında pek yardımcı olamadı.

Kraliçe Alean hakkında bir şey bulmaları düşündüklerinden daha uzun sürmüştü ve o da hayal kırıklığına uğramaya başlamıştı.

Bir bütün olarak aile soyu hakkında çok sayıda metin ve parşömen vardı, ancak neredeyse her hesap, bir soy ağacında sıradan bir söz dışında Kraliçe Alean'dan bahsetmekten aktif olarak kaçınıyor gibiydi.

"Gördüğün kişi bu mu?" diye sordu, bulduğu portreyi görebilmesi için kitabı eğerek.

Tasvir eski ve soluktu, renkler parlaklığını çoktan yitirmişti ama yine de donup kaldı. Koyu renk bukleler, soluk, gri gözler. Bu oydu. Zihninde gördüğü aynı kadındı. Yine de aynı zamanda farklı görünüyordu. Yüzü daha yumuşaktı, kenarları daha az keskindi ve daha genç görünüyordu. Daha mutluydu.

"Gördüğüm kişi buydu." "Emin misin?"

Başını salladı. "Arenaris kılıfına kazınmıştı ve ilk başta fark etmemiştim ama konuştuğunda... ilk seferinde duyduğum sesle aynıydı."

Benim adım Alean Arenaris ve giriş arıyorum.

Kaşlarını çattı ve kitabın sayfaları arasındaki genç, kaygısız yüze baktı.

"Bitkin ve yıpranmış görünüyordu, sanki ruhu çoktan iki yüz yaşına basmış gibiydi, gözlerinin altında koyu halkalar ve derin endişe çizgileri vardı. Ama aynı zamanda, bir şekilde hala genç görünüyordu. Tahminimce yüz yaşlarındaydı, belki?"

Daha sözünü bitirmeden başını sallamaya başlamıştı bile. "Hayır. Eğer gördüğün kişi gerçekten kristali alan Kraliçe Alean olsaydı, henüz yeteneklere sahip olmazdı. Hâlâ insan olurdu."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Bunu hiç düşünmemişti bile. Tekrar baktı. Alean ne yapmıştı da onu portredeki yumuşak, umutlu kraliçeden mağarada gördüğü perişan kraliçeye dönüştürmüştü? Bir şeyi kaçırıyorlardı, tarihlerinin anlatmamaya çok dikkat ettiği bir şeyi.

"Ne yazıyor?"

"Bana daha önce öğretilmeyen pek bir şey yok," dedi bir sonraki sayfaya geçerek. "Çoğunlukla onun hükümdarlığı hakkında, tanrıların ona Bhasuryalılarla paylaşması için sağlık ve metanet armağan etmesiyle ilgili aynı bilinen hikaye. Hepsi de sarsılmaz inançları ve dinlenme yerlerini korudukları için teşekkür etmek için."

Bir sonraki sayfayı çevirdi, parmakları bir sonraki resmin üzerinde dondu kaldı. Daha yakına eğildi ve elini adamın önünden çekti. Kraliçe Alean'ın daha küçük bir tasviriydi bu. Diz çökmüş, minnettar gözyaşları yüzünden aşağı akarken, bir el kalkık ellerinin üzerinde bir kristal tutuyordu.

Bu görüntü, Alean'ın onu duvardan şiddetle söküp bir gece hırsızı gibi pelerininin içine sakladığında ağzından acı dolu çığlıktan oldukça farklıydı.

Jaren yüzünü ona doğru çevirdi ve nefesi kulağını gıdıkladı. "Eğitimim beni yanıltmadıysa, Magyki adının ancak on yıl kadar sonra benimsendiğini sanıyorum. Artık sadece tarih metinlerinde 'Bhasurian' terimi kullanılıyor."

Başını salladı, okuduğu Aleronian tarih metinlerinde bile bundan bahsedildiğini hatırlıyordu. Gerçi onlar bunu olumsuz anlamda tartışmışlardı,

Magyki'yi gururlu olarak gösteriyorlardı. 'Magyki' isminin kelime anlamı olarak "yetenekli insanlar" anlamına geldiği düşünüldüğünde, haksız da sayılmazlardı.

"Başka bir şey var mı?"

Başını sallayarak metni kapattı. "Kristal hakkında başka bir şey yok, hayır. Sadece saltanatının parçaları ve kiminle evlendiği. Üç çocuğu olmuş ama sadece bir kızı varmış. Kraliçe Alyana bir şeylerin ters gittiğini fark eden ilk kraliçe olarak kayıtlara geçmiş. Sonunda, kendisinden sonraki neredeyse tüm kraliçeler gibi uykusunda öldü."

"Rahatlatıcı."

"Gerçekten." Kitabı rafa geri koydu -hiç de doğru yere değil- ve onu kendine çekerek alnına bir öpücük kondurdu.

İç geçirdi ve onun dokunuşuna yaslandı. "Tüm bunlar zaten bildiğimiz bir şeyi doğruladı. Kraliçe Alean asla kutsanmadı. Ama İmparator Sulian bile bunu varsaymıştı, yani bu hiçbir şeyi değiştirmez." Yüzündeki birkaç gevşek bukleyi itti, hayal kırıklığına uğramıştı.

Bir şeyler doğru gitmiyordu. Herkes gerçeği biliyor gibi görünüyordu ama bilerek görmezden geliyor, yalana tüm benlikleriyle inanmaya kararlı görünüyorlardı. Çünkü halkının Kraliçe Alean'ın kutsandıktan hemen sonra lanetlendiğine inanmasına imkân yoktu.

Kraliçeler çok genç yaşta uykularında ölmeye başladılar ve kimse kılını bile kıpırdatmadı. Hiç mantıklı gelmiyordu. Jaeros'un söylediklerini düşünmeden edemiyordu. Annesi o kadar çok acı çekmişti ki çocuk istememişti.

Bu Vera'nın geleceğiydi. Ve eğer Jaren'ın da geleceği. Çünkü her ne kadar duymak acı verse de, annesinin seçimini suçlayamazdı. Etkilerini ne zaman fark etmeye başlayacağından, hatta fark etmeye başlayıp başlamayacağından bile emin değildi ama bunu masum bir çocuğa aktarmak istemeyi hayal bile edemiyordu.

"Hadi," dedi Jaren, kızın şakağına son bir öpücük kondurarak, "Virnorin'le uğraşmadan önce sana yiyecek daha doyurucu bir şeyler bulalım."

Adamın onun adını neredeyse tükürür gibi söylemesine kıkırdadı. "Sırf kavgada hep kıçına tekmeyi bastı diye ona sonsuza dek kin besleyemezsin."

"Evet, yapabilirim."

Merdivenlere doğru geri dönmek için köşeyi döndüklerinde hala gülüyordu, diğer tarafta duran cesede çarpmaktan zorlukla kaçınarak bağırdı.

Kendini toparlayamadan ya da gözünü bile kırpamadan Jaren onu sırtından yakalayıp arkasına fırlattı ve eliyle hançerin kabzasını kavradı.

"Ölüm Tanrısı beni alsın!" Bir ses ciyakladı.

Parmak uçlarında yükseldi ve Jaren'ın omzunun üzerinden kısa boylu, sarı saçlı bir erkeğin baykuşa benzeyen gözlerle onlara baktığını gördü. Gözler Jaren'ın ölümcül bakışlarından Vera'nın yüzünün üst yarısına doğru kaydı ve Vera gözlerinin yerinden fırlayacağından emin olana kadar daha da genişledi.

"Özür dilerim," dedi, tökezleyip geri kalkmadan önce eğilmeye başladı. Dudaklarını büktü, eğilip eğilmemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi görünüyordu. Kollarındaki bir tomar parşömeni karıştırarak geri çekildi ve Jaren'la arasına birkaç metre mesafe koydu.

"Bekle," dedi, muhafız heykelinin etrafından dolaşmaya çalışarak. Adam kolundaki tutuşunu sıkılaştırdı ve ona uyarıcı bir bakış fırlattı. Kadın gözlerini devirdi ve iki eliyle onu iterek geçmeye çalıştı. *Bir kütüphanedeyiz, Tanrı aşkına ne olabilir ki?*

Göğsü guruldarken yeşil gözleri düşük kaşlarının ardında karardı. *Pek çok şey, küçük yıldız.*

Ani sıcaklığın omurgasından aşağıya doğru bir yol açmasına aldırmadan yutkundu ve suskun erkeğe baktı. "Geçen gün Kral Vesstan'la birlikte oradaydın."

Başını salladı. "Evet. Ben Onas Dornelin, Bayan Veralie."

"Kendini onun unvanını kullanmaktan üstün mü görüyorsun, Onas Dornelin?" Jaren sordu, sesi tehlikeli derecede yumuşaktı.

"Hayır. Henüz taç giymedi. Ben-"

"Sorun yok, Onas," dedi ve onun panikle saçmalamasını durdurmak için bir elini uzattı. Jaren'in yanında gerildiğini görünce, kendini gülünç hissederek diğer elini ona doğru kaldırdı. "O haklı, Jaren. Sorun yok. Seninle tanıştığıma memnun oldum Onas. Bana Vera diyebilirsin."

"Hayır, yapamaz."

Onu öldürmeyecekti. Onu öldürmeyecekti.

Onas'ın gözleri yeniden irileşti ve onun kraldan başka insanların yanında ne kadar zaman geçirdiğini merak etti.

"Aslında ben de sizi arıyordum Bayan Veralie. Odanıza uğradım ve gardiyanınız... şey, sizi burada bulabileceğimi söyledi," diye bitirdi başını eğerek.

Tanrım, Reniya'nın onun nerede olduğunu nasıl anladığını bilmek ister miydi? Onas'ın kulaklarından boynuna kadar kızardığını görünce

Muhtemelen yeni eğitmeninin onun hakkında ne söylediğini bilmek istemiyordu. "Neden onu arıyordun?" Jaren sordu, eli hâlâ sıkıca bağlıydı. hançerine.

"Kral Vesstan bu akşamki yemekte bulunmanızı rica etti. Tek başına."

Jaren'in cevap niteliğindeki kıkırdaması tüylerini diken diken etti. Kaşlarını çatarak ona bakmaya çalıştı ama tam o sırada onun Onas'ı korkunç, geniş dişli bir gülümsemeyle kutsadığını gördü.

Avucunu adamın ağzının üzerine kapatarak, onun psikopat ifadesini kendi yumuşak gülümsemesiyle yumuşatmaya çalıştı. "Onu görmezden gel, Onas. Bana haber verdiğin için teşekkür ederim. Onunla nerede buluşacağım?"

Kıpırdanarak merdivenlere doğru ilerledi ve elinin altında olağanüstü bir şekilde hareketsiz kalan Jaren'dan uzaklaştı. "Gardiyanın nerede olduğunu biliyor ve sana eşlik etmeyi kabul etti."

Vera başını salladı ve zihinsel olarak kendini Jaren'la bu haber yüzünden yapacakları kavgaya hazırladı.

"Gerçekten çok tuhaf," dedi Onas, bohçasını bedenine daha da yaklaştırarak. "Neymiş o?" diye sordu, arkadaşı ısırmaya karar vermeden önce elini indirerek

Bir parmağım koptu.

"Ona ne kadar çok benziyorsun."

Kalbi sevinçle çarptı ama adamın gözlerinin seğirdiğini, dudaklarının acı bir şey tatmış gibi büzüldüğünü fark etti ve kalbi . "Neden bunu bir iltifat olarak söylemediğini ? Gerçekten çirkin falan mıydı?"

Jaren homurdandı.

"Hayır! Hayır, tabii ki değil. Demek istediğim, seni görmek çok garip, sadece... kabullenmesi gereken çok şey var," diye kekeledi, her saniye daha da rahatsız görünüyordu.

Kendini toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Ona benziyorsun, özellikle de onun kıyafetlerini giyerken. Bir an *için* seni o sandım. Tüm söylemek istediğim buydu."

Vera'nın nefesi boğazında ve içgüdüsel olarak bir elini Jaren'in koluna koydu. "Dolabıma konan elbiseler *annemin* miydi*?*"

Bu bilgi hakkında ne hissedeceğinden emin olamayarak dökümlü yeşil elbisesine baktı. Annesi hakkında ne hissettiğinden hâlâ emin değildi.

"Odanın tamamı onundu," dedi Onas dalgın dalgın, arkasından merdivenlere doğru bakarak, onlar kendisine yetişmeden merdivenlere varıp varamayacağını düşünüyordu.

Jaren'la bakışlarını paylaştı. Kütüphaneyi ararken kraliyet kanadının önünden geçmişlerdi. Kral Vesstan'ın odası kesinlikle onunkiyle aynı salonda değildi.

"Aynı odayı paylaşmadılar mı?"

Onas'ın başı tekrar onlara döndü, gözleri parladı, sonra hızla kapatıp başını salladı. "Sadece o odayı kullandığını kastetmiştim. Eğer başka bir şey yoksa, gerçekten gitmeliyim."

Onun merdivenlere yönelişini, gözden kaybolmadan önce aceleyle takılıp düşmesini izledi. Kendisini görmenin onu ne kadar yıprattığını düşününce açıkçası biraz suçluluk duydu. Kral için ne yapıyordu ki?

"bile geçirme."

İnledi ve dönüp bir çift öfkeli yeşil göze baktı. "Sadece akşam yemeği, Jaren. Reniya da yanımda olacak," dedi ellerini vahşi bir aygırı sakinleştirir gibi kaldırarak. Ama bu söylenmesi gereken yanlış bir şeydi.

Hırladı. "Beni ne kadar zorlayabileceğini görmek senin için bir oyun mu? Bundan zevk mi alıyorsun? Sana son bir düşünce gibi davranan biriyle yemek yemek için siktiğimin Virnorin'iyle gezip tozmamana zaten yeterince kızgınım," diye tükürdü, çenesi ne kadar sert sıktığıyla patlıyordu.

"Şimdiden kızgın mısın? Bana ne kızmış olabilirsin ki? Onas?"

Adamın kolu fırladı, kadının kolunu kaptı ve onu arkasından sürükleyerek en yakın koridorda manevra yapıp onları gözden gizledi. Hırlayarak döndü, ona doğru adım attı ve sırtı bir rafa çarpana kadar onu geri çekilmeye zorladı.

"Doğduğun andan itibaren tek amacım seni korumak oldu. Başka bir şey değil. *Seni*. İşimi yapma çabalarımı her savuşturduğunda bunu yüzüme vuruyorsun."

Gözlerini kırpıştırdı, adamın hızla akan duygularını kendi duygularından ayırmaya çalışıyordu. Sanki onu becermek mi yoksa boğazını sıkmak mı ya da her ikisini birden yapmak istediğine karar veremiyordu.

"Başka bir durumda olsaydık anlardım ama hadi Jaren, onu gördün mü? Zavallı adam kış fırtınasındaki bir yapraktan daha çok titriyordu. Kütüphanenin ortasında ne yapacaktı ki? Bana bir parşömen mi fırlatacaktı?"

Kolları bir saniye sonra başını kavradı, yüzüne doğru eğilirken kokusu etrafında dönüyordu. "Bu ikinci ima edişin.

Saray duvarları içinde olduğun için güvendesin, *Taht'ın Kızı*."

Ona doğru adım attığında arkasındaki tahta ellerinin altında gıcırdadı. "Seni ilk kez bu sarayda kaybettiğimi hatırlatmak isterim."

İçerisi sıcak mıydı? Yutkundu, nefes alıp vermesi zorlaştıkça ciğerleri göğüs kafesine baskı yapıyordu. "O zamanlar yalnızdık. Burada yalnız değiliz. Her yerde dolaşan kâtipler var," dedi, yukarı çıkarken sadece bir tane gördüklerini söylememesini umarak.

"Gerçekten mi? Çünkü şu anda sana ne istersem yapabilirim küçük yıldız ve o yürüyen parşömenlerin beni durdurmak için yapabileceği tek bir şey bile yok."

"İyi ki bunu yapabilecek durumdayım o zaman."

Kalçalarını onunkilere doğru yuvarladı ve kulağına hırladı. "Bu bir meydan okuma mı?"

BÖLÜM 22

VERA

Çenesini kaldırdığında damarlarındaki ateş çelikle buluştu, gözleri ve sesi ona aksini söylese bile özü meydan okumayı kabul etti.

"Tehdit ve taleplerin işe yaramadığını ne zaman öğreneceksiniz? Ben mi?"

Mırıldanarak sert uzunluğunu kadının merkezine doğru sürtmeye devam etti ve omurgasından aşağı zevk kıvılcımları gönderdi. "Öfkeliyken seni daha çok sevdiğimi ne zaman öğreneceksin?"

İki elini de adamın göğsüne koyarak itti, adam burun delikleri açıldı. Peki o zaman. "Gücünü kullanmaya başladığına göre kazanma konusunda kendine pek güvenmiyor olmalısın."

Ona hınzırca bir sırıtış attıktan sonra yere çöktü ve iki elini elbisesinin altına soktu. Kadın kaskatı kesildi ve etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için başını iki yana salladı. "Ne *yapıyorsun* lan?"

Keskin bir sızı kalçalarını ve uyluklarını sardı ve ardından yırtılma sesi odayı doldurdu. Adam kadının iç çamaşırlarını ikiye ayırmış ve vücudundan tamamen çekip çıkarmıştı.

Yıkık giysiyi kayan bir yıldız gibi üst katın diğer tarafına fırlatırken uzun boylu, bir metre boyunda saf bir erkek kibri vardı. "Ne diyordun sen?"

Sadece gözlerini kırpıştırabildi, şok göğsünde bir yuva kurmuştu. Delinin tekiydi.

Onun tepkisinden -ya da tepkisizliğinden- yararlanarak bir elini kalçasından aşağıya doğru uzattı ve alt tarafını kavrayarak bacağını kalçasına doladı ve

Diğer ayağı yere değecek şekilde onu kaldırdı.

"Devam et, Veralie. Durdur beni," diye mırıldandı, şehvet içinden geçerken sesi sert ve çakıllı çıkıyordu. Kokusu ona saldırdı, kafasındaki diğer tüm düşünceleri boğdu.

"Bizi dışarı attıracaksın," diye nefes aldı, adamın omuzlarını kavrayıp bacağını daha yükseğe kaldırarak ona daha iyi erişim sağlarken bile.

Köpek dişlerini kızın kulağının kabuğuna sürterek karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Bunun gerçekleşme ihtimali tamamen sana bağlı."

Adam ona doğru bastırdı ve onu tekrar rafa doğru itti. Parşömenler yuvarlandı, etraflarındaki zemine saçıldı, uçları sessizlikte yüksek sesle tıngırdadı, ama artık daha az umursayamazdı.

Bir saniye sonra parmaklarını diğer kalçasına geçirdi ve çekerek bacağını diğer tarafına doladı ve onu tamamen kaldırdı. Kendini onun çıplak merkezine hizalayarak kalçalarını sertçe döndürdü, o mükemmel noktaya vurdu ve boğazından bir inilti çıkardı.

Boynuna doğru onaylarcasına mırıldandı, parmakları elbisesinin altındaki kalçalarını okşayıp sıkarken aşağıya doğru yalayıp ısırdı.

Dudaklarını onun omzunun üzerinde gezdirip emerken, kadın sadece boynunu bükerek onun dokunuşuna boyun eğebildi. "Lütfen, Jaren."

Başını kaldırdı ve dilini ağzının damağına vurdu. "Seyirci istemiyorsan, çok sessiz kalmanın bir yolunu bulmanı öneririm, küçük yıldız."

"Göt herif." Nefes alış verişi kesildi ve kalçalarının merkezine doğru her düzenli yuvarlanışında adamın omuzlarındaki tutuşunu sıkılaştırdı.

"Beni kışkırtma," dedi, dudakları sırıtarak kıvrıldı. "Bunu hiç pişmanlık duymadan yaparım ve boğazın yırtılana kadar tanrılara haykırmanı sağlarım."

Vücudunda bir ürperti dolaşırken arzu çekirdeğinde birikti. Tırnaklarını geçirdi ve cevap vermek için ağzını açtı ama bir el boğazına dolandı ve konuşmasını engelleyecek kadar sert bir şekilde sıktı.

Adam eğilip "Pantolonumu çöz" diye fısıldarken nefesi dudaklarında dans ediyordu.

İçine girmesini sağlayacaksa bu emri seve seve yerine getirdi ve bu süreçte onları neredeyse yırttı. Onu daha sert bir şekilde rafa itti, sadece eli boğazında ve bacakları beline kenetlenmiş bir şekilde onu tuttu.

Diğer elini aralarına sokarak, yumruğunu sert uzunluğunda yukarı ve aşağı kaydırarak kendini çıkardı. Kadın dudaklarını yaladı ve boncuk boncuk

Parmaklarına beyaz damladı.

"Tek bir ses bile yok,

Veralie."

Kadının boğazını bıraktı ve elini bırakarak elbisesini beline kadar çekip çıplak tenini serin havaya maruz bıraktı. Kıçını morartacak kadar sert bir şekilde sıkarak, ucunun nihayet ıslaklığına değmesi için yeterince geriye kaydı.

"Gerekirse bir şeyler ısırmaktan çekinmeyin."

Nefes alış verişi kesildi ama bunu bir alayla örtbas etti. "Asla gerçekleşmeyecek bir şeyle kendini kızdırma. Seni ısırmayacağım." Kalçalarını içeri doğru eğdi, adamın girişini dürtme hissinin tadını çıkarıyor, sessizce onu daha ileri gitmeye çağırıyordu. "Zaten ihtiyacım olmayacak. Sessiz olabilirim."

"Bunun üzerine bahse girmek ister misiniz?"

"Belki. Fark etmez," dedi, kalbi hızla çarparken bile sesini yumuşatarak. "Kaybedeceksin."

"Öyle mi?" Mırıldandı, sadece geri çekmek için bir inç içeri itti. "Bakalım kırılmadan önce seni ne kadar sert sikebilirim."

İki eliyle kızın kıçını kavrayarak içeri daldı, tek seferde kabzasına kadar battı, kızın vücudu her muhteşem santimi saf bir neşeyle kabul etti.

JAREN

Onun sıcaklığına gömüldüğü anda damarlarını bir kükreme doldurdu. Bunu başlatan oydu, kütüphanenin alt katında isterlerse onları duyabilecek Magyki'ler olduğunu biliyordu. Tek bildiği, kütüphanenin diğer ucuna fırlattığı iç çamaşırının başlarının üzerinden uçtuğunu çoktan görmüş olabilecekleriydi.

Ona sessiz olması gerektiğini söyleyen oydu. Ama lanet olsun, kabul ettiği anda düşünebildiği tek şey onun başarısız olmasını ne kadar çok istediğiydi.

Kasları, ona verdiği her itme kuvvetiyle onun etrafında sıkıştı ve titreşti, onu doldurması için yalvardı ve çağırdı. Boynu güzelce kavislendi, elleri kavradı ve adam içine girerken umutsuzca sessiz kalmaya çalışırken çenesi sıkıldı.

Bu yeterli değildi. Onun çırpınışını görmek ve aralarındaki bağ onun bu açıyla vurmasının ona ne kadar iyi geldiğini hissetmek terletmişti.

Alnında boncuklar belirdi ve taşakları sıkılaştı. Ama yine de yeterli değildi.

İçinde hayvani bir dürtü yükseldi ve onu ele geçirdi. Sessizliğini bozana kadar onu istediği kadar sikecekti. Öne doğru hamle yaparak kadının sırtının geri kalanını rafa çarptı ve iki elini kadının kalçalarının kıvrımına yerleştirip başparmaklarını indirerek onu araladı.

"Seni becerirken beni izlemeni istiyorum, Veralie. Beni becerirken ne kadar iyi göründüğünü görmeni istiyorum."

Homurdandı, omurgasını rafa daha sert şekilde saplarken sesini zorlukla bastırdı, vücudunu defalarca rafa doğru sallarken sırtının alt kısmının derisi kenarda sıyrıldı.

Cildi kızarmış ve nemli bir hal almıştı, başı öne doğru eğilirken koyu renkli sarmalları boynuna ve çenesine yapışmıştı. Bu durum daha fazla saç omuzlarında sürüklenmesine ve göğüslerinin üzerine düşmesine neden oldu.

Tanrıların lanetlediği elbiseyi de parçalayabilmeyi dileyerek homurdandı. Uçlarının havada sertleştiğini görmek ve mükemmel meme uçlarını ağzına alıp kırılana kadar emip ısırırken buklelerinin yüzüne değdiğini hissetmek istiyordu.

Lanet olsun. Birinin onları duymasını istiyor*du*. Birinin eşinin ne kadar mükemmel olduğunu görmesini, vücudunun onu nasıl kavradığını ve yalvardığını görmesini ve buna sahip olabilmeyi dilemesini istiyordu. Yalnızca, onu zorlarken izledikleri her şiddetli itişte, asla böyle bir şey bulamayacaklarını bilmelerini istiyordu.

Bir başparmağını daha ileriye götürerek klitorisini çalıştırmaya başladı, hâlâ acımasızca içine giriyordu. Ağırlaşmış gözleri aralarındaki bağlantıya odaklanmıştı, ısırırken alt dudağında kan boncukları oluşuyor ve onun içine girmesini izliyordu.

Başparmağını daha hızlı çevirerek ve tam olarak ihtiyaç duyduğu baskıyı bulmak için vücudunu dinleyerek, diğer elini yüzünü kavramak için kaldırdı, dudağını köpek dişlerinin arasından ve kendi dudağını içine batırdı. Yüksek sesle inledi, doruk noktasını kovalarken ona doğru eğildi.

bağ canlanarak göğsünü ısıttı ve kadın sınıra yaklaştığında adam daha sert bir şekilde çarparak rafın protesto için gıcırdamasına yetecek kadar güç kullandı. Dişlerini sıkarak kendi orgazmıyla savaştı. "Ver onu bana, Veralie."

Olabildiğince derine daldı, kızın yıldızları görmesine neden olacağını bildiği bir şekilde o noktaya vurmak için öğüttü. Boğulurcasına bir ses çıkardı, ağlamamak için kendini zor tutarken gözlerini sıkarak kapattı.

Ama ne yazık ki *aitanta* için, cesur çabaları boşunaydı. Bu dünyada ya da bundan sonra, oradaki her Magyki'nin inleyen ahşabı ve onu sahiplenmesinin lezzetli sesini duymamasına imkân yoktu.

Vücutlarının ıslak tokatları ve kayışları devasa odada yankılanıyor, onu kendi bitişine tehlikeli bir şekilde yaklaştırıyordu.

"*Şimdi*, küçük yıldız." Daha sert, daha hızlı hareket etti, omurgası çığlık atarken ve vücudu patlarken ondan yayılan zevk ve acı karışımının tadını çıkardı.

Nefes nefese kalmış, orgazmı sonunda içine çökerken adamın kollarında kanlı izler bırakmıştı. Kalçaları adamın etrafında sıkılaştı, gövdesini sıkıştırdı ve adam hemen onu takip etti, çenesini boynuna kenetledi ve kendini vahşi, akılsız bir itme patlamasıyla ona döktü.

Görüşünde noktalar dans etti ve her ikisinin de doruklarının birleşimi aynı anda içinden geçerken neredeyse sarhoş hissetti, onun da aynı şeyi hissedebileceğini biliyordu. Onun tenine doğru inledi ve son zevk dalgası vücutlarını terk edene kadar kalçalarını yavaşlatmayı reddetti.

Ona gülümserken nefes nefese başını kaldırdı ve neredeyse boş olan kitaplığa yaslanışını izledi. Rafın hâlâ ayakta olması onu gerçekten etkilemişti.

"Beni bu kadar iyi karşıladığın için seni övmek ve aynı nefeste adımı tanrılara haykırmadığın için seni lanetlemek istiyorum."

Sırıttı, göğsü hızla inip kalkarken kalbi kaotik bir ritimle atıyordu. "Sana sessiz kalabileceğimi söylemiştim."

Artık sessiz olan odada kısık sesleri bile çok yüksek geliyordu ve adam onun içinde kıpırdanarak salıverilmesinin damlamaya başladığını hissetti. Ve işte böyle, onu en yakın sandalyeye taşımak ve tekrar yapmak için onu eğmek istiyordu.

Ama iç geçirdi, zamanında hazır olma şansı varsa gitmeleri gerektiğini biliyordu ama yine de onu tamamen kendine saklayabilmeyi diliyordu. Çekerek onu yavaşça vücudundan aşağı indirdi ve her iki ayağı da yere değene kadar ağırlığını korudu.

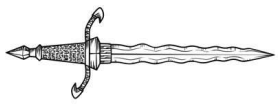
Elbisesini tekrar aşağı indirirken burnu kırıştı -iç çamaşırları yoktu ve bu durumdan son derece memnundu- ve odaya geri dönerken attığı her adımda serbest bırakılacağını bildiği için sırıtmasına engel olamadı.

Tuniğini içine sokma zahmetine katlanmadan pantolonunun içine girdi. Kralla akşam yemeğinden önce banyo yapmaya vakti olmayacaktı, bu da demek oluyordu ki

tüm yemek boyunca kesinlikle onun kokusunu alacaktı. Bu düşünceyle göğsü guruldadı, çünkü onun hemen yanında olacağını ve bundan zevk alacağını biliyordu.

Çünkü baba ya da değil, *Kral* ya da değil, eğer gerçekten Vesstan'la yalnız görüşmesine izin vereceğini düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir.

Kraliçe Vaneara'nın kocasının aralarındaki bağı bilmesini neden istemediği umurunda bile değildi, sonuçta bunun bir önemi yoktu. Kral Vesstan şimdiye kadar öğrenmiş olacaktı ve babası istese de istemese de Veralie Arenaris *onun* olacaktı.

Ana masanın yanında durmak için uygun bir şekilde saklandıkları yerden çıkan birden fazla dik dik bakan kâtibin yanından geçtikten sonra nihayet kütüphaneden çıkmış ve odalarına doğru ilerliyorlardı. Yıldızı sessizce yanında yürüyordu ama sakin olmaktan çok uzaktı.

Onu daha önce dolduran orgazm sonrası mutluluk gitmişti ve sinirlerinin kalbinin dengesiz atışıyla çarpıştığını hissedebiliyordu.

"Aşağıdan bile ne kadar sert düşündüğünü hissedebiliyorum, Veralie. Konuş benimle."

Dudakları yukarı kalktı ama yorgun ifadesinin ardında mizah yoktu. "Sence bu gece ne konuşmak istiyor? Kral Vesstan'ı kastediyorum. İlk seferinde çok az şey söyledi, sanırım şimdi ne bekleyeceğimden emin değilim. Taeral'ın şimdiye kadar ona bizden bahsetmiş olacağını varsayıyorum."

Başını aşağı eğdi ve kızın dudağını kaşıyarak, köpek dişlerinin daha önce neden olduğu hasardan dolayı yırtılmış derisini çekiştirmesini izledi.

Virnorin'le her dövüştüğünde ya da boyun eğmeyi reddederek onu geri ittiğinde, çok vahşi ve güçlü görünüyordu. Ve sonra şimdi olduğu gibi, onun ne kadar korunaklı olduğunu hatırladığı zamanlar vardı. Basitçe *yaşamak* için ne kadar yeniydi.

Yavaşça nefes aldı, üzüntü ve öfkenin içinden akıp gitmesine izin verdi. Bunu asla atlatamayacaktı ama şu anda onun sabit kalmasına ihtiyacı vardı. Yükselen duyguları sadece onunkileri daha da kötüleştirecekti.

"Sence hâlâ eskisi gibi içine kapanık mı davranacak, yoksa belki de..." ellerini iki yanında kavuşturarak sözlerini bitirdi ve o anda kralını boğmak istedi. Bunu asla itiraf etmeyecekti ama babasının kabulünü ve onayını arzuluyordu ve o bunu ona vermeye çalışmamıştı bile.

Ve Jaren'i en çok endişelendiren şey, bunu ondan alabileceğini hiç düşünmemesiydi. Onun istediği şekilde değil. "Bilmiyorum, Veralie. Sana nasıl inanacağını ya da ne yapacağını bildiğini sanmıyorum."

Hüzün göğsünü doldurdu ve dayanamayıp uzanıp elini tutana, parmaklarını onunkilerin arasından geçirene kadar onunkine aktı.

"Sence beni suçluyor mu? Annemin ölümü için? Onas'ın ne dediğini biliyorum ama bu onu önemsemediği anlamına gelmez."

Jaren hemen cevap vermedi, düşünürken başparmağını hafifçe teninde gezdirdi. Hemen inkâr etmek, bu düşünceyi aklından atmasını ve bir daha asla zihninde yer vermemesini talep etmek istedi ama yapamadı.

Çünkü bu mümkündü ve onu istediği şekilde rahatlatamamaktan ne kadar nefret etse de, ona yalan söylemeyi de reddediyordu. Zaten etrafları yeterince yalanla çevriliydi.

"Belki." Kadının yüzü düştü ama adam sesini alçaltarak devam etti. "Ancak bence senden korkmuş olması daha muhtemel."

"Ne?" Olduğu yerde durdu ve ona baktı, gözlerinin arasında sevimli kırışıklıklar belirdi. "Neden benden korksun ki? Yeteneklerimi bile kontrol edemiyorum. Sadece bu bile beni onun gözünde bir insan yapar."

Jaren cevap vermeden önce tamamen yalnız olduklarından emin olmak için etraflarına baktı ve sesini daha da alçaltarak fısıltının üzerine çıktı.

"*Onun* için ifade ettiğin anlam yüzünden. Bunu düşünmekten hoşlanmadığını biliyorum ama sen aslında Tahtın Kızı'sın, Veralie. Tacı ondan alma yeteneğine sahipsin. Buradaki güç *senin* kan bağında yatıyor, onun değil.

"Annenle baban birbirlerine aşık olsunlar ya da olmasınlar, evlilikleri her şeyden önce, ona mümkün olan en güçlü çocuğu sağlamak için siyasi bir eşleşmeydi. Vesstan ölene kadar gerçek bir güce sahip değildi. Taeral'ın ima ettiğinin aksine, pek çok kişi onun sizin için istifa etmesini bekleyecektir. Ve çok az kişi iktidardan bu kadar isteyerek vazgeçer."

Dudaklarını içeri yuvarladı, yüzü dalgındı. "Ama Jaeros her zaman bir varis istediğini söyledi. Bu bağlantının gerekli bir kötülük olduğuna inanıyormuş."

Başını iki yana salladı. Jaeros bunu söylemişti ama Veralie onu, bunu söylerken parmaklarındaki küçük kasılmayı fark edecek kadar iyi tanımıyordu.

Kral Vesstan bir varis istiyor olabilirdi ama Jaeros ona güvenmiyordu. Jaren'in bilmediği şey, bunun Vaneara'nın kendisinden sır saklamaya karar vermesinden mi yoksa başka bir nedenden mi kaynaklandığıydı.

"Bilmiyorum, Veralie. Yanılıyor olabilirim ama halkımız hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeyen biri için istifa edeceğini sanmıyorum."

Kadın irkildi ve adam hemen sert sözlerinden pişman oldu. Lanet olsun, bu işte iyi değildi. Böyle şeyler söylemek sinirlerine iyi gelmeyecekti.

Ama o daha yumuşatamadan elini sıkmış ve koridorda geri dönmeye başlamıştı bile.

"Sorun yok," dedi. "Haksız değilsin. Yardım almadan tarihimizle ilgili bir kitabı bile okuyamazdım."

Yanından geçen apliklere bakıp alevlerin titremesini izlerken dudakları büküldü. "Tacı arzulamıyorum, burada büyümüş olsaydım arzulayacağım şekilde değil. Ama Eithan'a bir söz verdim ve bunu tutmak istiyorum. İkimizin de topraklarına yardım etmek istiyorum ve bunu rolümü kabul etmeden yapabileceğimden şüpheliyim."

Jaren onun dudaklarında *chinbi srol'*un adını duyunca kaskatı kesildi ama bir şekilde kendini *çenesini* kapalı tutmaya ikna etti. O piçin ölmesini istemiş olabilirdi ama bu onun haksız olduğu anlamına gelmiyordu. Onunla barış yapmak için Sulian'dan daha fazla şansları vardı.

"Bu gece orada olmanı istiyorum."

Onun ani, yumuşak itirafı ve bunu söylerken bilinçaltında aralarındaki bağı çekiştirme şekli karşısında kalbi göğsünde fırlayacak gibi oldu. Bu gece her türlü giderdi ama sözleri onu yeterince memnun ettiği için bunu belirtmemeyi tercih etti.

"Her zaman, küçük yıldız."

GHAPTER 23

TREY

"W Ne bok yemeye geri döndün?"

Kapının arkasından bakan dev gibi adama ters ters baktı, pasaklı yüzü bir ileri bir geri gidip geliyordu.
Sahilin temiz olduğundan emin olmak için. "Beni görmezden gelme, Jensen."

"Kapa çeneni." Koridora son bir kez baktı ve kapıyı arkasından bir santim açık bırakarak içeri girdi.

"Pekâlâ, dinleyin. Misafirin olmak üzere. Başladığın gibi mızmız bir bebek gibi değil de son gördüğüm sinirli adam gibi davranmanın bir zamanı varsa, o da şimdi."

"Siktir git," diye öfkelendi. Hangi *şirketten* olabilirdi ki?
Lesta mı?

"Mükemmel," dedi Jensen ona kanını kaynatan bir sırıtış atarak. Eğer Trey bu lanet olası kelepçelerden birkaç dakikadan fazla kurtulup lazımlığı kullanırsa, o pisliğin izini bulur ve lanet olası burnunu kırardı.

Jensen gülümsemeye devam etti, onlarca yıllık en iyi arkadaşı onun ne düşündüğünü o söylemesine bile gerek kalmadan biliyordu.

Trey iki kolunu da kaldırarak ona çifte kaba bir hareket yaptı, bu sefer bunu yapacak enerjiye sahip olduğu için mutluydu.

Aslında son birkaç gündür, her şey bitmeden önce olduğundan daha iyi hissediyordu. Şifacı Perry işinde sinir bozucu derecede iyiydi ve

Hatta tüm vücudunu bağlayan kelepçeleri ayak bileklerinin etrafındaki daha küçük kelepçelerle değiştirerek Trey'e oturma pozisyonuna geçme özgürlüğü verdi.

Tüm bunlar düzenli olarak çıkan yemeklerle birleşince, tekrar kilo almaya bile başlamıştı. Bir zamanlar sahip olduğu kaslara benzemiyordu ama yine de bir şeydi.

Ancak hiçbir iyileştirme ya da yiyecek, gerçekten kırılmış olanı düzeltemezdi. Yaraları yara izlerine dönüşse ve yatak yaraları geçse bile anıları silinmiyordu. Her gece uykuya dalmak için Perry'nin verdiği iksiri isteyerek içiyordu ama bu bile kâbusları her zaman uzak tutmuyordu.

Jensen ona doğru ilerledi, uzun adımları onu karyolasına o kadar hızlı getirdi ki Trey, Jensen elindeki bir şeyi yüzüne doğru itmeden önce zar zor fark etti.

Geriye doğru çekildi ve küçük nesneye gözlerini kırpıştırırken düşmemeye çalıştı. "Buraya gelip bana *alkol* getirmek için hayatını riske mi attın?"

Jensen alay ederek şişenin ağzını dudaklarına bastırdı. "Bu su. Bir dahaki sefere sana, üzerine baş harflerinin kazındığı süslü, deri bir su tulumu bulacağım."

Ona hançer gibi baktı ama Jensen sadece yanağına vurmakla yetindi. "İç şu lanet suyu Gibson."

Küfrederek elinden kaptı ve tekrar ağzına götürdü, dudakları suyun etrafını sarmak için açılırken çatırdıyordu. Jensen'ın susmasını sağlamak için bir yudum almayı planlamıştı ama soğuk su kuru dilinin üzerine döküldüğü anda neredeyse inleyecekti.

Suyu höpürdeterek içti, boğulurken ağzının kenarlarından sızan su izleri dağınık sakallarının arasında kayboldu, vücudu çaresiz çekişlerine ayak uyduramadı.

Jensen homurdanarak onu geri çekti. "Seni ayakta gördüğüme şaşırdım. Daha iyi görünüyorsun."

Trey yüzünü sildi, Jensen'ın yüzündeki neredeyse şefkatli ifadeyi görünce içine bir yalnızlık dalgası yayıldı. Çocukluklarından beri görmediği bir ifadeydi bu. Ama sonra boğazını temizledi, şişeyi cebine soktu ve geri çekildi.

Eithan onu kaçırdığından beri Trey ilk kez hayatını özlediğini fark etti. Ve bu konuda ne yapacağından emin değildi. Ama tam da bu nedenle arkadaşını kendi aptallığından koruması gerekiyordu.

"Brex, sen ve Lesta hangi oyunu oynadığınızı bilmiyorum ama kaybedeceksiniz. O piç her zaman bir adım önde ve Lesta da

Zaten ödünç alınmış bir zaman. Hayatını da tehlikeye atma. Her ne yapıyorsan buna değmez."

Jensen kollarını kavuşturdu ve çatlak kapıya baktı; başı bir şey dinliyormuş gibi eğikti. "Seni bu bok çukurundan kurtarmak buna on kat değer."

Trey başını salladı. "Bütün mesele bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

Jensen'ın gülümsemesi bir nebze olsun azaldı ve sert tavrı değişti. "Sen de biliyorsun ki

Sebebi ya da riski ne olursa olsun senin için hayatımı tehlikeye atarım. Ama haklısın, bundan fazlası var. Seni buradan tek başıma gizlice çıkaracak gücüm yok ama Lesta'nın var."

"Onu rahatsız etmeye nasıl ikna ettin? Beni işin içine katmadan da kendi başına yeterince belaya bulaşmış durumda."

Jensen, Trey'in düşünce tarzını hiç anlayamamış gibi bir kaşını kaldırdı. "Onu ikna etmek zorunda değildim Gibson. Silah Ustamız *tüm* adamlarına sadıktır. Buna sen de dahilsin. Ailenin bağlantılarının da onun nihai amacına yardımcı olabilecek olması sadece bir bonus."

"Ne gibi bağlantılar-" Jensen'ın arkasındaki kapı açılıp eşikten başka bir adam geçerken sözlerini yarıda kesti, safra hemen kelimelerinin yerini aldı.

Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu, daha önce hiç duymadığını sandığı bir korku kapladı bedenini, karşılarında duran ve tüm sahneyi geniş, inanmayan gözlerle izleyen kişi karşısında.

Tamamen boku yemişlerdi.

"Gibson mı? Hayır, bu... bu mümkün değil." Sesi daha yüksek bir tona ulaştı, kapı aralığında donmuş bir şekilde ona bakarken kelimeleri büyük bir şok içinde kekeliyordu.

Elinde bıçağıyla heykele benzeyen adamın etrafında, gerekirse Trey'i savunmaya hazırmış gibi dolaşan Jensen, onunla Eithan'ın birinci komutanı Wes Coleman arasında durdu.

"Aleron'da neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?" Jensen masum numarası yaparak sordu. "Habersiz gelen sendin."

Trey'in ağzı açık kaldı. Bahsettiği şirket Coleman mıydı? Sadece Eithan'ın herhangi bir muhafızını değil, onun *birinci komutanını* da mı oraya çekmişti? Jensen nasıl bir oyun oynuyordu? Coleman hemen Eithan'a geri dönecekti ve sonra Jensen olduğu yerde merhamet çığlıkları atacaktı.

"O öldü. Sen öldün," diye devam etti Coleman, bir adım öne çıkarken gözleri Trey'in göz bandında kalmıştı.

Trey çenesini kaldırdı, umutsuzca çarpan kalbini ve boğazını zorlayan mide bulantısını gizlemeye çalışıyordu. "Bunu sana kim söyledi, merak ediyorum?"

Onun sözleri üzerine Coleman'ın yüzünün rengi soldu. "Vatana ihanetten ölüme mahkum edildiniz. Ekselansları-"

"Ekselansları yalancı bir psikopattır."

Göz açıp kapayıncaya kadar Coleman'ın eli kılıcının kabzasındaydı, eklemleri bembeyazdı ve yüzü korunuyordu. "Nasıl konuştuğuna dikkat et."

"Yoksa ne olur?" Trey güldü, sesi az önce Eithan'ı suçladığı kadar psikopatça çıkmıştı, çünkü öfkesi korkusunun önüne geçmişti.

Eithan ne zaman seçerse seçsin, ne olursa olsun ölecekti. Ve lanet olası aptal Jensen şimdi kendi mezarını kazmıştı. Artık bu pisliklerin hiçbirine boyun eğmenin bir anlamı yoktu.

Öfkeden kudurdu. "Nasıl konuştuğuma dikkat mi edeyim? Gündüzleri tüm kıtaya yalan söyleyerek ortalıkta dolaşan, geceleri ise eğlence olsun diye göz çıkaran bir adam hakkında mı? Çünkü *kendimi* bağlayıp altıma bir bıçak sokmadığımdan eminim-"

"Tanrılar, *durun*."

"Ne? Prensin hakkındaki gerçeklerden hoşlanmıyor musun?"

Coleman kılıcını bıraktı ama iki elini de iki yanında yumruk yaptı. "Ekselanslarının neler yaşadığı hakkında hiçbir fikriniz yok, kesinlikle hiçbir fikriniz yok," dedi, sesi alçaktı ama gözleri onu ele veriyordu. Kararsızlığını.

Trey'in çenesi sıkıştı. "Sana söz veriyorum, senden çok daha fazla şey biliyorum.

Sanırım biliyorsun. Ve o adam bir iblis."

Başını yavaşça Coleman'a doğru ilerleyen ve gerekirse koşarak dışarı çıkmasını engellemeye hazır olan Jensen'a çevirerek tükürdü, "Onu neden buraya getirdin ki? Sırf benim kıçım yaşamaya devam etmek için lanetlendi diye onun mükemmel prensine daha az inanacağını düşünüyorsan, gerçekten intihara meyilli ve aptalsın demektir."

"Neden?" Kelime Coleman'dan geldi. Bu bir sorudan çok bir ifadeydi ama Trey onun ne sormadığını biliyordu. Coleman odaya girdiğinden beri karyolayı ölümüne tuttuğunu fark ederek ellerini gevşetti.

"Ekselansları," dedi olabildiğince kinle, "Vera hakkında kendisinden bir şeyler sakladığıma inanıyordu."

"Öyle ?"

"Evet."

"Neden?" Yine, bir soru değil.

"Eithan bir kadını bulup kendisiyle evlenmeye zorlamaları için adamlarını gönderdiğinde sadakatimi kaybetti. Kaçırılmış ve hayatı boyunca kilit altında tutulmuş bir kadın." *Kadının* teknik olarak bir *kadın* olmadığını hatırlayarak durakladı ama konu yine de aynı kaldı.

"Ve mükemmel prensiniz benden istediğini aldıktan sonra beni acılarımdan kurtarmak yerine beni buraya getirdi."

Coleman'ın kaşları çatıldı ve çenesindeki bir kas tüylendi. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Yaptığı şey yüzünden ondan nefret ediyorsun ama aynı zamanda seni iyileştirdiği için de ondan nefret ediyorsun. Mantıklı."

Jensen kıkırdayarak başını salladı. "Lesta'yı uyarmaya çalıştım. Gerçekten de kör bir herifsin."

Coleman arkasını dönerek, kendisini tek bir düşünceyle kolayca ezebilecek bir adama tehlikeli bir şekilde yaklaştı. "O zaman gözlerimi aç."

Ama konuşan Trey oldu. "Gözlerini açsan da açmasan da Wes, bu senin bileceğin iş. Ama Eithan Matheris gözünü Vera'ya dikmiş bir deli. Ya da daha doğrusu Veralie Arenaris'e. Ona sahip olana kadar durmayacak. Eğer şu anki planı işe yaramazsa, başka bir plan yapacaktır."

Coleman ellerini havaya kaldırdı, panik atak geçirmesine saniyeler kalmış gibi görünüyordu. "Peki, nedir bu? Darbe mi? Siz aptallar Eithan'ı öldürmenin babasını iktidardan uzaklaştırmayacağının farkındasınız, değil mi? Ne kazanmayı umuyorsunuz?"

Jensen kapıdan dışarı bir bakış fırlattı, sonra kalın bir parmağını Coleman'ın göğsüne sapladı. "Sulian şimdilik iktidarda, evet. Ama sonsuza dek öyle kalmayacak ve Eithan'ın gidişiyle taç da kapanın elinde kalacak."

Trey'in gözleri kendine rağmen büyüdü. Lesta'nın sadece Vera'ya yardım etmek için onu serbest bırakmaya çalıştığını sanıyordu, Aleron'da gücü elinde tutan kişiyi tamamen değiştirmeye çalıştığını fark etmemişti. Tahtta hiçbir zaman bir Matheris olmamıştı.

Coleman ona ters ters baktı. "Ne yapmamı istiyorsun? Yerine daha iyi birinin gelmesi umuduyla kendi Prensimi mi öldüreyim?"

Jensen göğüs göğüse gelene kadar daha da yaklaştı. "Biliyor musun?"

Coleman'ın ona gönderdiği bakış, daha küçük bir adamın hayatı için korkmasına neden olurdu. O anda bıçağını çıkarıp Jensen'a saplamaktan son anda vazgeçti. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun sen."

"Öyle değil mi? Lesta oldukça emin görünüyordu," diye karşılık verdi Jensen ve sanki her an birinin gelmesini bekliyormuş gibi koridora tekrar baktı. "Zamanımız tükeniyor."

Odanın öbür ucuna doğru koşarak Trey'in elini tuttu, kemerinden küçük bir hançer çıkardı ve kabzasını açık avucuna vurdu.

"Ölmek istiyorsan, bu senin kararın. Bu lanet hançeri bırakacağım. Ama ölmezsen, buradan çıkmak için tek bir şansın olacak. Bir, Gibson. O yüzden bir an önce çözsen iyi olur."

Tekrar doğruldu ve Trey'in ne cevap vereceğini biliyormuş gibi elini çekti. Ve bir an için bunu düşündü. Şu anda her şey bitmiş olabilirdi. Acı, bilinmeyenler, kâbuslar. Huzur içinde olabilirdi.

Ama başka bir yanı daha vardı, gün geçtikçe daha da büyüyen karanlık bir yanı, barış istemiyordu. O piç kurusu yerde kanlar içinde yatıp kendi hayatı için yalvarana kadar buna izin vermeyecekti.

Bu yüzden bıçağı bir kenara koyup, yuvarlanmak isteyen sessiz sesi dinlemek yerine, öfkeli olanı dinlemeyi tercih etti. Jensen'ın elini geri çekip hançeri tekrar saplayan sesi.

Arkadaşının gözleri onunkilerle buluştuğunda neredeyse fark edilmeyecek şekilde genişledi ve konuşurken yüzünde bir zamanlar olduğu adamdan hiçbir iz olmadığını biliyordu. "Ben de dahil olmak istiyorum. Her ne politik oyun oynuyorsanız, ben de içinde olmak istiyorum. Ve eğer başarılı olursak, tüm bunlardan sağ çıkarsak, Eithan Matheris *benim* olacak."

Jensen'ın gözleri bir an için rahatladı ve sonra sertçe başını sallayarak boğazını temizledi. "Güçlü kal o zaman. Ben dönene kadar sebzelerini falan ye."

Trey'in ona kaba bir hareket daha yapmasına fırsat vermeden Coleman'ın kolunu yakaladı ve onu kapıya doğru sürüklemeden önce kulağına öfkeyle fısıldadı.

Coleman ona son bir kez baktı, Jensen ne derse desin yüzü solmuştu, ikisi de ortadan kaybolmadan önce kapı arkalarından kapandı.

Ve sonra yine yalnız kaldı. Ve sessizlikle birlikte önce şüphe, sonra panik, sonra da öfke geldi.

Tekrar karyolaya yığıldı. Bütün bunlar da neydi böyle? Ve Jensen, Coleman'ın bir şeyler yapabileceğini söylerken neden bahsediyordu? Ona ne fısıldıyordu da böyle beti benzi atmıştı?

Her şey onu , hatta daha çok kızdırdığı için.

Umurunda olmamalıydı. Coleman'ın Jensen'ı ispiyonlayıp ispiyonlamayacağı umurunda olmamalıydı. Şimdi nereye gittiklerini umursamamalı ya da kendisinin de gitmesini istememeliydi. Hançeri bir anda geri verdiği için nefret etmemeli, gözünü daha fazla açmak istememeliydi.

Ama Allah kahretsin ki öyle yaptı. Ve bir yanı bunun için Jensen'dan nefret ediyordu. Düşüncelerine dalmışken, koridorda ilerleyen botların sesini duyduğunu fark etmesi bir dakika sürdü. Bir dirseğinin üzerinde doğruldu, kaşlarını kaldırdı, aniden konuşan arkadaşının başka neye ihtiyacı olduğunu merak ediyordu

Söyle.

Ama kapı tekrar açıldığında, girişte duran Jensen ya da Coleman değildi.

Yüzündeki rengârenk morluklar solmuş olsa da, karşısında duran adam Trey'in onu hiç görmediği kadar dağınık görünüyordu. Sarı saçları ensesinde düzgünce bağlanmak yerine yağlı teller halinde yüzüne doğru sarkıyordu ve gözlerinin altında sanki günlerdir uyumamış gibi koyu halkalar vardı.

İfadesi bitkin, dudakları ince bir şekilde bastırılmıştı ve tuniği sanki oraya gelirken çekip çıkarmış gibi yarı açıktı. Ama Eithan'ın gözleri Trey'in omurgasını buz gibi sarmıştı. Gözleri zindanda olduğu gibi aynı ölü, duygusuz maviydi. Çok az şey söylediği ama çok şey yaptığı zaman.

"Neden bu kadar canlı ve uyanık görünüyorsun Gibson? Beni gördüğüne sevindin mi?" diye sordu, sesi ürkütücü derecede düzdü.

Trey yutkundu, zihinsel olarak tek bir hece bile titrememesi ya da kekelememesi için kendini zorladı. Az önce olanları ele verecek hiçbir şey söylememeliydi. Çünkü Eithan koridorda yanlarından geçmediği için yeterince şanslılarsa, Trey onların ölüm fermanlarını imzalayan zayıf halka olmak istemiyordu. Coleman'ınkini bile.

"Burası oldukça yalnız olmaya meyilli. Duvarlar iskambil oynamak konusunda pek de iyi değil," diyerek geri çekildi.

Eithan kıkırdadı ama gözlerine ulaşmadı. Odanın sessizce yürürken duvara dayalı masalardan birinin önünde durdu, Şifacı Perry'nin alet ve malzemelerine hayranlıkla bakarken parmaklarını masanın kenarında gezdirdi.

Bir neşter alarak döndü ve kalçasını masaya dayadı, parmaklarının arasında döndürürken Trey'e baktı. "Az önce babamla yemek yedim."

Trey'in kalbi göğsünde katı demir gibi hissetti. Eithan hiçbir zaman Sulian'dan babası olarak bahsetmemişti, bu kadar gelişigüzel değil ve kesinlikle alaycı bir tavır takınmadan ya da kaşlarını kaldırmadan.

Piçin elinde dönmeye devam eden keskin bıçağı izledi. "Ses tonuna bakılırsa, sanırım sülünü fazla pişirmiş."

Eithan'ın parmakları dondu, gözleri kısıldı ve masadan kalkıp daha da yaklaştı. "Ne zamandan beri benimle şakalaşmaya başladın sevgili Gibson?"

Sikeyim. İşte bu yüzden Jensen'ın ondan uzak durması gerekiyordu. Onu sarsmış, kafasını karıştırmıştı ve bu ikisi için de korkunç bir son olacaktı.

"Sana söyledim," dedi, tüm mutsuzluğunu kelimelere dökerek, "burası yalnızlaşıyor. Şifacı Perry bile sık sık gelmeyi bıraktı."

"Evet, ona artık hizmetine ihtiyaç olmadığını bildirdim."

Vücudunu bir karıncalanma kapladı, her yönde uyarı zilleri çalmaya başladı. "Şimdi de misafir odasına mı taşınıyorum?"

"Öyle de diyebilirsiniz. Geçici misafirler için kesinlikle mükemmel bir konaklama yeri ve burada çok sıkıldığınız için çok daha eğlenceli. En azından orada dinleyecek çok şey var."

Trey'in gözleri büyüdü. İstese de gözlerini kırpamazdı. "Peki bu nerede?" diye sorduğunda dili üç kat büyümüştü.

Eithan hemen cevap vermedi, tekrar elindeki neştere baktı ve sadece bir adım ötede durana kadar yaklaştı, keskin bıçak Trey'in koluna rahatsız edici derecede yakındı.

Eithan'ın üzerinde kullandığı son silahın hayalet acısını hâlâ hissedebiliyordu ve bilinçsizce karyolanın uzak tarafına doğru kayarken mide bulantısı boğazına tırmandı.

"Sulian güzel yemeğimiz sırasında beni Midpath'e göndermeye karar verdiğini söyledi. Lesta'nın yerine muhafızları denetlememle ilgili kötü niyetli bir yalan söyledi."

Bir kahkaha attı, sesi nefret kaplamıştı, odaya girdiğinden beri verdiği ilk duyguydu.

"Ama gerçek şu ki, Sulian da benim gibi Vera'nın geri döneceğine inanıyor. Ve pençelerini ona bizzat batırmak istiyor," diye homurdandı ve aletin ucunu, altından kan fışkırana kadar sıktı.

Kusmuk Trey'in ağzını doldurdu ve umutsuzca Eithan'ın cilasız tavrından ne kadar rahatsız olduğunu göstermemeye çalışarak geri yuttu.

"Onun seninle evlenmesini planlamıyor mu?" diye sormaya cesaret etti ve haklı olması için dua etti. Belki de İmparator Sulian, ona istediği her şeyi vermeleri umuduyla bir ada dolusu tanrı Magyki ile savaşmayı göze almanın ne kadar aptalca olduğunu fark etmişti.

Eithan tükürdü. "Sırf beni bir sonraki sıradan uzaklaştırmak için onu bir yere kapatıp içine de bir çocuk koyduysa hiç şaşırmam."

Trey'in yüzü buruştu, düşüncesi bile burnunu kırıştırdı. "Babanın siyasi gücü olabilir ama o bile Vera'yı fiziksel olarak bunu yapmaya zorlayamaz."

Eithan başını salladı ve kanlı olmayan eliyle çenesindeki sarı tüyleri ovuşturdu. Sonra boynunu kırdı ve iç çekerek Trey'in yüzüne eğildi.

"Her neyse, ne zaman döneceğimi bilmiyorum ve sizi burada sorun yaratmanız için kesinlikle bırakamam, bu yüzden korkarım sizin için eve geri dönüyoruz."

Aklına hemen Trey'in Southterres'teki iki katlı, çocukluk evi geldi. Mavi boya, annesinin ön taraftaki güzel bahçesi, kaç kez üzerinde çalışmış olursa olsun gıcırdayan çit kapısı. Ama bu görüntüleri bir kenara itti. Eithan'ın bahsettiği ev bu değildi ve ikisi de bunu biliyordu.

"Ne zaman?" diye mırıldandı.

"Yakında." Çömeldi, günlerdir gevşek duran uzun kayışları yakaladı ve kan akışını kesiyormuş gibi hissedene kadar sıkarak vücuduna geri sabitlemeye başladı. Sonra beyaz bir bez çıkardı ve onu Trey'in ağzına doğru tuttu. "Aç ağzını."

Başını salladı, dudaklarını birbirine bastırdı, bağlara karşı çırpındı. Her şeyi, Jensen'a söylediği her kelimeyi geri aldı. O hançeri tekrar eline almak için her şeyi yapardı. Her şeyi.

Herhangi bir şey. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey.

"Dinlemeni ve açılmanı öneririm," diye uyardı Eithan, bezi kapalı dudaklarına bastırarak, "çünkü gerçekten çok kızgınım."

Ve bu sözler sonunda aklını başından aldı, ruhunu parçalayan bir öfke onu ele geçirirken korkusu rüzgârda dağıldı. Kızgın mıydı? O şımarık piç kurusu kızgınlığın ne olduğunu bilmiyordu.

Trey ona doğru dönerek olabildiğince yukarı fırladı ve kafasını doğrudan burnuna çarptı, Eithan'ın şaşkın bağırışından ve aletin yere çarpmasından zevk aldı.

Eithan'ın başı geriye savruldu ve eli yüzüne doğru uçarak fışkıran burnunun üzerinde durdu. Gözlerini hızla kırpıştırarak Trey'in görüşünde yüzdüğünden emin olduğu lekeleri temizlemeye çalıştı ama daha fazla yaklaşmadı.

Sulanan gözlerinde tedirginlik parladı. "Burnumu kırdın."

"Evet," diye tükürdü Trey. "Ve eğer bana bir daha dokunursan, tanrılara yemin ederim, seni öldürürüm."

BÖLÜM 24

VERA

Aynadaki yansımasına baktı, Reniya'nın giymesine yardım ettiği çelik grisi elbiseyi gören gözleri irileşmişti.

"Bunun gereğinden fazla dekolte gösterdiğini düşünmüyor musun?" Kaşlarını çattı ve parmaklarını elbisenin göbeğinin sadece birkaç santim üzerinde biten derin daldırma kısmının üzerine yerleştirdi.

Reniya'nın yüzü omzunun üzerinden, Vera'nın saç örgüsünü eğreti bir taç gibi başının etrafında tutturduğu yerden dışarı baktı. "Asla çok fazla göğüs dekoltesi gösteremezsin. Şimdi kıpırdama," dedi ve tekrar Vera'nın başının arkasında kaybolup saçını sertçe çekti.

Reniya'nın ocağın önünde bir sandalyeye yayılmış, Jaren'la birlikte içeri girerken hançerini çevirerek onu nasıl korkuttuğunu hatırlayan Vera, yorum yapmamayı tercih etti.

Reniya daha botlarını çıkarmasına bile izin vermeden ona ateş püskürmüş, kısıtlı eğitim saatlerini boşa harcadığı için onu azarlarken Elric'i hatırlatmıştı.

"Bütün gece Barilias'ı becermek istiyorsan, buyur, ama sakın bir daha bunun için beni ekmeye kalkma."

Vera'nın yüzü kızarmıştı, Reniya'nın hâlâ uyluklarının iç kısmına yapışmış olan salgının kokusunu alabildiğinin acıyla farkındaydı. "Tarihimiz hakkında bir şeyler okuyordum."

Gardiyanının gözleri hemen kısıldı ve derin nefes alışını abartarak burun deliklerini genişletti. "Umarım okuduğunuz

truik iksirinin doğru kullanımı da dahil."

Vera aynanın önünde kıpırdandı, Jaren'in Reniya'ya cevap olarak attığı sırıtışı düşündükçe kulakları yeniden ısınıyordu.

Boğazını temizleyerek anıyı zihninden sildi ve tekrar kendisine bakan yansımasına odaklandı. Dürüst olmak gerekirse, göğüs dekoltesini göstermesinin yanı sıra, elbise kesinlikle çok çarpıcıydı.

Üzerine bir eldiven gibi oturuyor, sahip olduğu kıvrımları sergilerken, Aleron'daki elbise gibi onu boğmuyordu. Buradaki korseler çok daha farklıydı, onu olabildiğince zayıf göstermekten ziyade göğüslerini yukarı kaldırıyor ve doğal şeklini vurguluyordu.

Bu özel elbisenin içinde bile bir tane olduğunu keşfettiğinde çok şaşırmıştı.

Korse, bir dizi yıldız gibi görünmesini sağlayan karmaşık detaylara ve boydan boya dikilmiş boncuklara sahipken, etek yumuşak kadifemsi bir dokudan yapılmış ve hareket ettikçe sallanıyordu.

Omuzlarındaki kayışlardan akan şeffaf pelerin, yakasını ve boynunu öne çıkarıyor ve çok sayıdaki izini gizlemek için kesinlikle hiçbir şey yapmıyordu. Boğazındaki yara izi de buna dahildi.

Vasisi bunu kasıtlı olarak yapmış olsun ya da olmasın, onu lanet bir kraliçe gibi göstermişti.

"Reniya?"

"Hm?" Homurdanarak göğsünü Vera'nın sırtına bastırdı ve kollarını başının üzerine indirerek boynuna ışıltılı, gümüş bir kolye taktı. Tek, ince bir zinciri vardı ve göğüslerinin arasından elbisesinin ön kısmına doğru iniyordu.

Vera, huysuz kadının varlığından ne zaman hoşlanmaya başladığından emin değildi.

-Hâlâ onu biraz korkutuyordu ama sormak üzere olduğu şeye evet diyeceğini umarken buldu kendini.

Reniya çok alıngan ve açık sözlüydü ama aynı zamanda komik ve sadıktı. Vera'ya tek bir şey bile borçlu değildi, yine de her sabah ona yardım etmek için gelirdi, bu onun koruyucusu olarak görevlerinin bir parçası olmasa bile.

Ve Vera o sabah onu bencilce başından savdıktan sonra bile bunu yapmaya istekliydi.

Antrenman seansları kesinlikle eğlenceli değildi, onu yirmi yıl boyunca sahip olduğundan daha fazla çürük ve yüz buruşturmasıyla baş başa bırakıyordu, ama Reniya'nın arkadaşlığından hoşlanıyor ve onu bir arkadaş olarak görüyordu. Trey'den sonra ilk kez.

Bu düşünce kalbinin etrafında dönerek onu sıkıştırdı. "Bizimle yemeğe katılacak mısın?"

Reniya'nın elleri saçlarında dondu kaldı ve aynadan Vera'nın gözleriyle buluşmak için başını eğdi. "Yapmamı istiyor musun?"

Omuz silkerek sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Jaren onunla birlikte olacaktı, yani teknik olarak sadece akşam yemeğine katılmak için ikinci bir korumaya ihtiyacı yoktu. "Sadece merak ediyordum."

"Sorduğum şey bu değil, Majesteleri. Beni orada isteyip istemediğinizi sordum." Diğer odadan gelen boğuk bir patlama sesi cevabını böldü ve kaşlarını çatarak kapıya baktı. Reniya'yla birlikte elbisesini seçerken Jaren çoktan yıkanmış ve tıraş olmuştu. Aleron'da ne var ne yapıyor olabilir?

Alçak sesle mırıldanan sesler kulaklarına çarptı, sonra duyduğu şeyin Jaren'ın vurması değil, kapının çalınması olduğunu fark etti.

Yine de işi bitmişti, Reniya'nın ayağına geçirdiği uzun, çivili ayakkabılara çalışarak kapıya doğru döndü. Ama Reniya onun önüne geçerek kapıdan önce çıktı.

Tanrım, belki onun gitmesini istemiyordu. O ve Jaren arasında, gecenin sonunda aklını kaçırmasına neden olma ihtimalleri çok yüksekti.

Kimin geldiğini görmek için ana odaya girip kapıya yöneldi ama bakışları Jaren'a takılınca olduğu yerde durdu. Sırtı ona , siyah tuniği geniş omuzlarını ve ince belini gösteriyordu.

Gözlerinin manzarayı tüketmesine izin verdi, koyu renk pantolonunun botlarının içinde kaybolmadan önce kıçını nasıl çektiği üzerinde durdu.

Giysileri nereden ya da ne zaman aldığından emin değildi ama onu şimdiye kadar gördüğü en temiz kıyafetlerdi. Ve önünde duran ikinci erkek olmasaydı, Reniya'yı sırf kıyafetleri üzerinden söküp almak için dışarı atabilirdi. İçini çekti ve bu fikri daha sonrası için bir kenara bıraktı.

Dedryn, altın süslemeli, kolsuz, bordo bir tunik ve şık, siyah botların içine sokulmuş taba rengi bir pantolon giymiş, odalarının hemen içinde duruyordu. Yüzü temiz traşlı ve keskindi, altın rengi gözleri oğlundan uzaklaşıp ona odaklanırken sertti.

Dikkatindeki değişikliği fark eden Jaren, gözleri parlayarak ve ağzı açık kalarak arkasına döndü ve saf, filtresiz hayranlık göğsünü doldurdu. Ve o daha duygularının yükselişini algılayamadan, Jaren

Elleri şefkatle kızın yüzünü kavrayarak aralarındaki boşluğu kapattı.

Başını geriye doğru eğip "Sen benimsin" diye fısıldarken gözleri parlak ve cam gibiydi.

Sözcükler her seferinde olduğu gibi bir talep ya da istek değildi, sanki doğrudan kalbinden kopup gelmiş gibi dudaklarının arasından dökülen bir nefesti ve adam bunlara pek inanmadı.

Adamın delici bakışları altında yanaklarına sıcaklık doldu ve izleyicilerinin farkında olarak kıpırdandı. "Bu kadar güzel temizlendiğini fark etmemiştim yeşil gözlüm."

Sanki transa geçmiş gibi hızla gözlerini kırpıştırdı ve sonra yüzüne yavaş, günahkâr bir gülümseme yayıldı.

Ağzını kızın kulağının hemen üzerine bırakarak fısıldadı, "Sen ruhani bir şeysin, *aitanta*. Bir yıldızın vücut bulmuş hali. Ama bu elbiseyi vücudundan çıkarırken parçalara ayırırken çok eğleneceğim."

"Sakın buna cüret etme," diyerek onu geri itti. Adam kıkırdadı ve kız gözlerini devirip Dedryn'e bakarken onun yanında durmak için döndü.

Çenesinde bir kas tüylendi. "İşin bitti mi?"

Jaren'ın kolunu geri çekip kıçına vurması boğazından utanç verici bir çığlık çıkmasına neden oldu. "Şimdi öyleyim."

Aman Tanrım.

Emin değildi ama Dedryn'in başını sallayıp Reniya'ya dönerken dudaklarının kıpırdadığına yemin edebilirdi. "Kral Vesstan sizi bu gece için kovdu. Jaren ve ben ona eşlik edeceğiz."

Reniya duyduğunu başıyla onayladı ama eğilip gitmek yerine Vera'yla doğrudan göz teması kurdu ve hareket etmeyi reddetti. Vera önce kaşlarını çattı, ta ki Reniya'nın banyo odasından sorusuna cevap vermesini beklediğini fark edene kadar.

Gözleri yanarken gülümsedi ve başını salladı. "Ben iyiyim. Git gecenin tadını çıkar, Reni."

Bu lakap karşısında tüm vücudu kaskatı kesildi ve yüz hatlarında komik bir ifade belirdi.

Kız kapıdan çıkıp gözden kaybolduğu anda Jaren'ın nötr ifadesi düştü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Onas Dornelin toplantımıza oldukça sinirli bir şekilde geldi. Kral Vesstan'a Vera'nın tek başına gelmesinin pek mümkün olmadığını söyledi.

bu akşam. Onun varsayımını destekledim," dedi, dudakları azarlamak ya da bir gülümsemeyi gizlemek için incelmişti, emin değildi.

Jaren'in elleri yumruk oldu. "Dur tahmin edeyim, Kral Vesstan gitmemi engellemek için seni gönderdi."

Dedryn ikisini de şaşırtarak başını salladı. "Hayır, katılmanın senin için eğitici olacağını söyledi." Oğluna uyarıcı bir bakış attı. "Ben sadece uslu durduğundan emin olmak ve seni hazırlamak için buradayım. Unutmayın, Taeral da onun koruyucusu olarak hazır bulunacak."

Vera bir iniltiyi güçlükle bastırdı. Harika.

Jaren uzanıp parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve etrafından dolaşmak istedi ama Dedryn bir kolunu uzatarak onun bu girişimini durdurdu. Bir parmağını dudaklarına götürerek sesini, Jaren'ın normal işitme duyusuyla zar zor seçebileceği kadar alçalttı.

"Beni dikkatle dinleyin. Siz ikiniz Aleron'da kaderin cilvesiyle tanıştınız. Onu sadece senin eşin olduğu için geri getirdin, başka bir şey için değil. Jaeros onun Kraliçe Vaneara'ya olan benzerliğini fark etti ve kim olduğundan şüphelendiğini bana bildirdi."

Jaren ağzını açtı, gözlerinden ateş fışkırıyordu ama Dedryn'in bir bakışıyla ağzını tekrar kapattı. Aralarında sessiz bir iletişim geçti.

"Veralie'nin doğduğu gece Vaneara'yı ormanda hiç bulamadınız. O asla bizimle yaşamadı. Beni anlıyor musun?"

Veralie Jaren'ın elini sıktı, Dedryn'den yayılan güçle korku omurgasına yayılıyordu. Devam etmeden önce Jaren'la burun buruna gelirken eli kılıcının kabzasına kaydı.

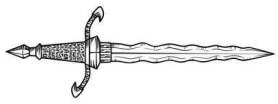
"Seni ve *aitantanı* hayatım pahasına koruyacağım. Her zaman. Ama Tanrıların terk ettiği gururunu dizginleyemediğin için Jae'yi tehlikeye atarsan, bana hesap verirsin."

Vera dudağını çiğnedi, Jaren anlayışla başını sallarken iki erkeğin duygu alışverişini izleyemedi. Ve ilk kez, annesine duyduğu nefret kalbinin derinliklerine işledi.

Bunu annesi yapmıştı. Jaren'ın babalarını asla kendilerinin olmayan bir sırrı taşımaya zorlamıştı. Sözlerini tutma umuduyla sevdiklerine zarar verecek kadar keşfedilmesinden korkmalarını sağlamıştı. Onları kendi güvenlikleri ve oğullarının güvenliği için korkmaya zorladı.

Jaeros annesinin halkını daha önce hiç görmediği bir şiddetle sevdiğini söylemişti, ama Vera hayatını veren kadın hakkında daha fazla şey öğrendikçe,

buna inandığından o kadar da emin değildi.

DEDRYN'in onları götürdüğü oda, özellikle de beklediği şey göz önüne alındığında, şaşırtıcı derecede küçüktü. Sadece on kişilik bir masanın rahatça sığabileceği kadar büyük olan odanın sağ tarafında bir hizmetçi girişi, arka duvarında ise özel bir bahçe gibi görünen bir yere bakan üç büyük pencere vardı.

Kral Vesstan, İmparator Sulian'ın yaptığı gibi masanın başında değil, uzak tarafının ortasında oturuyordu. Taeral gerçekten de bir kenarda oturuyordu ve soluk pembe elbisesinin içinde o kadar farklı görünüyordu ki, tanıdık keskin elmacık kemikleri ve yüzüne yapışmış ela rengi ölüm bakışları olmasa Vera onu tanıyamayabilirdi.

Kral Vesstan'ın diğer tarafında, hemen arkasında Onas duruyordu. Diğerlerinin aksine o şık giyinmemişti, onun yerine daha önce gördüğü sade tunik ve pantolonu giymişti. Başı öne eğikti ve ellerini sıkıp açıyor, göz teması kurmayı reddediyordu.

Bir de Kral Vesstan vardı. Her bir kenarı altın ipliklerle işlenmiş koyu yeşil bir tunik giyen Vesstan, Taeral'in yumuşak pembesiyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Tek bir saç teli bile yerinde durmuyordu, çenesi temizdi ve kahverengi saçları yüzünden geriye doğru kaymış, kaşlarını çatmış masada bir şeyler okuyor gibi görünüyordu.

Üçü birlikte odanın birkaç adım ötesine geçtiler ve masadaki boş sandalyelerden sadece bir adım ötede durdular. Bu kez reverans hatırlayarak yere eğildi ve babasının bu kadar genç görünmesinin hiç garip olup olmayacağını merak etti.

"Sizi tekrar görmek bir zevk, Majesteleri, ben..."

Başını kaldırdığında adamın bir elini önünde tuttuğunu gördü, avucunu beklemesi için ona doğru uzatmıştı. Adam başını öne eğmiş, önündeki parşömeni okumaya devam ederken onu tamamen görmezden gelerek ne yapacağını bilemeden dudaklarını büktü.

Sonunda bitirdiğinde, boğazından tiksinti dolu bir ses çıkardı ve elini bırakarak tekrar . Tanıdık bir bakış yakaladı

lacivert amblemi Onasa uzatmadan önce kulağına bir şeyler fısıldadı.

Gözlerini kısarak Onas'ın titreyen elinde tuttuğu parşömeni inceledi ve bir kez daha bakmaya çalıştı. Emin olmak için yeterince görememişti ama parşömenin ortasında 'M' harfini gördüğüne yemin edebilirdi. Ama Onas çok hızlı bir şekilde onu pelerininin içine sokup gözden kayboldu, eğildi ve koşarak dışarı çıktı.

Vesstan boğazını temizledi ve ellerini iki yanında gezdirerek ayağa kalktı. "Özür dilerim. Her zaman dikkatimi vermem gereken bir şeyler var gibi görünüyor. Bugünlerde kesintisiz bir akşam yemeği bile bulmak zor."

Ayağa kalkma zahmetine bile katlanmayan Taeral sırıttı, yüzündeki ifade durum karşısında tuhaf bir şekilde kibirliydi. Şimdiden ne konuda kendini haklı hissedebilirdi ki?

Vesstan onu baştan aşağı süzdü ve gördüklerinden memnun olduğu belli olan bir ifadeyle başını sallayarak karşısındaki boş sandalyeleri işaret etti. "Lütfen oturun."

Dedryn tekrar eğilerek selam verdi ve en sağdaki koltuğa oturdu. Vera, doğrudan kralın önünde oturmak istemediği için onun yanındaki koltuğa oturmak üzere bir adım öne çıktı ama Jaren'in eli Vera'nın sırtına indi ve onu bir sonraki sandalyeye yönlendirerek babasıyla onun arasına girmesini sağladı.

Aşırı korumacı göt.

Kral Vesstan dudaklarını beceriksizce patlatmadan önce yüzünde eğlenen bir ifadeyle onları izledi. "Geçen sefer yol arkadaşlarımı tanıtmadığım için beni affedin. Eminim sizin de anlayabileceğiniz gibi dikkatim oldukça dağınıktı. Gerçi duyduğuma göre son görüşmemizden bu yana her ikisiyle de rahatlıkla karşılaşmışsınız."

Evet, diye düşündü Veralie. *Yeni keşfettiğin kızına bir hafta boyunca siktir olup gitmesini söylersen böyle olur.* Ama dışarıdan bakınca başını sallayarak onun sözlerini onayladı.

çevirdi, gözleri açlıkla yanındaki dişinin çerçevesini inceliyordu. "Bu Taeral Virnorin," dedi ve kolunu masanın altından kadının kucağında bir yere dayadı.

"O benim *zisdemyozum* ve savaşçılarımın birinci komutanı. Bu adada onun yeteneklerini aşan tek bir Magyki bile yok." Bakışlarını önce Taeral'a gizemli bir gülümseme gönderdi ve ekledi: "Gerçi yeğeni de kabul edilebilir bir ikinci."

Vera boğazını temizledi, adamın bunu Reniya'ya yönelik bir ima olarak söyleyip söylemediğinden emin değildi ve biraz rahatsız olmuştu. Sanırım okşaması en azından Taeral'in babasıyla bir tür ilişki içinde olup olmadığı sorusunu yanıtlıyordu.

Bildiği ve anladığı tarihe göre, sadece kendi soyu olan Arenaris soyu tahta geçebilirdi. Bu yüzden ne yapacağından pek emin değildi. Taeral'i karısı olarak değil, vasisi olarak tanıtmıştı, belki de sadece... sıradan yol arkadaşlarıydılar? Bu düşünceyi çok ama çok uzağa iterek ürperdi.

Kral Vesstan onun kafasında kopan soru fırtınasına aldırmadan devam etti. "Ve tabii ki az önce çıkan erkek Onas Dornelin. Naris'in en iyi tarihçilerinden biri ve benim yeni özel danışmanım."

Dalgınca başını salladı. Tarihçi kısmı, kütüphanede taşıdığı bir kucak dolusu parşömen ve metin düşünüldüğünde mantıklı geliyordu ama danışman? Adam yürüyen bir sinir kriziydi.

Kral Vesstan öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı ve parmaklarını çenesinin altında birleştirerek onu düşündü.

"Bana Vera adını kullandığını söyledi ama bu senin adın değil. İnsanların sana taktığı bir isim mi?"

"Evet, Majesteleri," dedi, onun *insanları* söyleme şekline fiziksel olarak tepki vermemeye çalışarak.

"Ve resmi unvanınızı bu şekilde kısaltmalarına izin mi verdiniz?"

İzin verildi mi? Onun bir çocuk olduğunun farkında değil miydi? Ama sonra anlamamış olabileceğini fark etti. Babasının onun bunca yıldır ne yaptığından haberi yoktu, yani Aleron'a ayak bastığında çok daha büyük olduğunu biliyordu.

"Sanırım, Majesteleri. Çok gençtim. Bana böyle seslenen akıl hocamdı." Bu anıyı hatırlayınca gülümsedi. Elric bu hikayeyi anlatmaya bayılırdı. "Tam adımın fazla olduğunu söylemişti-"

"bana Vesstan diyebilirsin, Veralie," dedi elini sallayarak ve tam adını telaffuz ederek.

Jaren'ın sözünü kesmesine şaşırarak başladı. "Pekâlâ," diye mırıldandı ve Jaren'ın elinin kalçasına dolanıp onu sıktığını hissetti.

Vesstan'ın gözleri harekete kilitlendi, arkasına yaslanıp bir kadeh şarap alıp içerken ifadesi . "Peki, bana İmparator Sulian hakkında ne anlatabilirsin? Varisiyle tanıştın mı?"

Yüzündeki bir bukleyi fırçalamanın ortasında dondu kaldı.

Ne sordu? Neden Eithan'ı sorsun ki?

Sessizliği ilgisini çekmiş gibiydi, sanki onun yerine cevap veriyormuş gibiydi, ama Taeral doğruldu, dudağı Vera'nın oraya kalıcı olarak kazındığını düşünmeye başladığı bir nefret ifadesiyle ince bir şekilde bastırılmıştı. "Kralınızın bunu sormasına neden bu kadar şaşırdığınızı merak ediyorum."

Nefes alan ve şarabını Taeral'in yüzüne fırlatamayacağını kendine hatırlatan Vera, ellerini kucağına bırakarak soğukkanlılıkla cevap verdi. "Sanırım kimliğimle ilgili bu kadar belirsizlik ifade ettiğine göre babamın ilk sorusunun bu olmasını beklemiyordum."

Söz konusu erkek kaşlarını kaldırdı ve sanki yetişkin konuşmalarından habersiz bir çocukmuş gibi yavaşça konuştu. "Sizi buraya davet etmenin iddianızı kabul ettiğime dair yeterli bir kanıt olduğunu düşündüm."

Aniden gelen ağlama isteğiyle savaşarak çenesini sıktı. Bu sadece daha fazla akıl oyunuydu. Bu yemek sadece bir oyundu, İmparator Sulian'ın ona yaşattıklarından hiçbir farkı yoktu. Hepsi aynıydı.

Jaren'ın tutuşu gevşedi ve başparmağı yatıştırıcı bir şekilde kalçasında ileri geri hareket etti. Kadın rahatladı ve Jaren'ın dokunuşunun omuzlarındaki gerginliği azaltmasına izin verdi.

Nasıl hissettiğini bilmesine izin verme. Ona bu gücü verme.

Omurgasını çelikleştirerek, "Son on beş yıldır ne yaptığımı hiç merak etmiyor musun?" diye sordu.

Vesstan hemen cevap vermedi, yemeklerini getirmesi için odanın diğer ucundaki hizmetkâra eliyle işaret etti. "Tohumu annenin içine ekmiş olabilirim, Veralie, ama sana başka bir şekilde ebeveynlik yapmadım. Annen bundan emin oldu.

"Eğer önem sıralamam umduğunuz gibi değilse özür dilerim. Sizi rahatlatacaksa Aleron'daki hayatınızı tartışabiliriz ama sağlıklı olduğunuzu ve evinize döndüğünüzü açıkça görebildiğim için bunun ikimizin de zamanını boşa harcamak olacağını düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?"

Gözyaşlarının gözlerine dolmasını engelleme çabası burnunu yaktı. Burun deliklerini genişletti, Jaren'ın nasırlı parmaklarının elbisesinin grisine yaslanışına baktı ve derin bir nefes aldı.

Bu ikisinin önünde gözyaşı dökmeyecekti. Boğazındaki yumruyu yutarak doğrulup bir yudum su aldı ve boğazını rahatlatmasına izin verdi. "Haklısın. Geçmiş önemli değil."

Parçalanmaktan korktuğu için ona bakmayı reddetse de, Jaren'ın ağzını kapalı tutmak için dişlerini ne kadar sıktığını duyabiliyordu. Dedryn onun yanında kaskatı kesilmiş, sanki tam bir kaosun başlamasını bekliyormuş gibi oturuyordu.

"İmparator Sulian'a gelince, korkarım pek bir şey bilmiyorum," dedi. "Başkentin içindeydim ama cephanelikte yaşadım ve nadiren oradan ayrıldım. Onun huzurunda sadece bir akşam geçirdim."

"Seni cephanelikte mi tuttu?" Soru Taeral'den geldi, ağzını bozan bir alaydı bu.

Vera kıllandı. Bu doğru olabilirdi ama soruyu ifade ediş biçimi bunu daha çok bir hakaret gibi gösteriyordu. "Evet. Silah Ustası'nın rehberliği altında yaşadım. O..." Vesstan'a bir bakış fırlattı. "Beni o büyüttü."

Taeral alay etti. "Sulian'ın senin silahlar konusunda bir tehdit oluşturmadığına inanması için oldukça acınası bir görüntü sergilemiş olmalısın."

Jaren homurdandı, bacağını demir gibi kavrarken diğer eliyle masayı yumrukladı. "Tahtın Kızıyla nasıl konuştuğuna dikkat etmeni öneririm. Onun yeteneklerinin buradaki pek çok kişiyi aştığını kendi gözlerinle gördün, yetenekleri ya da bir Magyki'nin öğretileri *olmasa* bile."

Taeral masadan kalktı, yarı ayakta duruyordu ama Vesstan iri bir elini onun pazusuna doladı ve onu geri çekti. Adamdan gelen uyarı dolu bir bakışla ağzını kapattı.

"Sorumluluğunu savunma isteğini anlıyorum genç Barilias," dedi Vesstan, "ama bu geceki konuşmanın onun resmi taç giyme töreninin yerine geçmeyeceğini hatırlarsan iyi edersin."

Ücreti mi? Tanrım, böyle giderse Jaren masanın öbür ucundan onlardan birine saldırmadan gecenin sonuna varamazlardı.

Bir kadeh kaptı ve şaraptan sağlıklı bir yudum aldı. Kahretsin, birayı özlemişti.

MADDE 25

VERA

Yemek boyunca yaptıkları sohbet daha iyi değildi ve resmen yeterince şarap içmişti ki kafasının kenarları bulanıklaşmaya başlamıştı.

Vesstan, Aleron, Matherin başkentinin yapısı, muhafızların ne tür bir eğitim aldığı ve İmparator Sulian'ın kendisi hakkında her türlü soruyu sormuştu.

Kadının verdiği her yararsız cevapla birlikte adam daha da telaşlandı, kaşları çatıldı ve sesi kısıldı. Sonunda, Prens Eithan hakkında bir soru daha sorduktan sonra, bardağını niyetlendiğinden daha sert bir şekilde yere bıraktı.

"Bilmiyorum, Majesteleri. Size söyledim, eğitim alanından ayrılmama izin verilmedi. Saraydan sadece bir kez geçtim ve İmparator Sulian ile konuştuğum tek an, kim olduğum konusunda yüzüme yalan söylediği andı."

Dudakları inceldi. "Varisiyle de sadece bir kez mi tanıştınız?"

Sadece Elric'in altında geçirdiği yıllar gözlerini devirmesini engelleyebilmişti. Onun Eithan'la olan ilişkisine olan takıntısı neydi? "Hayır," dedi peçetesini tabağının üzerine fırlatarak. Yemek ne kadar muhteşem olsa da, bir ısırık daha alamayacak kadar sinirliydi.

"Onunla birkaç kez karşılaştım ama eğer ima etmeye çalıştığınız buysa onu tanımıyordum. İmparator Sulian beni onunla evlendirmek istedi ama ben aynı gece kaçtım."

"İlginç."

Görünüşe göre en sevdiği kelime.

"Peki ya yetenekleriniz? Genç Barilias kristale bağlandığınızı iddia etti, ki fikrin fantastik doğasına rağmen görünüşünüzden dolayı inanmaya meyilliyim."

Jaren'a baktı, onun kucağına tırmanıp göğsüne kıvrılabilmeyi diledi. Bir zamanlar o da aynı soruları sormuştu ama hiçbir zaman sorgulanıyormuş gibi hissettirmemişti. Hâlâ kendini bir insan gibi hissediyordu. Önemli bir şeydi.

Jaren'ın gözleri parladı, söyleyemediği kelimeleri söylüyordu. Göğsü ısındı ve omurgasını dikleştirerek kendini babasının yaklaşan tiksinti dolu bakışlarına hazırladı.

"Onlara sahibim, evet. Ama onları gerçekten kontrol

edemiyorum." "Nasıl yani?"

İçini çekti ve bilinçaltında bir elini güç havuzunun bulunduğu kalbinin üzerine bastırdı. "Odaklanmakta zorlanıyorum, özellikle de işitme veya görme gibi konularda."

Taeral kıkırdayarak çatalını tabağına vurdu. "Ta Aleron'dan güç kaynağımıza bağlanacak kadar güçlü olduğuna inanmamızı bekliyorsun ama görüşünü geliştiremiyorsun, öyle mi? Vesstan, bu çok saçma. Sahip olduğu tek güç, tıpkı annesi gibi dişlerinin arasından yalan söyleme yeteneği."

Jaren hırladı ve her kafanın ona doğru dönmesine neden oldu. Dedryn onun adını mırıldandı ve gerekirse müdahale etmeye hazır bir şekilde ona doğru eğildi ama Jaren onu elinin tersiyle itti.

"Veralie hayal edebileceğinizden çok daha fazla güce sahip. Bunu sadece kendi gözlerimle görmekle kalmadım, aynı zamanda *hissettim* de. Onun senden üstün olduğunu kabul etmekten acizsen bu onun suçu değil."

Tek bir nefes. Gecenin sert bir dönüş yapması için gereken tek şey buydu. Jaren, Taeral patlamadan önce atıp tutmasının son kelimesini bile bitirmemişti.

Boğazından vahşi bir ses çıkarken ayağa fırladı ve elindeki yemek bıçağını yayından fırlayan bir ok gibi masanın üzerinden adama fırlattı.

Dünya durmuş gibiydi, Vera etrafındaki her şeyin ağır çekimde hareket etmesini izledi. Göğsünün patladığını hissetti, bıçağın doğrudan arkadaşının kalbini hedef almasını izlerken uzuvlarından ateş fışkırdı.

Bir saniye sonra dudaklarından bir çığlık dökülmek üzereydi ve hemen ardından kolunu savurarak parmaklarını bıçağa doladı ve havada kaptı.

Tüm oda nefesini tutmuş gibiydi, etrafındaki basınç onu yere çarpacağını düşünene kadar artıyordu. Kanayan elini indirip bıçağı yere fırlatırken her birinin kendi gücüne daldığını hissetti.

Ancak Taeral'ın iri gözleriyle karşılaşana kadar vücudunun ışıkla titreştiğini fark etmedi, derisi kaşınıyordu çünkü o hiç çaba göstermeden kendi kendine dikiş atmaya başlamıştı.

Babası yanında durmuş, eli kınında dehşet içinde ona bakarken bile Jaren sandalyesinde arkasına yaslanmış, memnuniyetle kulaktan kulağa sırıtıyordu.

Jaren, Taeral'in onu kalbinden bıçaklamaya çalışması karşısında irkilmemişti bile. Biliyordu. Onun tepki vereceğine güvenmiş, bunun üzerine bahse girmiş ve bunu kanıtlamak için Taeral'ı kışkırtmıştı.

Vera homurdandı, onun kıçını ne kadar tekmeleyeceğini hissedebildiğini umuyordu. Beklentinin parlaması, bunu yapabileceğini doğruladı.

"Bu seni daha iyi hissettirdi mi?" diye sordu, soruyu masanın üzerine fırlatarak.

Taeral'in dudağı kıvrıldı, eli kendi silahının üzerinde geziniyordu ama gözleri Vera'ya sabitlenmişti. "Eğer düşünüyorsan-"

"Bu kadar yeter," diye tersledi Vesstan, ellerini masaya vurarak birkaç boş bardağın devrilmesine ve diğer tabakların üzerine düşmesine neden oldu. "Taeral, kovuldun."

Kadının tüm vücudu adamın emrine karşı ayaklandı ama çenesini sıkarak masanın etrafında dönüp kapıya doğru ilerledi, çenesi dikti ve gözleri misilleme vaat ediyordu.

Vesstan kapı kapanana kadar bekledi, sonra öne doğru eğilip baş ve işaret parmaklarını gözlerinin arasında ovuşturdu. İlk kez bu kadar yaşlı görünüyordu.

Sonunda başını kaldırdığında Jaren'a onaylamayan gözlerle baktı. "Bu gereksizdi. Buna inandığımı zaten belirttim ve önemli olan tek şey benim fikrim."

Vera öfkelendi. Taeral'ın tüm varlığı gereksizdi, Jaren'ın onu savunması değil. Bir kral olarak Jaren'ın çiftleşme bağını biraz daha iyi anlayacağını düşünebilirdi.

"Sakin tavrına bakılırsa, içgüdülerinin ilk kez bir tepki vermediğini varsayıyorum," dedi ve bazı parçaları temizledi.

önündeki karmaşa.

Jaren'in dudakları kıpırdadı, aralarındaki bağdan gurur fışkırıyordu. "Bir adamı taşla öldürdü."

Aman Tanrım.

Ama Vesstan sanki sadece güzel havaya dikkat çekmiş gibi başını salladı. "Öyle bile olsa, gerçek şu ki onu kontrol edemezsiniz. Ve bu, genel bilgi eksikliğinizle birleşince gerçekten de bir sorun teşkil ediyor."

Elini şakağına götürdü, aniden başının döndüğünü hissetti. Tanrım, ne kadar içmişti? "Peki, ne yapmamı öneriyorsun? Bana tanıma fırsatı verilmeyen bir şeye yardım edemem."

"Katılıyorum, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bırakın adanın coğrafyasını ya da şehirler ve vatandaşları arasındaki farkları anlamayı, çağrı bile yazamadığınız bir halka liderlik etmeye uygun değilsiniz."

Tartışmak, omurgasını çelikleştirmek ve ona *yapabileceğini* söylemek istedi. Ama o haklıydı. Lanet olsun ona, haklıydı.

"Anladığınızdan eminim."

Jaren'a bir bakış fırlattı, o da ona sözsüzce bakıyordu, gözleri sertti. *Sana söyledim, küçük yıldız.*

"Tamam," dedi nefes verirken ve avuçlarını uyluklarında gezdirirken. "Peki, ne öneriyorsun?"

"Geçen haftayı seninle ne yapacağımı düşünerek geçirdim," dedi ve arkasına yaslanıp bir kolunu Taeral'ın boş sandalyesinin üzerine koydu. "Bu kadar gergin görünme, seni bir cephaneliğe kilitlemeyeceğim."

Onun da bunu istediğini bildiği için yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. Ama onun hakkında beslediği son umut kırıntısı da bu sözlerle yok oldu. Nasıl bir baba çocuğunun yaşadığı travma hakkında şaka yapar?

"Elbette okuma yazma öğrenmekle başlayacak, ardından temel coğrafya ve tarih konularına geçeceksiniz. Daha sonra, elbette, hem Vaneara'nın hem de benim soyağacımı ezbere bilmeniz ve görgü kuralları derslerini başarıyla geçmeniz gerekecek."

Onun yanında Jaren içkisini yudumlarken boğuldu.

Harika. "Peki ne zaman hazır sayılacağım?" Üç ay sonra mı? Altı mı? Okumayı öğrenmek ve görgü kuralları derslerinin gerektirdiği her şeyi yapmak *o kadar* da zor olamazdı. Yeter ki Reniya'yla olan eğitimini aksatmasın.

"Bir avuç yılın yeterli olacağını düşünüyorum."

Jaren'a tekrar bakma isteğiyle savaştı. "Yıllar mı?"

Vesstan boştaki elini sallayarak onu sinir bozucu bir böcek gibi başından savdı. "Halkını tanımaya, hayat arkadaşını seçmeye ve bir aile kurmanın heyecanına kendini o kadar kaptıracaksın ki geçen yılların farkına bile varmayacaksın. Harika bir iş çıkaracağına inanıyorum."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, onu yanlış duymuş olmalıydı. "Um..." Jaren'ın bakışlarının yüzünün yan tarafına saplandığını hissetti ve rahatsız olmanın ötesinde kıpırdandı.

"Henüz o noktaya gelmedik," dedi Vesstan'ın bakışları altında boynu ve yüzü kızarmıştı. "Ve burada biri kristalle olan bağlantımı açıklayana kadar çocuk sahibi olmak bile *istemiyorum*." Jaren'la bu konuyu konuşmamışlardı ama onun da aynı fikirde olduğunu biliyordu.

Vesstan başını iki yana salladı, her haliyle pişman bir baba gibi görünüyordu. "Bu senin ne istediğinle ilgili değil, Veralie. Çok az Magyki, hatta insan, hayattaki yolunu seçebilir. Dünyanın işleyişi böyle değil."

Tırnakları avuç içlerine hilal şeklinde oyulmuştu. Pek çok kişinin kendi yolunu seçme şansına sahip olmadığının farkındaydı. Hayatını bu şekilde yaşamayı onun *seçtiğini* mi düşünüyordu?

Dirseklerini masaya dayadı, ellerini kavuşturdu ve çenesini onlara yasladı. "Seçtiğin eşinle tanıştığında, tıpkı annenin yaptığı gibi, bazı yolların herkesin iyiliği için senin için seçildiğini anlayacaksın."

Midesi bulandı ve Jaren'ın tüm vücudunun olağanüstü bir şekilde hareketsiz kaldığını görmekten çok hissetti. Ama Vesstan yanındaki erkeğin içinde dönmeye başlayan sessiz şiddetin farkında olmadan yoluna devam etti.

"Tam olarak anladığımdan emin değilim," dedi.

Kral Vesstan başını salladı. Şarabından oldukça büyük bir yudum aldıktan sonra peçetesini eline aldı ve cevap verme zahmetine girmeden önce dudaklarını kuruladı.

"On sekiz yaşına geldiğinde evlenmeliydin. Sadece zeka ve yetenekleriniz açısından değil, bu açıdan da geride kaldınız."

Durakladı, peçetesini masaya koydu ve düzeltti. "Yetişmeniz gereken çok şey var, bu yüzden ne kadar çabuk başlarsanız o kadar iyi olur. Önümüzdeki üç ay döngüsü içinde taç giyme töreninizi ve çiftleşmenizi duyurmayı planlıyorum."

Başı zonkluyordu. Ciddi olamazdı. "Ben çiftleştim, Majesteleri." Gözleri Dedryn'e kaydı, Jaren'a geçmeden önce ağır bir an boyunca öylece kaldı.

"Haberdar edildim. Bununla birlikte, sen

Taht. Soyunuzu en iyi şekilde devam ettirmek için eşleşmeniz gerekiyor. Acımasız olmak için değil. Önceki tüm kraliçeler çiftleştirilselerdi aynı seçimi yaparlardı."

Sanki o aykırı biriymiş, annesinin inandığı gibi tanrılar ona bir yetenek vermek yerine onu lanetlemiş gibi konuştu. Ama sonra ağzını tekrar açtı ve çok daha kötü oldu.

"Eşinizin soyunun geçmişini bilmiyoruz. Dedryn bugün onu bebekken evlat edindiklerini ve soyunu hiç bilmediklerini doğruladı. Bağlı olduğunuz soyu bilinmeyen biriyle karıştırmak... akıllıca olmaz."

Jaren ona doğru hamle yaptı, kolunu uzattı ve konuşmak için ağzını açtı - ki bu muhtemelen çok tehlikeli bir yorum olacaktı- ama Dedryn uzattığı kolunu yakaladı, onu kendine çekti ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Kral hâlâ onu izliyor ve başını hafifçe sallıyordu. "Öfkenin nereden geldiğini anlıyorum Jaren Barilias, ama bu seni aşan bir mesele. Eşler güzel ve harika şeylerdir ama her zaman halkımızın yararına olmayabilirler. Bazen bütün için en önemli olan şey için fedakârlık yapmamız gerekir."

Öfke derisinin altında kaynıyordu. Vesstan Magyki'nin ne kadar yetenekli ve özel olduğunu söylüyordu ama o da İmparator Sulian'dan daha iyi değildi. İstediği kadar halkları için olduğunu iddia etsin, tek umursadığı şey onu *kendisi* için en faydalı olacak kişiyle evlendirmekti.

Ve kullanılmayı reddetti. "O zaman akıllıca davranmayacağım sanırım."

Gözlerinde karanlık bir şey parladı ve ellerini yavaşça masanın üzerine koydu. "Kraliyet soyundan geldiğin için isteyebileceğin her şeye sahip olma ayrıcalığına sahipsin. Kıyafetler, kitaplar, partiler, yiyecek ve içecek. Her şeye. *Tek bir* seçeneğin olmamasının böyle bir yanıt oluşturduğuna inanmıyorum."

Sanki bağını reddetmeyi reddederek bencillik ediyormuş gibi.

Geri adım atmak istemeyerek çenesini kaldırdı. Çünkü fikrini değiştirmezse, tek bir kelime bile etmeyen Dedryn araya girip eşini engellemezse kralın iki dakikalık ömrü kaldığını tahmin ediyordu.

"Ben aynı fikirde değilim ve bahse girerim halkımız da aynı fikirde olacaktır," dedi, haklı olduğunu umarak ve bahse girerek. İçinden bir ses, çiftleşme durumunun tanrılardan gelen bir işaret olduğuna inanan tek Magyki'nin annesi olmayacağını söylüyordu. Özellikle de son on yıldan sonra.

Vesstan'ın burun deliklerinin genişlemesine ve çenesinin sıkılmasına bakılırsa doğru bahse girmişti. Ayağa kalktı ve ellerini iki yanına götürdü.

"İkinizin de şu anda bu konuşmaya devam edemeyecek kadar duygusal olduğunuzu hissedebiliyorum. Ama senden düşünmek için biraz zaman ayırmanı istiyorum, Veralie. Artık sorumluluk almadan yaşamıyorsunuz ve eylemlerinizin sonuçlarını düşünmeniz gerekiyor."

Jaren ve Dedryn'in hemen ardından o da ayağa kalktı. Tanrılara şükürler olsun ki bitmişti. Daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. "Gece için izninizi alabilirsiniz. Gardiyanınız size Yarın orucunu sonra ilk dersine gireceksin. Sakın geç kalma."

Dedryn'in izinden giderek reverans yaptı ve resmen odasının güvenliğine dönmek için dakikaları saymaya başladı. Vesstan başını eğdi ve başka bir şey söylemeden yan kapıdan çıktı.

Kapı kapandığı anda öne doğru eğildi, bir elini karnının üzerine koydu ve derin bir nefes verdi. Bir dahaki sefere bir aile yemeğine katılmak zorunda kaldığında, lanet olası şaraptan uzak duracaktı.

Arkalarındaki kapı açıldığında neredeyse ayakkabılarına takılarak sıçradı. Jaren'in omzuna çarparak döndüğünde Jaeros ve Reniya'nın kapıda durduğunu gördü.

Reniya sırıttı. "Bu daha iyi olabilirdi."

BÖLÜM 26

VERA

Reniya ve Jaeros ayrılarak gruplarının odadan çıkıp terk edilmiş salona girmesine izin verdiler. Jaeros'un eşini incelerken yüzünde beliren ifade neden orada olduğuna dair yeterli bir cevaptı.

Dedryn'in aralarındaki bağ aracılığıyla ittiği duygular her ne ise, her ihtimale karşı onlara doğru yönelecek kadar endişelenmişti. Ama Vera'nın diğer kişinin orada ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bu gece için eve gittiğini sanıyordum, Reniya?"

"Sırf şuradaki Deddie söyledi diye tüm eğlenceyi kaçıracağımı mı düşündün gerçekten?"

Jaeros homurdandı ve kollarını *Deddie'ye* dolayarak sarıldı. Ya da onu dizginlemek için. Her ikisi de mümkündü.

"Hançerlerinizi gözünüze sokun, şaka yapıyorum. Etrafta dolaşırken Jae'nin bu tarafa doğru geldiğini gördüm ve ona eşlik etmeye karar verdim. Pişman olduğumu söyleyemem."

Vera irkilerek bir gözünü kapattı ve bu hareket başının daha da ağrımasına neden olunca yüzünü buruşturdu. "Bunun ne kadarını duydun?"

"Keşke ben de katılabilseydim diyecek kadar. Ancak, *görgü kuralları derslerinizde* size eşlik ederken daha fazla olmasa da en az onun kadar eğleneceğimi hissediyorum," dedi kaşlarını oynatarak.

Vera kendine rağmen güldü. Az önce yaşanan boktan olayla ilgili kendisini daha iyi hissettirecek bir yol bulmayı Reniya'ya bıraktı. Yüzünü buruşturarak ağırlığını kaydırdı. Bu ölüm tuzaklarını ayağından fırlatmaya fazlasıyla hazırdı.

Jaren başını eğdi, gözleri kızın üzerinde gezinirken bir adım daha yaklaştı ve elbisesinin eteğini tutarak yere düştü.

Gıcırdadı, adamın en son halka açık bir ortamda önünde diz çöktüğünde ne yaptığını canlı bir şekilde hatırlıyordu. Ama adam önce bir ayağını, sonra da diğerini kaldırarak ayakkabılarını çıkardı.

Sıkıştırılmış, istismar edilmiş ayak parmaklarına kan hücum ettiğini hissederek inledi. "Aman Tanrım, teşekkür ederim."

Başını salladı, bir elinden sarkıttı ve eğilip şakağına bir öpücük kondurdu. Omzunun üzerinden baktı ve Dedryn ile Jaeros'u neredeyse aynı pozisyonda görünce gülümsedi.

Dedryn eşinin kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra dudaklarını alnına götürdü ve ondan uzaklaştı. Yüzü her zamanki soğukkanlı maskesine bürünmüştü ama Dedryn'in gözleri onunkilerle buluştuğunda gurur duyduğuna yemin edebilirdi.

"Sakıncası yoksa Veralie, oğlumuzla biraz konuşmak istiyoruz. Size geri dönerken eşlik etmeyi planlamıştım ama Bayan Virnorin hazır bulunmayı kendine görev edindiği için," diye ekledi ve ona onaylamayan bir bakış fırlatarak, "Bu onuru o taşıyabilir."

Vera başını salladı. Ayakkabılarını çıkardığı ve yataklı bir yere gittiği sürece onu kimin yürüttüğü umurunda değildi. Ama saldırgan bir hayvan gibi Jaren'ın göğsü guruldadı ve hemen ağzını açıp Tanrıların bildiği şeyleri kusmaya başladı.

Hâlâ sersemlemiş hissediyordu ve onu daha fazla tartışmada savunacak enerjiye sahip değildi, kollarını onun beline dolayarak vücuduna doğru döndü.

"Burayla odamız arasında hiçbir şey olmayacak Jaren," dedi, göğsüne yaslanıp onu içine çekerek. Adamın topraksı kokusu etrafında dönüyor, zihnini anında sakinleştiriyor ve kafasındaki donuk zonklamayı yatıştırıyordu. Adam alay ettiğinde onun tuniğine doğru gülümsedi.

"Veralie," dedi, bir şekilde adından çok bir uyarı gibi geliyordu.

"Hm?"

"İçeride söylediği şeyden sonra seni gözümün önünden ayırmamı mı bekliyorsun? Az önce almaya çalıştıktan sonra-"

"Evet," dedi ve geri çekilerek adamın karanlık, öfkeli gözlerine baktı. "Söz veriyorum her şey yoluna girecek. Odama giderken çekici bir Magyki soylusuyla evlenmeyeceğim."

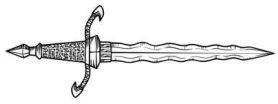
Parmaklarını kadının kalçalarına geçirerek homurdandı.

"Bırak seninle konuşsunlar. Ne kadar hızlı dinlersen, bana o kadar hızlı yetişebilirsin." Ayak parmaklarının ucuna basarak adamın kıpırdamayan dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ve eğer nazik olursan, elbiseme ne istersen yapmana izin veririm."

Dudaklarına karşı mırıldandı ve alnını onunkine doğru eğip iç çekmeden önce onu öptü. "Senin için yaptığım şeyler, küçük yıldız."

Az önce babalarının önünde onunla seks yapacağını ima ettiği gerçeğini umutsuzca görmezden gelmeye çalışarak bir kahkaha attı ve ayakkabılarını onun elinden alarak geri çekildi.

Sonra, o kendini bundan vazgeçirip kızın kalçasına yapışamadan, Reniya'nın kıkırdayarak koridorda ilerleyişini izleyerek döndü.

Sarayda ilerlerken Reniya'nın arkasından ve Jaren'in kulak misafiri olmasını engellemek için yeterince uzaklaşana kadar bekledi.

"Jaeros'la karşılaşmadığını biliyorum, Reni." Bu hiç mantıklı değildi. Dedryn onu gece için eve göndermişti. İddia ettiği gibi tur atması için hiçbir neden yoktu.

"Teknik olarak, onunla *nerede* karşılaştığımı hiç söylemedim."

Doğru. "Benim için mi geldin, yoksa Taeral'in orada olacağını öğrendiğin için mi?" Çünkü Reniya' güvenmediği biri varsa o da teyzesiydi.

"Daha iyi bir soru, ah kızım," dedi, açıkça konuyu saptırarak, "sabah dans dersleri ve senaryo için heyecanlı mısın?"

Vera inledi. "Hatırlatma, bunu düşünmek bile başımı ağrıtıyor."

Reniya kollarını açarak, "Süslü insanların önünde yemek yemenin uygun yolu," diye kıkırdadı.

Tekrar inledi ve şakaklarını ovuşturdu. Vesstan'ın ona planladığı şey gerçekten bu muydu? *Yıllarca* mı? Kendisine zaman kazandırdığı gerçeğini saklamaya bile çalışmıyordu.

"Mızmızlanmak size yakışmıyor, Majesteleri."

Arkadaşının arkasından ters ters baktı. "Görünüşe göre benimle ilgili her şey yakışıksız. Eğer Vesstan beni başka biriyle takas edip

İhtiyacı olan bağlantıyı bulsa, bunu gözünü kırpmadan yapardı."

Reniya kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Seni annenin yerini alman için hazırlıyor. *Şimdi* bunu yapmaya hazır olduğuna inandığını mı söylüyorsun?"

Bakışlarını ayaklarına indirerek homurdandı. Sadece bu düşünce bile midesini bulandırıyordu. "Hayır, ama demek istediğim, yıllarca görgü kuralları dersi mi? Gerçekten mi? Bunun insanları yönetmekle ne alakası var? Vatandaşlarımız kendilerine daha çok benzeyen birini görmekten memnun olmazlar mı?"

"sen de onlar gibi değilsin, değil mi?"

Vera'nın gözleri kamaştı ve avuçlarını gözlerine bastırabilmek için ayakkabılarını kolunun altına sıkıştırdı. "Sanırım hayır. Sanırım anlayamadığım daha çok evlilik fikri."

Reniya bunu yalanlamadı. Kim reddedebilirdi ki? Babası, sırf aralarındaki değerli bağı devam ettirecek mükemmel bir varis olacağına inandığı kişiyi dünyaya getirmek için çiftleşme bağından vazgeçmesini istiyordu.

"Sadece zaman tanıyın, Majesteleri. Belki sizi daha yakından tanıyınca fikrini değiştirir."

Görüşüne daha fazla leke girdi ve hızla gözlerini kırpıştırarak tökezledi. "Reniya?"

Arkadaşı yürümeye devam etti. "Eğer okulu asmana yardım etmemi isteyeceksen, bir daha düşün. Yarın gelmezsen baban kellemi almak için gelecek ve ben de oldukça bağlıyım-"

"Reni." İsim dilinden henüz dökülmüştü ki Vera tekrar tökezledi, ayakkabılarını düşürdü ve duvara çarptı. Taştan seken omzu çığlık atarak onu yere düşürdü.

Yutkunarak nefes aldı, kendisine doğru koşan adımları duyuyor ama hiçbir şey göremiyordu. Başı çatlayacak gibiydi.

"Ekselansları?"

Vücudunun üst kısmı sallanırken eller kollarını kavrayarak onu sabit tuttu. Göğsü inip kalkıyor ve başının ağırlığı bile çok ağır geldiğinden kasları saniyeler içinde gevşeyecek gibi oluyordu.

Yavaşça nefes alarak kafasının içindeki girdabı yatıştırmaya çalıştı ama yerden kalkmaya çalıştığı anda kafatasına bıçak gibi bir acı saplandı. ve yüzünü Reniya' çevirerek yere kusmaya çalıştı.

"Aman Tanrım." Acının ötesini düşünemiyordu ve gözleri -tanrım- onun *Gözler*.

"Ekselansları? Veralie! Bana ne olduğunu söyle."

Vera tekrar başını salladı, gözlerini kırpıştırmaya devam ederken gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını hissetti. "Göremiyorum... Göremiyorum."

"Ne ? Neyi göremiyorsun?" Reniya sesine sinen endişeyle sordu.

"*Herhangi bir şey*."

Panik onu ele geçirdi ve kulak tırmalayan bir ağrı daha kafatasını delip geçerken bilincini tamamen tehdit etti. "Jaren." Jaren'a ihtiyacı vardı.

"Seni bırakamam."

Vera öne doğru eğildi, iki elini yere koydu ve taşların serinliğine kendine geldi. Sorun yoktu, sadece baş ağrısı vardı.

Gözlerini sıkıca kapatıp dizlerini altına çekerek kendi üzerine kıvrılırken ve bir başka safra dalgasını yutmaya çalışırken yüzünden daha fazla gözyaşı aktı.

Zihinsel olarak acıyı atlatmaya çalışarak öne doğru sallandı, ancak keskin bir sızı dizlerine saplandığında tısladı.

Onu neyin kestiğini görmek için içgüdüsel olarak gözlerini açtı ve aniden netleşen görüşü onu geriye doğru kaldırıp kıçının üzerine düşürdü.

Etrafını parlayan bir mağara çevreledi ve gözlerini kısmak zorunda kaldı, binlerce parça sıcak, öfkeli patlamalar halinde etrafında titreşirken gözlerinin parıltıya alışmasına izin verdi.

Çarpma sesleri yankılanarak onu irkiltti ve daha fazla parça kalçalarına battığında tıslayarak iki büklüm oldu. Göl ondan birkaç metre ötede çalkalanıyordu, dalgaların gürültüsü hayal edilemeyecek kadar yüksekti, her biri bir öncekinden daha uzağa ulaşarak kıyıya öfkeyle çarpıyordu.

Hâlâ ayakta duramıyordu, su ile arasına daha fazla mesafe koymak için çaresizce kıçının üzerinde geriye doğru kaymaya başladı. Başı hâlâ çarpıyordu ve göğsünü dehşet kaplamıştı. Buraya daha önce hiç uyanık gelmemişti ve Jaren bu kez onu çıkarmak için yanında değildi.

Tanrım, Reniya'nın neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Vücudu bir tür trans halinde miydi, yoksa lanet salonun ortasında tamamen kendinden geçmiş miydi?

Arkadaşını ararken ciğerleri iki kat çalışıyordu, kalbinin derinliklerinde onun orada olmadığını biliyordu ama yine de kendini aramaktan alıkoyamıyordu.

Bir elini göğsüne götürüp kalbinin göğüs kafesine çarptığını hissederek lanet okudu, o sırada birkaç metre arkasında bir erkek duruyordu, vücudu

duvara bakıyordu. Siyah saçlı, çok kaslı, çok *çıplak* bir erkek.

Kafasında alarm zilleri çaldı, hayvani bir içgüdü onu her kimse onun tehlikeli olduğu konusunda uyardı. Bir elini yavaşça yana açtı, ses çıkarmamaya çalışarak bir tür taş bulmak için etrafına bakındı ve gözlerini yabancıdan ayırmadı.

Alean gibi o da onun farkında değilmiş gibi görünüyordu. En azından henüz. Alean'ın durduğu yerde durmuş, başını öne eğmiş ve ellerini iki yanında kavuşturmuş, duvara gömülü büyük, donuk bir kristale bakıyordu.

Büyük, *kırık* bir kristal. Adamın bronzlaşmış vücudu öfke saçıyordu ve elini yavaşça kristalin sivri kenarlarına doğru kaldırırken ondan akan mutlak güç karşısında yeni bir mide bulantısı dalgası kadının içine yayıldı.

Nefesini tuttu, adamın avucunu parçaya bastırmasını izledi, elini parçaya saplarken tek bir kıpırdama bile olmadı. Ön kolundan aşağı kan damlayan adam sadece başını arkaya eğdi ve tam olarak çıkaramadığı bir şeyler mırıldandı.

Onun sözleriyle tüm mağara kabardı, her bir kristal bir yıldızdan daha parlak bir şekilde parladı ve sonra boynu geri çekildi, ağzı bir çığlıkla açıldı, daha önce hiç bilmediği bir acı vücuduna saplandı.

Ve sonra hiçbir şey bilmiyordu.

JAREN

Elini başına bastırarak homurdandı. Daha konuşmaya başlamadan başını ağrıtmayı babalarına bırakmıştı. Arkadaşıyla sıcak bir ıslanma şu anda kulağa oldukça iyi geliyordu. En azından bundan daha iyiydi.

Babalarıyla özel bir yere gidip konuşmak için onu yanından ayrılmaya nasıl ikna ettiğinden hâlâ emin değildi.

Boynunu kırarak onları sarayın danışma odalarından birine kadar takip etmek istedi ama gözlerinin arkasında başka bir acı zonklayınca olduğu yerde durdu.

"İyi misin?"

Kafasını kaldırdığında Dedryn'in kapı aralığında durakladığını gördü, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Peki," diye tersledi, omurgasını dikleştirerek. "Sadece..." diye sözünü kesti, Veralie'nin sinirleri gerilirken koridorda arkasına dönüp baktı, panik onu sardı ve kendi kalbinin de Veralie'ninkiyle aynı anda attığını hissetti.

Virnorin onu tamamen ne halt söylüyordu? Taeral'in Veralie'ye çıkarken attığı bakışı hatırlayarak sustu. Onu beklemek için odalarına gitmiş olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Paniğe kapılmamaya çalışarak gözlerini kapattı. Öyle bir şey değildi. Eğer Taeral'i onu beklerken bulmuş olsaydı, eşinden öfke ya da tiksinti aktığını hissederdi. Ve eğer saldırıya uğramışsa bunu kesinlikle hissedebilirdi.

Hayır, lanet olası Reniya olmalıydı. Bu gece kendini bu kadar iyi toparladıktan sonra arkadaşını üzdüğü için onu kovmak için orada olamamaktan nefret ederek ters ters baktı.

"O zaman hadi, konuşmamız gereken şeyler var," dedi Dedryn arkasından, ses tonunu sabırsızlık kaplamıştı.

"Hayır, konuşmanız gereken bir şey var. Neden rahatsız ettiğimi bile bilmiyorum.

-" Başındaki zonklama, bağın içinden korku fışkırırken arttı. Nefes nefese kaldı ve sanki ortasına bir ip dolanıp *çekilmiş* gibi öne doğru sendeledi.

"Jaren?" Dedryn'in yüzü onunkine doğru eğilirken, her iki babası da aniden önündeydi, elleri omuzlarını kavrıyordu. Bir saniye sonra Jaren'ın gözlerine anlayış geldi ve o da ayağa fırlayarak koridora baktı. "O yaralı mı?"

Jaren gözlerini kapadı, kendini sabitlemek için yavaşça nefes aldı ve ona odaklandı. Başındaki ağrı ve *onun* korkusu dışında bir şey hissetmiyordu ama baş ağrısının kendisine ait olmadığını düşünmeye başlamıştı.

"Bilmiyorum," dedi Jae'nin ellerini silkerek. "Ama ona ulaşmam gerek. Bir sorun var."

Gücüne , bedenini doldurmasına izin verdi ve keskin, dayanılmaz bir acı göğsünden fırlayıp yanındaki kalbi alıp ateşe verdiğinde kendini odalarına kadar koşmaya hazırladı.

Boğazından kopan boğuk çığlığı tutamayarak yere yığıldı. Çevresinde Dedryn'in diz çöktüğünü, ikisinin de ona doğru uzandığını gördü ve seslerini duydu ama hiçbirine odaklanamadı. Eşinin içinde dönüp duran ıstıraptan başka hiçbir şeye.

Onu terk etmişti. Onu terk etmişti.

Ve sonra çığlığı havayı yararak her yönden geldi ve onu çevreledi, ruhunu aldı ve milyonlarca parçaya böldü.

GHAPTER 27

EITHAN

Elini şaftının etrafına sardığında, başı küvetin kenarına dayanana kadar boynunu geriye doğru eğdiğinde nefesi kısa, düzensiz nefesler halinde çıktı.

Sıkarken, dudaklarının onun boyunda aşağı yukarı kayarken nasıl hissettireceğini, keskin köpek dişlerinin hassas derisini doğru miktarda acıyla kazıyacağını hayal edebiliyordu. Gözlerini kapadı ve önündeki görüntünün daha da derinlerine dalmasına izin verdi.

Koyu renk bukleleri omuzlarında gevşek, vahşi ve kalın olurdu ve ellerini içine sokar, parmaklarını spirallere düğümler ve sıkı tutardı, böylece onun geri çekilme şansı olmazdı.

Sonra, tam o insanlık dışı gümüş gözleri onunkilerle buluştuğunda, öne doğru atılarak burnu karnına değene kadar boğazında kayboluşunu izledi.

Şaftın etrafında öğürürken boğazı daralıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ve sessizce hava almak için yalvarırken tırnakları onu tırmalıyordu, çok güzel görünüyordu.

İlk seferinden beri, bir kadının içine girmeden hiç bu kadar uzun süre kalmamıştı ve bunu bu kadar özlememiş olması onu şaşırtmıştı. Tanıştığı çoğu erkek gibi buna ihtiyaç duymuyor ya da arzulamıyordu. Bunu sadece şeytanının çekiciliğini yatıştırmak ve mükemmelleştirilmiş, rakish imajını düzeltmek için yapmıştı.

Ama son birkaç gün farklıydı. Daha zordu. Hâlâ kendi başına *sekse* ihtiyacı yoktu. Sadece *ona* ihtiyacı vardı. Ve onsuz geçen her gün daha da kötüleşiyordu. Vücudu onu arzuluyor ve yalvarıyor, onu neredeyse delirtiyordu.

Kendini neyle meşgul ederse etsin bir türlü kurtulamadığı fiziksel bir ağrı gibiydi. Antrenman, içki, kartlar, hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey ona duyduğu şiddetli açlığı tatmin etmek için işe yaramamıştı.

Belki de ona sahip olmaya bu kadar yaklaşmamış olsaydı, kendini daha kontrollü hissedebilirdi. Ama hissetmişti. Parmaklarını onun vücudunda gezdirmiş, dudaklarını onun sıcak tenine bastırmış ve bağımlılığın bir sokak uyuşturucusu gibi içine işlediğini hissetmişti.

"Siktir," diye tükürdü, yumruğuna daha sert vurdu, suyun şırıltısını ve etrafına dökülmesini dinledi, bunun yerine onun inlemesini ve yalvarmasını diledi.

Aniden kendini bıraktı, nefes nefese kaldı ve parmak eklemleri beyazlaşana kadar küvetin kenarını kavradı. Kontrol edilemeyen bir ergen gibi her gece kendini becermeye devam etmeyi reddediyordu. Bunun bir faydası olmuyordu. Aksine, durumu daha da kötüleştiriyordu.

Bir nefes aldı, içinde tuttu ve saydı, sonra dışarı akmasına izin verdi. Belki fantezisini tatmin ederse, arzusunu yapabildiği tek şekilde beslerse, belki, sadece belki, o dönene kadar dayanabilirdi.

Tüm bu süre boyunca gelinini hayal edip dilediyse sadakatsizlik etmiş sayılmaz, değil mi?

Ellerinden birini gevşeterek eğildi ve duvardaki zile bağlı ipi çekti. Birkaç saniye sonra yaşlı, beyaz saçlı bir adam olan hizmetkârı, kollarında temiz giysiler, kurulanıp giyinmesine yardımcı olmak için içeri girdi.

Eithan başını salladı, bu hareket hâlâ iyileşmekte olan burnuna bir sızı gönderdi. Lanet olsun, Gibson. "Onlara henüz ihtiyacım olmayacak Cal. Bana eşlik edecek sıcak bir bedene ihtiyaç duyuyorum ve kendimi pek sabırlı hissetmiyorum."

Cal başını salladı, yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi. Eithan aslında yaşlı adamı seviyordu, en azından saraydaki pek çok kişiden daha çok seviyordu. Sonuncusu Eithan'ın katında kan kaybından öldüğünden beri yıllardır onun için çalışıyordu. Adam onun isteklerine oldukça alışkındı.

Gitmek için döndü ama Eithan parmaklarını şıklatarak onu olduğu yerde durdurdu.

"Zayıf bir vücut ve kıvırcık kahverengi saçlar, Cal. Başka hiçbir şey umurumda değil.
Ama saçları koyu renk buklelerden oluşan uzun bir karmaşa olmalı."

Hizmetkârı dönüp odadan çıkmadan önce tekrar başını salladı. Kapı kilitlenir kilitlenmez Eithan ayağa kalktı ve küvetin kenarından adım atarak sessizce suyun çıplak bedeninden aşağı akıp ayaklarının dibinde birikmesini izledi.

Kapısına kim gelirse gelsin, yeterince iyi olmayacaktı. Masum, geniş gözlere ya da her gece hayalini kurduğu mükemmel çillere sahip olmayacaktı.

Çenesini sıktı. Onu arkadan götürmeyi kabullenmek , çünkü Vera'ya ait olmayan bir yüzün parıltısını bile görse kendini kaybedecekti.

Bir elini hâlâ acı verici bir şekilde erekte olan boyunda gezdirerek iç geçirdi. Sanırım bu gece becerdiği bir ağız olmayacaktı.

Cal'ın yere bıraktığı pantolonu kaptığı gibi ıslak teninin üzerine geçirdi ve kumaşın hemen kalçalarına yapışmasına aldırmadan pantolonu çıkardı. Zaten uzun süre giyecek gibi değildi.

Ellerini kuruladı ve kitap rafına doğru ilerledi, soldan başlayarak ciltleri saydı ve dördüncü kitabı aldı. Kitabı avuçlarının arasında açarak içine sakladığı anahtarı çıkardı ve kitabı tekrar rafa yerleştirdi.

Masasına doğru ilerledi, en alttaki çekmeceyi açtı ve içindeki kâğıt ve tüy kalemleri çıkardı. Sonra içeri uzandı ve altındaki kilitli, gizli bölmeyi ortaya çıkarmak için sahte tabanı yukarı çekti.

Tüm özel yazılarını, günlüklerini ve en sevdiği hatıralarını içinde sakladığı.

Lekeli, seramik bir parçayı yana kaydırarak, kâtiplerden ödünç aldığı en son Bhasurian parşömenini aldı ve hepsini tekrar kapatarak anahtarı eski yerine koydu.

Beklerken bir mektup daha yazacak, sonra da bu şiddetli ihtiyaçtan kurtulup zihnini boşalttıktan sonra gecenin geri kalanını ders çalışarak geçirecekti. Tıpkı haftalardır her gece yaptığı gibi. Thyabathi göründüğünden çok daha zordu.

Ve Sulian onu muhafızları denetlemesi için lanet olası Midpath'e gönderdiğinden, her gece çalışmaya ihtiyacı olacaktı. Özellikle de şimdi

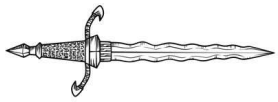
yapacak başka bir şeyi yoktu. Gibson'ı yakın zamanda ziyaret etmeyeceği kesindi ve oradaki diğer tanıdıklarından herhangi birini ziyaret etmek için de büyük bir istek duymuyordu.

Eithan söz verdiği gibi Gibson'ı hücresine geri götürmüştü ama ona dokunmamıştı. Adamın yüz ifadesinde onu uyaran bir şey değişmişti. Gözlerinde olmaması gereken bir ateş vardı.

Ve ne kadar istese de, Eithan'ın nasıl ve neden olduğunu anlayacak zamanı yoktu. Şu anda yoktu. Ama eninde sonunda öğrenecekti. Hayes dönene kadar Gibson'ı hayatta tuttuğu sürece tabii.

Metne tekrar baktı, keşke onu da Midpath'e götürebilseydim diye düşündü. Ama Sulian'ın bunu öğrenmesi riskine değmezdi.

Eğer Eithan'ın kendisinin de bilmediği bir dili öğrendiğini öğrenirse, piç kurusu onu öldüresiye dövdürürdü. Bu da onun ne kadar zavallı bir lider olduğunu daha da kanıtlıyordu.

YAKLAŞIK DAKİKA SONRA, arkasından açılan kapının yere sürtündüğünü duydu ama dönmeye zahmet etmedi, hatta yazmaya ara bile vermedi.

"Benim-"

"Konuşma," diye araya girdi, kadının tek kelime etmesine bile izin vermedi. Onun sesini duymak istemiyordu. Bu her şeyi mahvedebilirdi. O onun müstakbel geliniydi. Onun olacak kadın-kadın-.

"Eğer konuşursan ya da herhangi bir noktada yüzünü görürsem, bu akşam biter."

Mektubu bitirdi, altına imzasını attı ve tüy kalemini kabına geri bıraktı. "Eğer bu yapabileceğiniz bir şeyse, kapıya iki kez vurun. Aksi takdirde, gidebilirsiniz."

Hafif bir duraklama oldu ve ardından iki tıkırtı yankılandı. Gözlerini kapadı, avucunu hızla sertleşen boyunda gezdirdi ve kapıda duranın Vera olduğunu hayal etti.

Onu bekleyen Vera. Tamamen deneyimsiz ve konuşamayacak kadar utangaç olan Vera.

Göz kapaklarını daha sıkı sıktı, şaftını daha sert çalıştırdı. Beyaz, şeffaf bir altında çırılçıplak duruyordu, göğüsleri ağırlaşmış ve meme uçları sertleşmişti.

Uyluklarını birbirine bastırırken uçları kumaşa doğru bastırıyordu.

Vera eğilmiş, kıçını tekrar tekrar ona sokarak sessiz bir talepte bulunuyor, deliliğini tedavi etmesi için ona ihtiyaç duyuyordu. Onun için hissettiği deliliğin aynısını.

İki elini masanın üzerine koydu, şehvet vücuduna yayılırken ve kalbi daha hızlı atarken masanın üzerine eğildi. "Ocağa doğru yürümeni ve dört ayak üzerine düşmeni istiyorum Vera. Kıçın yukarıda ve kalçaların açık olacak şekilde alnını halıya yasla."

Kadının ayak seslerinin talimat verdiği yere doğru yöneldiğini duyunca hiç vakit kaybetmeden pantolonunu çıkarıp uzun aletini serbest bıraktı. Haftalardır onu arzuluyordu. Onun içinde olmaya ihtiyacı vardı.

Yere iki kez vurarak talimat almadan hazır olduğunu gösterdi.

Aferin kızıma.

Sonunda dönmeye cesaret ederek ocağa doğru ilerledi, Vera'yı görünce tüyleri diken diken oldu. Çıplak teni, kahverengi bukleler sırtında dalgalanırken, onun için kalkmış ve çıplaktı.

O mükemmeldi.

PPILOJUE

ELRIC

Fe elindeki mektuba dik dik baktı, çenesi patlayana kadar dişlerini gıcırdattı. Mektup titizlikle yazılmıştı, her kelime Vera'ya bir şeyler ifade etmesi için özellikle seçilmişti ama kimseye alarm zilleri çaldırmıyordu Başka
.

Elric bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de çocuğun hakkını vermek zorundaydı. Yılan ne yaptığını biliyordu.

Elric'in adamları bu ikinci mektubu da ele geçirmiş, ulağı daha şehirden ayrılmadan yakalamış ve ortadan kaybolması için rüşvet vermişlerdi.

Ama onların gözünden kaçan daha çok şey olduğunu da biliyordu. Saraydaki bağlantılarına göre Prens Eithan, Vera ayrıldığından beri en az yarım düzine göndermişti.

İç geçirerek parşömeni tekrar yuvarladı ve lacivert amblemin ortasındaki 'M' harfine baktı. Eithan Matheris başlangıçta tahmin ettiğinden daha büyük bir sorun olacaktı.

"Bu sefer ne yazıyor?" Arkasından sert bir ses sordu. "O piç senin öldüğünü iddia etti mi?"

Elric mektubu kemerine soktu ve dönerek ellerini arkasındaki masaya dayadı. Vera'nın bir zamanlar çocukken oturduğu, o çalışırken büyük, gri gözleriyle onu izlediği ve her hareketini kaydettiği masanın aynısıydı bu.

Aynı masada daha sonra kendisi de çalışmış, bıçakları bilemiş ve onu kışkırtıp sinir bozucu bir şeyler söylerken sırıtmıştı.

Kalbi anılarla sıkıştı ve bir hüzün dalgası onu aşağı itmeden önce üzerine çöktü. Kendisi ya da onun için üzülecek zamanı yoktu.

"Geçen seferkiyle aynı," diye yanıtladı sonunda boğazını temizleyerek. "Bu gece için hazır mısın?"

Brex Jensen başını salladı. "Ben hazırım. Her şey plana uygun giderse Gibson'la birlikte gün batımından hemen sonra benimle buluşacak."

Elric elini yeni tıraş edilmiş kafasında gezdirdi ve derin bir nefes aldı. "Güzel. Hazır olmayabilir ama tahtta hak iddia etmesi meşru olacaktır. Elimizdeki en iyi şans o."

Yanındaki mektup yandı. Her şeyi berbat edebilecek tek şey buydu. Prens Eithan'ın mektuplarından biri Vera'nın eline geçmeden önce Gibson'ı dışarı çıkarmayı ve işleri yoluna koymayı umabilirdi.

Matheris soyunu tahttan indirmenin zamanı gelmişti.

SÖZLÜK

a li - kalbim
aitanta - ruh eşi *chinbi srol* -
bebek kral/ilham veren *daz* -
ruh/hayalet
Mbi thothori trush zhu. - Sen dişi bir Magyki'sin.
nlamb jekhna - azgın aptal
nlayi - fine
Nlem snadzend - Tahtın Kızı *Thyabathi*
zhe be. - Şimdi Thyabathi'yi kullan. *truik*
iksiri - doğum kontrolü
yinlanem dupye - holy fucking gods
zhumo dzind - aptal aptal
zisdemyoz - koruyucu/kişisel muhafız

AGKNOWLEDJMENTS

İlk teşekkürüm, başından beri benimle birlikte olan ve sabırla bu kitabı bekleyen her birinizden başkasına olamazdı. Bu kitabın yayınlanmasını ertelemek sadece zor değil, aynı zamanda sinir bozucuydu.

Yayınlamayı erteleyerek hepinizi hayal kırıklığına uğratmaktan kesinlikle korkuyordum ve hepinizin bu kadar anlayışlı ve destekleyici olmasının sizin için ne kadar önemli olduğunu söyleyemem.

Kitapları hızla yayınlama fikrini ne kadar sevsem de, sonuçta asıl endişem hak ettiğiniz kalitede bir kitap sunmak. Hepiniz bana bu yeteneği verdiniz ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ne kadar söylesem azdır.

İkinci teşekkürüm, kitaplarımın her birini tüm dağınıklığı ve yazım hatalarıyla benim için okuyan anneme. Sen sahip olabileceğim en iyi annesin ve müstehcen sahnelerimi için için ölmeden okuyabildiğin için sana minnettarım. Sen bir rock yıldızısın.

Sonra, editörüm Elaine ve hassas okuyucum Ruthie'ye, her ikisi de beni programlarına sıkıştırdılar. Ben sürekli bir kaos fırtınasıyım ve yine de benimle çalıştığınız için ikinize ne kadar teşekkür etsem az!

Bir sonraki teşekkürüm, benim için beta okuma yapacağına söz veren ancak "meşgul" olduğu ve "işi" olduğu için bitiremeyen en iyi arkadaşıma gidiyor. Hiçbir şey için teşekkürler. Güzel olduğun için şanslısın.

Son teşekkürüm ise bu kitabı bitirirken inişli çıkışlı duygularıma katlanan kocama. Kitabın çıkışında o kadar stresliydim ki spagetti için ağladığımda bile beni sevdiğin için teşekkürler. Ben de seni seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Lilian T. James, bitirene kadar Kansas'ın küçük bir kasabasında doğup büyüdü. Doğu kıyısındaki bir üniversiteye kayıt yaptırarak oğluyla birlikte oraya taşındı ve Ceza Adaleti, Sosyal Hizmet, Psikoloji ve Sosyoloji alanlarında dereceler aldı. Mezun olduktan sonra kocasıyla tanışmış ve birkaç yıllığına batı kıyısına taşınmışlar ve sonunda Kansas'a geri dönmüşler. Üç çocuğu, bir minyatür dachshund köpeği var ve hayatı boyunca hevesli bir fantezi ve romantizm okuyucusu oldu. Lilian nihayet 2021'de ilk romanı Untainted'ı yayınlayabildi ve durmak gibi bir planı yok.

DAHA FAZLA /ILIAN T. JAMES

Madison on altı yaşındayken kalbini bir çocuğa verdi ama karşılığında aldığı tek şey kırık bir kalp ve şişmiş bir göbek oldu.

Bir bebekle yalnız ve bulamadığı aşk için çaresiz bir halde, bağlılık iddiasını elmas bir yüzükle mühürleyen bir adama yöneldi.

Ona bir aile sözü verdi. Bir hayat. Bir gelecek. Ama yalanları, onu her gün içine soktuğu kişisel cehennem için sadece bir kılıftı.

Şimdi, yirmi beş yaşında olan Madison, aşka inanmayı çoktan bırakmıştır. Bu onun bingo kartındaki bir kare değil.

Tek ebeveynlik, üç iş ve çevrimiçi kursları dengelemek için zaten zamanı yok.

Bu yüzden dubleks dairesinin diğer tarafında yaşayan düşünceli komşusu kapısına kaba bir not bıraktığında, ilgilenmez.

Ne siyah , fiziğinde, ne de sadece bir ipucunu gördüğü gamzelerinde. Yüzde yüz, kesinlikle ilgilenmiyor.

Azıcık bile değil.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.